

HARLEQUIN®

супер РОМАНС®

16
септември '94

ДАНИЕЛ И ЧЕРВЕНОКОСАТА

Марго ДАЛТЪН

МАРГО ДАЛТЪН ДАНИЕЛ И ЧЕРВЕНОКОСАТА

Превод: Надежда Янкова

chitanka.info

Даниел Калахър претърпява злополука и е прикован в инвалидна количка. Той наема очарователната физиотерапевтка Джейми и тя се нанася в богатия му дом, където Даниел живее заедно със сина си Стивън. Седемгодишното момче харесва червенокосата Джейми. Тя единствена е в състояние да накара мрачния Даниел отново да се смее. Стивън все още страда за майка си, която ги е напуснала след злополуката с баща му, ала е обзет от страх да не ги изостави и хубавата Джейми.

ПЪРВА ГЛАВА

Някога тъмнозелен, сега фолксвагенът на Джейми имаше цвят на тиня и изглеждаше така, сякаш току-що бе изваден от дъното на блато. Колата бе минала през много ръце и всеки от бившите ѝ собственици се бе опитал да ѝ придаде нещо от своята индивидуалност. В резултат броните, калниците и капациите бяха осеяни с разноцветни лепенки, стикери и ленти, които в момента се намираха в окаяно състояние. На вратата откъм шофьорското място имаше голяма вдлъбнатина и над нея се мъдреше ярко жълт надпис „Ох“. Безценният принос на Джейми се състоеше в изкривената предна броня, смачкана в десния край в резултат на разгорещен спор, възникнал между фолксвагена, заледената улица и една улична лампа — спор, разрешен в крайна сметка с убедителната победа на лампата.

Джейми обичаше фолксвагена въпреки случайните му прояви на зъл нрав. Това бе кола с характер и собствено мнение. Обикновено откарваше Джейми, където желае, ала винаги съобразно личните си правила и разбирания за време.

Според брат ѝ Тери нейната любов към своенравната таратайка представлявало поредното доказателство, че е луда. Но Тери открай време обичаше да се заяжда, тъй че тя вече не му обръщаше внимание. Откак се помнеше, беше самоуверена, сдържана и жизнерадостна.

В момента обаче бе необичайно напрегната и притеснена. По всичко личеше, че колата също не е в настроение. От време на време се давеше и боксуваше, а на кръстовищата гаснеше.

Тери бе на мнение, че бензиновата помпа не е в ред. Ала Джейми я познаваше по-добре. Фолксвагенът отлично осъзнаваше социалното си положение и се чувстваше не на място в богатия квартал, където бяха попаднали.

Джейми караше бавно из тихите улички, обрасли от двете страни с дървета, и търсеше един адрес. Надничаше през страничния прозорец да разглежда внушителните къщи, които пробягваха покрай

счупеното предно стъкло, и се чудеше дали щеше да кандидатства за мястото, ако знаеше, че работата е в този квартал.

Фолксвагенът неочаквано се задави, подскочи и се наклони към бордюра. Джейми изключи мотора да му даде време да преглътне яда си и да отдъхне и се загледа мрачно през прозореца.

Неофициално, тази част от прострелия се нашироко, богат на нефт, Калгари се наричаше Найтсбридж Хайтс. Името не фигурираше в нито една географска карта, а табелите с номерата и названията на улиците бяха съвсем обикновени и незабележими, така че човек разбираше с кого има работа едва когато видеше красивите къщи наоколо.

А гледката бе наистина впечатляваща. Тук къщите не бяха просто големи и скъпи — в края на краищата големи и скъпи къщи имаше в целия Калгари. Те възплаваха особено богатство — богатство толкова безгранично и необхватно, че хората, които живееха тук, никога не мислеха за пари. Те не очакваха да получат дивиденди, комисионни проценти или месечни чекове — те просто имаха пари. И парите им непрекъснато растяха като огромно морско чудовище.

Джейми барабанеше разсеяно по волана и се взираше в чистите, грижливо окосени тревни площи. Всъщност на пръв поглед самите къщи не бяха пищни и огромни. Напротив, от улицата изглеждаха измамно малки, сгъшени сред високи дървета, със скромна каменна или тухлена фасада. Ала Джейми имаше неприятното усещане, че ако прекрачи прага на някоя от тях, под нозете ѝ ще се разтвори огромна яма и ще я погълне в дебри от великолепието и разкош, в странен свят на чудни и изящни предмети, които дори не притежават имена.

— Хайде, приятел, още малко! — изправи рамене тя, пое дълбоко дъх и завъртя ключа. Ала колата бе в лошо настроение. Изръмжа сърдито, заклати се на гумите, нададе вой и замря. — По дяволите! — изруга Джейми и се втренчи за миг в контролното табло. На едно място тапицерията беше скъсана и отдолу се показваше жълт дунапрен.

Тъй като познаваше добре капризите на фолксвагена, Джейми реши да го остави до тротоара и да продължи пеш. Колата щеше да тръгне чак след час. Всъщност май наистина ще е по-разумно да не се показва с нея, размисли тя.

Отвори вратата и се измъкна от тесните окови на малката костенурка. Протегна се грациозно и въздъхна от удоволствие. Взе папката с кожена подвързия и хвърли последен поглед към изрязаната обява, която се намираше най-отгоре: „Гърси се физиотерапевт за ежедневни лечебни масажи на болен от парализа, три часа работа на ден плюс извънредни допълнителни сеанси, високо заплащане, храна и квартира.“ Следваха подробности относно изискванията за квалификация и документите, необходими за кандидатстване.

Цялото семейство изпадна във възторг, когато Дорийн, жената на Тери, съвсем случайно откри обявата във вестника. Мястото бе идеално за Джейми. И когато няколко седмици след като Джейми изпрати автобиография на посочения адрес, непознат човек се обади да ги уведоми, че е одобрена и трябва да се яви на интервю, от вълнение Дорийн бе записала съобщението на гърба на ученическия бележник на малкия Шон и после се наложи да се извинява на класния ръководител.

Откъде да знам, че работата се намира в Найтсбридж Хайтс, дявол да го вземе! — помисли мрачно Джейми и тръгна нагоре по улицата с пъргава грациозна походка. Мястото беше направо зловец!

Наоколо нямаше жива душа. Късният майски следобед бе слънчев, топъл и мързелив, пропит с аромата на плодни дръвчета и прясно окосена трева, ала нямаше кой да се наслади на красотата му. По тротоарите не се виждаха деца, на автобусните спирки нямаше приказливи възрастни дами с пазарски чанти, домакини не разговаряха през оградите, разделящи съседните дворове. Единственият признак на живот бяха малките еднотипни табели на вратата на всяко имение, които предупреждаваха, че обектът се пази от кучета.

Изведнъж Джейми изпита гореща благодарност към снаха си. Дорийн беше жизнерадостна, енергична и оправна жена, но имаше досадния навик да се разпорежда. Джейми възнамеряваше да се яви на интервюто по спортни панталони и обикновена карирана риза, като мислеше, че никой няма да гледа дрехите ѝ, а качествата ѝ на физиотерапевт. Ала Дорийн се намеси и я убеди да сложи копринена блуза, официална пола и обувки на високи токчета. Едва сега обаче Джейми си даде сметка, че снаха ѝ е била права.

Бог да те богослови, Дорийн! — каза си тя. Ще гледам децата поне три вечери. Щях да умра от срам, ако се бях появила тук със

старите изтъркани джинси.

В момента Джейми се намираше на „Хералд Драйв“ номер 1260, следователно съседната къща трябваше да е 1270 — адресът, който търсеше.

Ала в действителност положението бе различно. На следващата табела пишеше 1280, а от 1270 нямаше и следа. Озадачена, Джейми провери още веднъж адреса и се огледа с недоумение. Номер 1270 сякаш не съществуваше. Сетне изведнъж го забеляза. Само на няколко метра от нея на красива внушителна каменна ограда висеше месингова табела с обозначение 1270. Оградата се издигаше по продължение на асфалтиран път, който се виеше в далечината и се губеше сред буйна растителност. Джейми бе помислила, че това е странична улица.

Вперила поглед в двуметровата каменна стена, надвиснала от двете страни на широката криволичеща алея, младата жена потрепери. Испита почти непреодолимо желание да избяга и да се върне в спокойната атмосфера на своя познат свят: малката кола, скромния едностаен апартамент, шумната весела къща на Дорийн, пропита с апетитен мирис на вкусно ядене, пълна с разпилени маратонки, тетрадки и счупени играчки.

Ала обзелото я колебание мигновено отлетя. Джейми събра смелост, докосна плахо месинговата табелка, сякаш да почерпи сила от златистата ѝ повърхност, и тръгна с бърза крачка по пътеката, лъкатушеща между високите каменни стени.

Стивън се криеше на любимото си място между клоните на огромен ясен, когато се появи непознатата жена. Въпреки че се катереше почти на всички дървета в имението, обичаше най-много ясена, защото клоните му почти докосваха земята, а стволът му се разклоняваше ниско и образуваше удобно място за сядане. А листата бяха толкова гъсти, че като се скриеше там, никой не можеше да го види. Не го забелязваше дори и Хайро, който често минаваше наблизко на път за градината. А най-хубаво от всичко бяха многобройните птички, които долитаха, привлечени от дребните червени плодове. Понякога, когато седеше неподвижен, те кацаха толкова близо, че можеше да ги докосне с ръка.

Едно от момчетата в училище, Джереми Флечър, се хвалеше, че баща му направил къщичка между клоните на голямо дърво в задния двор. При мисълта за тази къщичка душата на Стивън неизменно се изпълваше с копнеж, а очите му се наливаха със сълзи. Не я беше виждал, защото никога не ходеше на гости у съучениците си. Ала често си я представяше и образът ѝ му причиняваше болка. Въображението му рисуваше уютна закътана къщурка сред шумолящи листа, с малки прозорчета и въжена стълба, която, по думите на Джереми, се вдига и спуска...

Стивън се облегна на гладката кора на дървото и си помисли колко хубаво би било, ако имаше тук една такава къщичка, където да си играе.

Тази мисъл го натъжи дълбоко и той посрещна с облекчение появата на непознатата жена. До вратата на имението рядко се приближаваха хора и затова всеки посетител събуждаше силен интерес у Стивън. Той се премести, като внимаваше да не издаде присъствието си, и се наведе да я разгледа.

Тя бе красива, слаба и висока — доста по-висока от Клара, Мария, дори и от Хайро; главата ѝ почти докосваше по-ниските клони. Крачеше с бодра пъргава походка, сякаш изпитваше радост от живота. Лицето ѝ също изглеждаше щастливо, а по извивката на устните ѝ личеше, че се усмихва често.

Когато мина близо до скривалището му, той забеляза, че очите ѝ са сини... Сини като зюмбюлите в градината на Хайро. Слънчевите лъчи разпръскваха огнени искри в буйната ѝ къдрава коса, която обгръщаше главата ѝ в златисточервен ореол. Тук-таме кожата ѝ бе осеяна с лунички и изглеждаше като златна на слънцето. Носеше пола с цвят на ванилов сладолед, а блузата ѝ напомняше кафе с много сметана.

Стивън се намръщи и се опита да се сети на какво му прилича жената. Сетне изведнъж му дойде на ум — тя изглеждаше като лъвица, цялата в червено злато — благородна и дружелюбна лъвица, която върви царствено и гордо през поляните към джунглата. Неочаквано момчето изпита силно желание да бъде близо до нея, да я докосне и чуе гласа ѝ.

Слезе безшумно от дървото, грабна футболната топка, която бе оставил между клоните, и се втурна към вратата, скрит зад високата

каменна ограда.

На следващия завой пред очите на Джейми изникна величествена къща, разположена наред имението. Чувството за надвиснала опасност се засили и тя се поколеба. Имението беше най-малко петнадесет-двадесет декара, при условие че в този квартал обикновен парцел от двеста квадратни метра струваше повече от къщата на Тери и Дорийн.

Кичести дървета и гъсти храсти хвърляха сянка върху фасадата на къщата. Тя бе от стъкло и камък и представляваше интересно архитектурно съчетание на необичайни ъгли и нива. Отдясно на къщата се намираше голям гараж, долепен в другия край до каменната ограда. Джейми преброи пет отделни врати за коли. Нима този човек наистина има пет коли?!

Джейми потисна странното усещане, че някой я наблюдава. Изпита това чувство, още докато се приближаваше към входа, но сега се бе засилило. Струваше й се, че отвсякъде я дебнат очи, които безмълвно я пронизват, претеглят и преценяват — и дърветата имаха очи, и камъните в извитата ограда, и храстите, и лехите с цветя, и притихналата къща...

Джейми мрачно си напомни, че неслучайно е тук, че има уговорена среща и я очакват. Нямаше причина да се чувства виновна, че идва без покана. Тя пое дълбоко дъх и разгледа предната част на къщата, като се чудеше откъде да влезе. Видя масивна дъбова врата със стъклописи от двете страни и една по-малка вдясно близо до гаража.

Ако позвъня, ще ми отвори някой от кухнята, предположи Джейми. Няма смисъл да се правя на важна и да влизам през главния вход. Ще използвам страничната врата, реши тя и с бърза крачка зави зад ъгъла. Мина покрай тежка врата от ковано желязо и едва не извика от изненада.

Сякаш изникнала от дън земя, зад вратата като призрак се появи човешка фигура и втренчи поглед в нея.

Но след първоначалната уплаха разбра, че това е просто едно малко момче на годините на племенника й Шон и в него няма нищо страшно. То изглеждаше слабо и крехко в късите панталони, кафявата

тениска на райета и маратонките с развързани връзки. Имаше черна права коса и големи кафяви очи, изплашени и тъжни.

— Здравей! — каза тихо Джейми, затрогната от плахия неспокоен поглед на детето. — Как се казваш?

— Стивън — той я наблюдаваше през решетките. После се повдигна на пръсти, пресегна се да махне резето и да отвори вратата. — Ще влезете ли вътре?

— Ами... — поколеба се Джейми. — Трябва да вляза, няма как. Имам среща с... — помъчи се да си припомни името тя — ... с Даниел Калахър.

— Това е баща ми.

— Аха — сведе поглед към момчето Джейми. — Нали знаеш, че не бива да пускаш чужди хора в двора, Стивън?

— Защо? — хлапето се покатери на вратата и се залюля, като се държеше с едната ръка на желязната рамка, а с другата притискаше топката до гърдите си.

— Ами... защото трябва да внимаваш с непознати. Има лоши хора.

— Но вие не сте от тях — заяви убедено момчето. — Вие сте добра. Сигурен съм. Обзалагам се, че ще ни бъде забавно да си поиграем.

— Позна — усмихна се Джейми. — Наистина обичам да си играя. На най-различни неща.

— А на футбол? — оживи се той. — Играете ли футбол?

— И още как! — рече весело се тя.

— Чудесно! — възкликна момчето, хукна по поляната и ѝ подаде топката с изненадваща точност. Джейми, която все още стоеше до отворената врата, ловко я улови и му я върна леко и точно. Стивън я хвана и лицето му грейна от радост. Сетне се затича, обърна се и я запрати вдясно от Джейми. Тя се втурна покрай оградата, скочи във въздуха за топката и я сграбчи победоносно, ала стъпи накриво на токчетата, падна по гръб и се хлъзна по зелената морава. Стивън дойде задъхан и пребледнял. В очите му се четеше уплаха.

— Извинете, госпожице! — рече загрижено той. — Добре ли сте? Не исках...

— Нищо ми няма — усмихна се тя, седнала на прясно окосената трева, и го удари приятелски с юмрук. — Но ще трябва малко да

поработим върху твоя пас! Ако не бях толкова добра, щях да я изпусна.

Стивън отметна глава назад и се засмя с облекчение. Джейми бе впечатлена от внезапната промяна. Нямаше го вече предишното смущение и стеснителност. Сега той изглеждаше щастлив като всяко друго малко момче.

— Играе ли ви се още? — попита той и я хвана за ръката.

Тя се изправи, изтръска няколко стръкчета трева, полепнали по дрехите ѝ, и пъкна блузата в полата си.

— Сега не мога, Стивън — разроши косата му тя. — Трябва да говоря с баща ти. Хайде по-късно, а?

Той тръгна с нея към къщата, без да пуска ръката ѝ. Джейми се беше поуспокоила, но все още изпитваше усещането, че някой я наблюдава. Сега обаче бе убедена, че не си въобразява. Някаква сянка се стрелна покрай ъгъла на къщата към гаража, друга се раздвижи в близкия храсталак, а завесите на един от прозорците леко помръднаха.

Кратката весела игра бе възвърнала напълно вътрешното ѝ равновесие. Тя стана отново предишната Джейми — жизнерадостна, щастлива, самоуверена — и нищо вече не можеше да я изплаши.

Стивън я заведе до страничната врата, влезе вътре и извика:

— Мария! Ела бързо!

Джейми едва успя да разгледа голямата, модерна, блеснала от чистота кухня, когато от една ниша в дъното се появи слаба млада жена и се приближи, като мачкаше смутено престилката си.

— Това е Мария — обади се весело Стивън, — а това е госпожицата. С нея играхме футбол — обясни той на Мария и отиде до хладилника. Отвори го да види какво има вътре.

Джейми се усмихна на жената. Мария изглеждаше на нейните години — вероятно към двадесет и пет. Стройното тяло, гарвановочерната коса и очи я правеха доста привлекателна, ала лицето ѝ имаше срамежливо изплашено изражение и бе толкова бледо, сякаш никога не бе виждала слънце. Тя стоеше неподвижно и се взираше боязливо в Джейми, очевидно поразена от високия ръст и жизнеността на непознатата. Джейми усети смущението на Мария и отвърна мълчаливо на погледа ѝ.

— Аз съм Джейми О'Рурк — представи се тя. — Имам уговорена среща с господин Калахър в два часа.

— О, не! — промълви разтревожено Мария и очите ѝ се разшириха от изненада. — Сигурно има... Сигурно е станала някаква грешка.

— Защо? — учуди се Джейми. — Нали срещата е за днес? Убедена съм! Снаха ми беше записала: събота следобед, два часа, улица „Хералд Драйв“ номер 1270. И ето ме тук!

— Но... Но той не... — подхвана Мария, после безпомощно вдигна рамене: — Ами добре, щом е така — заключи тя с недоумение. — Но мислех, че той не...

— Мария! — намеси се Стивън, клекнал пред отворения хладилник. — Може ли да си хапна малко пудинг?

— Добре — обърна се към него младата жена. — Но само едно парче да не си развалиш вечерята.

— Какво има за вечеря? — попита той.

— Не знам. Клара не искаше да ми каже. Щяло да е изненада.

— Когато Клара казва така, обикновено има стриди и аспержи. Уха!

Мария се усмихна и лицето ѝ мигновено изгуби своето изплашено и напрегнато изражение.

Джейми стоеше нерешително и се опитваше да потисне засилващото се усещане за нереалност. Струваше ѝ се, че като Алиса е попаднала в измислен свят, където дърветата и стените имат очи, хората са затворени и самотни, а малките момчета обичат стриди за вечеря.

Представи си как в къщата на брат ѝ Дорийн, пухкава и весела, сервира макарони със сирене на рояк шумни деца, които щяха да посрещнат чиния със стриди с вик на негодувание и недоволна физиономия.

Този е истинският свят, каза си тя. А това място действително бе странно. Доста по-странно, отколкото изглеждаше, подсказваше интуицията ѝ.

— Господин Калахър е в стаята си на горния етаж — обърна се към нея Мария. — Вземете асансьора. Елате, ще ви покажа.

Джейми последва Мария през голямо мраморно фоайе. Чувството ѝ за недействителност се засили. През многобройните арки и отворените врати пред очите ѝ се разкри гледка, впечатляваща със своето великолепие и красота — просторни зали с изящни картини по

стените и уникални скулптури, поставени в осветени ниши. Всичко бе потънало в зеленина; редки екзотични цветя и палми красяха прозорците, ъглите и едно предверие отвъд всекидневната, което водеше към полузакрит басейн.

Докато вървяха през къщата, вратите пред тях се разтваряха безшумно, очевидно управлявани от скрити в пода устройства, подобно на тези в супермаркетите. Джейми беше поразена, не помнеше да е чувала за подобно нещо в частен дом.

Но после се сети, че къщата принадлежи на парализично болен, който явно има достатъчно пари да я пригоди за нуждите си. За човек, прикован в инвалидна количка, автоматичното отваряне на вратите беше изключително полезна придобивка.

Тя се усмихна сърдечно на Мария, докато чакаха асансьора във фойето, а другата жена, изненадана, плахо ѝ се усмихна в отговор. В този миг някъде съвсем наблизо до ушите на Джейми долетя странно бръмчене и тя зърна смътните очертания на човешка фигура, която се шмугна зад една палма.

Изплашена, Джейми стисна здраво папката в ръцете си и влезе след Мария в асансьора. Бавно и безшумно потеглиха към следващия етаж.

Мария я поведе по коридор с излъскан под от дъбов паркет и се спря пред тежка дървена врата, която, за разлика от другите, не се отвори автоматично. Сигурно е заключена, помисли Джейми, или може би се управлява от вътре.

Второто предположение се оказа вярно.

Близо до ухото ѝ се разнесе пращане на микрофон, умело скрит в касата на тапицираната врата, и тя подскочи.

— Какво има? — обади се силен мъжки глас.

— Имате посетител, господине — наведе се към микрофона Мария.

— Добре — отсече гласът. — Да влезе!

Вратата се плъзна тихо със същата зловеща лекота и пред погледа на Джейми се откри обширна квадратна стая, обляна в слънце. Привикнала към мрака на тъмния коридор, тя замижа на силната светлина. В този миг Мария смутено я подкани да влезе и забърза обратно към асансьора. Объркана, Джейми се загледа за момент след нея и прекрачи прага.

Първото нещо, което ѝ направи силно впечатление, бе топлата и уютна атмосфера. Стаята бе още по-пищна и великолепа от помещенията на долния етаж, ала бе пригодена за живот и притежаваше всички необходими удобства. По стените се виждаха часовници, пъстроцветни пана, дълги, натежали от книги лавици и различни стенни украшения. В единия край се намираше черна кожена гарнитура, а до огромния четирикрилен прозорец стоеше дълго бюро от палисандрово дърво. Върху него имаше скъп компютър и модерни средства за комуникация.

Близо до висока палма на бюрото седеше мъж. Когато очите ѝ привикнаха към силната светлина и тя отправи поглед към него, остана като хипнотизирана. Мрачното му лице бе властно, надменно и притежаваше неумолима мъжественост и чар. Очите му бяха черни и проницателни, а косата му — права, гъста и леко посивяла около слепоочията, макар че според Джейми той бе към тридесетте. Носът му беше прав и широк, а устата му — като изваяна. Плътна и чувствена, долната му устна изпъкваше над квадратната брадичка.

Мъжът я изучаваше със сериозно изражение, сложил небрежно мускулестите си почернели ръце върху облегалките на инвалидния стол. Носеше бяла памучна риза с къси ръкави. Тя бе леко разкопчана и подчертаваше тъмния загар на мускулестите му гърди. Джейми забеляза, че е невероятно силен в ръцете и горната част на тялото. Беше с тъмносини бермуди и безупречно чисти сиви маратонки. Безполезни и неподвижни, краката му почиваха отпуснати върху стъпалото на инвалидната количка.

Студеният му поглед се плъзна безстрастно по червената къдрава коса, спря се за миг върху примамливите очертания на пищния бюст под копринената блуза с цвят на кафе. Сетне се стрелна по тънката талия, едрите бедра и дългите стройни крака. Джейми се смути, сякаш разголена от неговите втренчени, изпитателни и безмилостни очи.

— Е? — обади се накрая той.

— Моля? — не разбра Джейми.

— Бих искал да знам защо сте тук. Предполагам, че имате сериозна причина, за да ви пусне икономката. Побързайте, ако обичате, защото имам среща в два часа.

— Имате среща с мен — рече смутено тя.

Мъжът се втрени в нея и Джейми се опита да преодолее чувството на нереалност, което я преследваше от първия миг в тази къща. Тя беше самоуверен човек и обикновено съумяваше да се справи с всяка ситуация. Ала нещо в това място... В черните пронизателни очи на този мъж...

Той задържа погледа си върху нея още малко, после се пресегна към една папка на бюрото, отвори я и отново рязко извърна очи към Джейми.

— Нима вие сте Морган Джеймс О'Рурк?! — не можеше да повярва мъжът.

— Да, господин Калахър. Аз съм.

Необходимо му бе известно време да проумее този факт.

— Виж ти! Да не са ви сбъркали с момче в родилния дом? — накрая подхвърли язвително той.

Джейми се изчерви, но повдигна гордо глава и каза:

— Морган е популярно женско име сред ирландците, господин Калахър.

— Морган — добре. Ами Джеймс? И Джеймс ли е популярно женско име във вашия род? — продължи да се шегува той.

Стана ѝ неприятно, но прикри чувствата си.

— Джеймс е моминското име на майка ми — наложи си гласът ѝ да звучи спокойно. — Едно време в Ирландия, където са израснали родителите ми, е имало обичай дъщерите да се кръщават с моминското име на майката. Така, след като се омъжи и приеме името на съпруга, момичето запазвало връзката с рода си.

— Аха — кимна мъжът и по изящните му устни се прокрадна студена усмивка. — Един вид средновековен феминизъм значи.

Джейми замълча. Този човек определено не ѝ харесваше, но държеше на всяка цена да започне тази работа и затова реши да не го предизвиква. Чувстваше се неловко в средата на огромната стая и се страхуваше да не ѝ се подкосят краката. Копнееше да се отпусне в някое от меките кожени кресла, разположени в примамлива близост, но мъжът не я покани и тя остана права.

— Както виждам, навсякъде в документите фигурира името Джейми. Защо го използвате, след като личното ви име е Морган?

Какво те засяга! — ядоса се Джейми.

Сетне си напомни, че се нуждае от тази работа, пое дълбоко дъх да се успокои и отвърна:

— Защото като малка бях дебеличко, пухкаво и живо дете и никак не вървеше да ми викат Морган. Приличах повече на рода на мама, същинска малка Джеймс, както казваха всички. Така започнаха да ме наричат Джейми.

Мъжът неочаквано се усмихна и в устата му се откри редица от равни бели зъби. Джейми остана поразена от промяната. За миг той ѝ се стори симпатичен и привлекателен.

Но усмивката му се стопи и той бързо придоби предишното мрачно изражение. Джейми се запита дали внезапният проблясък, озарил лицето му, не е бил плод на въображението ѝ.

— Сигурен съм, че цялата тая семейна история е много вълнуваща — подхвърли той със сарказъм, който я накара да се изчерви от яд и неудобство, — но се страхувам, че взаимно си губим времето. Съжалявам, че ще ви разочаровам, но нямам намерение да ви наема за тази работа.

Джейми зяпна от изненада и в гърдите ѝ се надигна възмущение и негодувание.

— Но... — поде безпомощно тя. — Но вие дори не...

— Търся мъж за това място — прекъсна я той рязко и презрително. — Надявам се, ще ме извините за грешката. В края на краищата откъде можех да знам, че Морган Джеймс О'Рурк е жена?!

Джейми усети, че земята се разтваря под краката ѝ и изпита желание да се вкопчи в нещо. Беше твърде разстроена да се довери на гласа си.

— Довиждане, госпожице О'Рурк — подкани я нетърпеливо той. — Мисля, че ще намерите пътя обратно.

Онемяла, Джейми го гледаше втрещено. В главата ѝ цареше пълен хаос.

Мъжът демонстративно се обърна и сръчно завъртя количката. Здравите му мускули изпъкнаха под тънката риза.

Джейми се отправи бавно към изхода. Спря се на вратата, обърна се да го погледне още веднъж, но замръзна от изненада.

Широка усмивка озаряваше цялото му лице, ала тя не бе сърдечна и непринудена. В нея прозираше насмешка. Джейми не разбираше причината, но мъжът явно добре се забавляваше.

Тя му обърна ядосано гръб, излезе от стаята и чу как вратата се затвори след нея. След миг колебание тръгна бавно към асансьора и се замисли какво ще обясни на Тери, Дорийн и баща си.

Неочаквано си спомни прощалната усмивка на Даниел Калахър и през ума ѝ мина ужасна мисъл. Изви глава да огледа дрехите си отзад и лицето ѝ пламна от срам.

Върху чистата елегантна кремава пола се мъдреше огромно зелено петно. Тя си спомни играта с момчето, подхлъзването и падането на прясно окосената трева...

После се сети за развеселеното присмехулно лице на Калахър и почувства прилив на гняв, който едновременно я успокои и озлоби.

Кретен! — помисли тя. — Проклет, самодоволен, надменен и подъл негодник! Чашата преля...

Без много-много да му мисли, тя се въртна на токетата и закрачи към голямата дъбова врата. Очите ѝ блестяха от гняв, а буйната ѝ, червена коса разпръскваше искри.

ВТОРА ГЛАВА

Джейми почука отривисто на вратата и след малко от микрофона се разнесе плътният глас на Калахър:

— Сега пък какво има, Мария?

— Не е Мария, а Джейми О'Рурк — отговори Джейми, като се опита гласът ѝ да прозвучи равно и спокойно. — Бих искала да говоря с вас.

Той сякаш се поколеба за миг. Сетне вратата се отвори и Джейми влезе в стаята. Даниел Калахър извърна лице от монитора, изключи компютъра и я погледна въпросително.

Джейми пое дълбоко дъх и изчака сърцето ѝ да се успокои. Само един поглед към високомерната усмивка и подигравателно повдигнатите му вежди бе достатъчен да я вбеси.

— Искам две неща: да ви кажа нещо и да ви питам нещо.

— Дълго ли е? Защото наистина имам доста работа.

— Не, господин Калахър — прехапа устни младата жена. — Изобщо няма да ви отнема много време. Първо, искам да ви кажа, че петното върху полата ми, което очевидно ви се стори много забавно, стана, докато играх на топка със сина ви. Стивън ми се стори много самотен, господин Калахър. Той трябва да има приятели за игра, а не да търси компанията на непознати. Някой трябва да се погрижи за това, не мислите ли? — попадна право в целта, забеляза тя със задоволство. Даниел Калахър леко пребледня, а в очите му блеснаха опасни пламъчета. — Искях също така да ви попитам — продължи тя, преди той да успее да отговори — дали имате други кандидати с по-добра квалификация от моята. Надявам се на откровен отговор, господин Калахър.

Гласът ѝ вече бе спокоен, ала на лицето ѝ още се четеше гняв. Погледна го предизвикателно право в очите и за своя изненада откри уважение в тях.

— Не — отвърна спокойно той след кратък размисъл. — Нямам. Вие сте...

Той замълча и бързо запрелиства една от папките върху бюрото. Сред документите Джейми разпозна автобиографията си, цялата изписана със забележки. Мъжът отново вдигна очи към нея.

— Вие бяхте най-подходящият кандидат, защото единствена сте правоспособен физиотерапевт с петгодишна клинична практика. За съжаление — добави той с горчивина — повечето вероятно са били привлечени от примамливите условия: самостоятелна стая, храна и пълна заплата за тричасов работен ден.

— Така си и мислех. След като съм най-квалифицираната, нямам ли право поне на едно интервю?

— Нали вече ви обясних — подхвана меко и търпеливо той, сякаш говореше на бавноразвиващо се дете. — За това място търся мъж.

— Това не е редно, господин Калахър. В наши дни има закони за тия неща.

— И какво смятате да направите? Да се оплачете в Организацията за защита на човешките права, че не искам да наема за физиотерапевт, който се явява на интервю със зелени петна по задника?

— Знаете ли, че наистина сте голям негодник, господин Калахър?

— Да — съгласи се той с изненадваща усмивка. — Знам.

— Няма да се оплача — прекоси стаята тя и без покана седна в кожения стол близо до бюрото му. Прикова настойчиво очи в него и продължи: — Но държа да получа тази работа или поне да ме изслушате.

Той отвърна на погледа ѝ, без да трепне, и притихналата слънчева стая се зареди с напрежение от сблъсъка на две силни личности, изправени една срещу друга.

— Както сам казахте — продължи Джейми, — имам петгодишен опит. Полът на пациентите вече отдавна не играе никаква роля за мен. Без значение е дали правя процедури на мъж или на жена, както между впрочем е с всички професионалисти.

— О, за мен също е без значение, госпожице О'Рурк, уверявам ви! Толкова много хора са се занимавали с тялото ми през последните две години, че бих взел за физиотерапевт и дресирана маймуна, стига да прави добър масаж. Искам да назнача мъж по други причини.

— Какви, ако не е тайна? — попита направо Джейми.

Гневът ѝ почти се бе стопил. Бързо ѝ минаваше, независимо колко силно бе ядосана. Но в момента бе благодарна на първоначалния пристъп на ярост, който я окуражи да преодолее смущението си пред цялото това богатство и разкош и да каже какво мисли.

— Най-обикновено благоразумие и предпазливост.

— Благоразумие? В какъв смисъл?

Той се облегна назад в мекия стол и без да откъсва очи от нея, се заигра с един молив на бюрото. Накрая се обади със студен безизразен глас:

— Аз съм доста известна личност, госпожице О'Рурк, макар че хората ме познават под псевдоним. През изминалите години положих много усилия да запазя истинското си име в тайна, защото ценя правото на личен живот. Разбирате ли?

— Не съвсем. Разбирам напълно, че държите на личния си живот, но не разбирам какво общо има това с избора на физиотерапевт.

— Хайде, хайде, госпожице О'Рурк! Помислете малко. Все пак взимам непознат в къщата си! Надявам се, че този човек ще остане дълго време тук и ще се превърне в част от семейството. Той неизменно ще научи неща, които не бива да стават публично достояние. Така че ми трябва дискретен човек, на когото да имам доверие. Сега вече разбрахте ли?

Врълетя я неудържим пристъп на гняв, много по-силен и изпепеляващ отпреди. Цялото ѝ тяло се разтрепери от ярост.

— Но това... Това е пълна глупост! — избухна тя и скочи на крака. Сложи ръце на кръста, а очите ѝ засвяткаха заплашително.

— Пълна глупост?! — повтори той развеселен и това още повече я вбеси. — Какво точно имате предвид?

— Тъпият и нелеп предразсъдък, че жените са клюкарки! — развълнувана, Джейми пое дълбоко дъх да се успокои и забеляза, че мъжът я гледа с любопитство. — Имала съм много приятели през живота си, господин Калахър. И мъже, и жени. По мое мнение има жени, на които може да се гласува по-голямо доверие, отколкото на мъжете. Много мъже са ужасни клюкари, а в същото време има жени, които никога не биха издали доверената им тайна. Всичко зависи от човека. Моята професия ме среща с различни хора и научавам доста неща за тях, ала никога не говоря за това. Мисля, че съм не по-малко

дискретна, от който и да е мъж — тя замълча. Първоначалният ѝ гняв се бе уталожил. Чувстваше смущение и празнота. — Ненавиждам предразсъдъците, това е всичко — промърмори тя някак неубедително, а лицето ѝ пламтеше. — Мразя, когато хората прибързано лепят етикети, без да познават човека срещу тях.

— Така ли? Вие най-малко имате право да се оплаквате! — възкликна той и посочи с горчивина към инвалидния стол. — Какво знаете вие за това?!

— Е, не колкото вас, естествено — срещна погледа му тя, — но имам достатъчно опит и знам колко страдат инвалидите в ръцете на невежи и безчувствени хора — поколеба се и сетне продължи. — Самата аз също съм го изпитвала на гърба си.

— Вие?! В какъв смисъл?

— Погледнете ме, господин Калахър! — повиши глас тя, застанала в цял ръст пред него. — Хубаво ме погледнете! Висока съм като върлина, имам червена коса и съм ирландка. А на всичкото отгоре си изкарвам хляба с масажи. Да не ви разправам какви глупави намеци съм принудена да търпя!

Калахър се разсмя искрено и сърдечно. Това бе първата му човешка реакция от началото на разговора. Лицето на Джейми леко се проясни и по устните ѝ пробягна усмивка.

— Да, разбирам — съгласи се многозначително той. — Но моля ви, седнете, госпожице О'Рурк! Не искам да кажа нищо за ръста ви, опазил ме Бог, но вие действително сте малко... внушителна така, както сте се изправили...

Джейми се отпусна във фотьойла и притисна папката до гърдите си. Все още леко трепереше от вълнение.

— Кажете ми — подхвърли небрежно той, — защо толкова настоявате да получите това място?

— Защото е идеално за мен на този етап — отвърна с готовност младата жена. — Харесвам работата в клиника, но тя ангажира по-голямата част от времето ми и ме изтощава емоционално.

— Разбирам. И сега навярно искате нещо по-различно?

— Не съвсем. Разработвам собствена система от упражнения за сърдечно болни пациенти и бременни жени. Тя представлява комбинация от леки физически упражнения и водни процедури. Много е трудно да се постигне равновесие между натоварването на мускулите

и отпускането на цялото тяло. Усъвършенстването ѝ ще отнеме може би години.

— И какво смятате да правите, когато я завършите? Да издадете видеокасата и да станете богата и известна?

— Приличам ли ви на такъв човек, господин Калахър? — усмихна се Джейми. — Желанието ми е да помагам на хората. Ще се радвам да видя как резултатите от изследванията се прилагат в болници и санаториуми. В момента преподавам физиотерапия четири пъти седмично — три дни в клиниката и един в спортния център, а в свободното време правя проучвания и разработвам нови комплекси от упражнения. Напуснах работа да се посветя изцяло на тези проблеми, ала за няколко месеца спестяванията ми се стопиха.

Той кимна замислено и едва сега, когато разговорът тръгна леко и непринудено, Джейми забеляза слънчевите лъчи, които галеха красивото лице на Калахър и позлатяваха загорелите мускулести ръце.

Струваше ѝ се, че могъщото му властно присъствие изпълва цялата стая, а от очите му струи необикновен интелект. Тези очи сякаш я пронизваха, надникваха в душата ѝ и четяха най-съкровените ѝ тайни.

Тя потрепери, подреди обърканите си мисли и се съсредоточи върху думите му.

— ... за вас, нали? — попита той.

— Моля? Извинете, но се разсеях за миг — призна Джейми и се изчерви. — Целият този... разговор е малко... малко объркващ.

Калахър се усмихна, но не каза нищо. Сетне повтори:

— Казах, че работата наистина е идеална за вас, като имам предвид личните ви интереси. Ще получавате достатъчно пари и заедно с това ще имате свободно време да се занимавате с проучванията си.

— Да — съгласи се с готовност Джейми. — Всички мислим така.

— Всички? — попита той предпазливо.

— Семейството ми — отвърна тя. — Баща ми, който е вдовец и живее при брат ми Тери и жена му Дорийн. С нея сте говорили по телефона — погледна го въпросително Джейми. Мъжът кимна безмълвно и тя продължи: — Имат пет деца и живеят в къща в северната част на града.

— Голямо семейство! — отбеляза сухо Калахър.

— Ами да — съгласи се Джейми и се усмихна нежно. — Наистина е голямо, но ги обичам всичките.

— Още сега искам да ви предупредя, че ако ви дам тази работа, макар да живеете тук и да разполагате със собствен апартамент, няма да можете да каните никого — нито роднини, нито приятели.

Джейми го гледаше безмълвно.

— Ще почивате събота и неделя — продължи той. — От четири следобед в петък до понеделник сутрин. Тогава можете да се виждате, с когото желаете. Разбирате ли?

— Да — кимна младата жена.

— В автобиографията ви пише, че не сте омъжена. Имате ли приятел? — попита рязко той.

— Да — сепна се тя.

— Не желая кракът му изобщо да стъпва в моя дом. Ще се виждате другаде. Дори не искам да идва да ви взема оттук. Ясно ли е?

— Да. Едно нещо само не разбирам — предлагате ли ми мястото или просто изброявате условията?

— Хубав въпрос — стрелна я с поглед той. Очите им се преплетоха, неговите черни и пронизващи, нейните — сини като небето отвъд прозорците. Той неочаквано се усмихна. — Ами да, май излезе като предложение. Човек наистина не може да ви откаже, госпожице О'Рурк. Много сте упорита.

— Вие също — заяви тя без колебание.

— Така. Държа да има взаимно уважение и дистанция между нас, за да запазим добрия тон и деловите взаимоотношения. Бих желал да се обръщате към мен с „господин Калахър“, а аз ще ви наричам „госпожица О'Рурк“ — продължи той. Гласът му изведнъж стана рязък и властен. — Не искам да ставаме близки приятели, а да бъдем просто физиотерапевт и пациент. Нямате право, при каквито и да е обстоятелства, да обсъждате с външни хора онова, което ще научите за мен или за другите в този дом. Не смятам да разкривам пред вас душевните си терзания и ще ви помоля също да не ме занимавате с личния ви живот.

— Естествено! Имате думата ми! — отговори сдържано тя и продължи с делови тон: — Какъв метод на лечение предлагате? Прилагана ли ви е някаква специална терапия напоследък?

— Три пъти седмично ходя в болницата на масаж и хидротерапия, но с голямо неудоволствие, защото там винаги има много хора. И нещо друго, струва ми се, че няма особена полза, а само си губя времето.

— Всички здравни заведения в града са претъпкани — кимна тя. — Нещо обичайно.

— Освен това няколко пъти в седмицата тук идват рехабилитатори от районната клиника, но на тях не може да се разчита, защото винаги закъсняват, а аз обичам точността и времето ми е строго разпределено. Нямам нерви да ги чакам с часове и накрая изобщо да не дойдат.

Джейми хвърли поглед към мрачно стиснатите устни на Калахър и си помисли, че е необходима голяма смелост, за да накараш този мъж да чака.

— Много са заети — каза тихо Джейми. — Рехабилитаторите, имам предвид. Работните им графици са изключително натоварени. Какво да се прави, общините не отпускат достатъчно пари за персонал и изследователски програми.

— Знам — въздъхна той с отегчение. — Искрено съжалявам горките нещастници, които са в моето положение и зависят от щедростта на правителството. Слава Богу, имам достатъчно пари да си наема собствен физиотерапевт и точно това реших да направя. Вече ви обясних някои от причините, които ме възпираха толкова дълго време да допусна чужд човек в дома си.

— Доколкото разбирам, отскоро сте в това състояние.

— Да, от медицинска гледна точка е така — погледна навъсено той към синьо небе, което се виждаше през прозореца. — Но на мен ми се струва, че е минала цяла вечност — добави тихо мъжът. Джейми мълчаливо го изчака да продължи: — Това се случи преди малко повече от две години през пролетта — поде той. — Играех хоккей в един квартален аматьорски отбор. Не съм кой знае колко добър, но винаги съм обичал мъжките спортове, може би, защото работата ми изисква голямо умствено напрежение и по този начин се разтоварвам — стрелна я той с черните си блестящи очи и младата жена кимна. — Бях приклещен към мантинелата в неудобна поза. Изнесоха ме на носилка от ледената площадка. Веднага разбрах, че е станало нещо с

долната част на тялото ми, но едва по-късно в болницата лекарите ми обясниха какво в действителност се е случило.

Джейми го гледаше с широко отворени очи. Бе вкопчила ръце в папката и кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Беше слушала много подобни истории, ала всеки път отново със същата сила преживяваше болката на човека, осъзнал в един момент, че животът му никога вече няма да бъде същият.

При него сигурно е било още по-тежко, помисли тя, а сърцето ѝ се разкъсваше от съчувствие. Здрав и силен мъж в разцвета на силите си...

Но тя бе опитен специалист и умееше да прикрива чувствата си. Последното нещо, от което хора като Даниел Калахър се нуждаеха, бе съжалението.

Вместо това тя се стегна и му зададе няколко въпроса за характера и разположението на гръбначната травма и за степента на увреждането.

— Аз съм един от щастливците — рече безизразно той. — Така казва лекарят. Увреждането е в долната част на гръбначния стълб и затова съм запазил известна чувствителност от кръста надолу. Така например контролирам напълно всички жизнени функции на тялото си.

— Вие наистина сте късметлия. Това е по-скоро изключение, отколкото правило при болните от парализа.

— Извинете, но никак не се чувствам късметлия.

— Разбирам. Казахте, че травмата е в долната част на гръбначния стълб. Можете ли да извършвате някакви движения от кръста надолу?

— Не, абсолютно никакви. Вече се примирих с мисълта, че никога няма да ходя отново. Понякога чувствам мимолетна болка в краката, но лекарят казва, че това е по-скоро плод на въображението ми, отколкото реално усещане.

— Значи в такъв случай, предполагам, ще искате традиционното лечение — масаж за поддържане на кръвообращението и тонуса на кожата и успокояване на болката в гръбнака.

— Точно така. Не само в гръбнака — добави той, леко смутен. — Тъй като искам да използвам пълноценно здравата част на тялото си, често прекалявам с плуването и вдигането на тежести и чувствам болки в мускулите.

— Като ваш физиотерапевт ви заявявам, че в бъдеще няма да е така. Значи искате три часа масаж и упражнения на ден. Наведнъж ли да бъдат трите часа или в няколко сеанса?

— Предпочитам няколко сеанса. Отегчавам се, когато масажът трае дълго. Затова искам физиотерапевт вкъщи. За удобство. Един час сутрин след плуване, един на обяд и още един в четири часа. А от време на време, когато ме заболи през нощта и не мога да заспя, може би ще имам нужда от извънреден масаж.

— Често ли се случва?

— Достатъчно често — отвърна мрачно той. — И нямам намерение да се тъпча с хапчета.

Джейми кимна, бързо прехвърли наум програмата и реши, че е идеална. Имаше достатъчно време да работи върху изследванията и да преподава вечер.

— Това задоволява ли ви, госпожице О'Рурк? — наблюдаваше изражението на лицето ѝ той.

— Напълно! Дори надхвърля и най-смелите ми очаквания.

— Чудесно! Както вече споменах, ще разполагате с малък самостоятелен апартамент и ще се храните заедно с другите от персонала. Можете да използвате всички удобства: плувния басейн, сауната, солариума, библиотеката...

— Библиотеката?! — прекъсна го Джейми. — Значи имате и друга библиотека, освен тази? — посочи тя към отрупаните с книги лавици, които покриваха плътно две от стените.

— О, разбира се! — усмихна се той. — Много по-голяма. Съдържа някъде около четири хиляди тома научна и художествена литература.

Джейми неволно възкликна от задоволство и той я погледна учудено.

— Обичате ли да четете, госпожице О'Рурк?

— Много. Обичам книгите повече от всичко на света.

В очите му проблесна любопитство. Накани се да я попита още нещо, но се отказа. Обърна глава, а лицето му придоби обичайното студено и сдържано изражение.

— Надявам се, че животът тук ще ви хареса — гласът му звучеше хладно и резервирано. — Мария ще ви покаже апартамента. Можете ли да започнете работа в понеделник сутрин?

— Да.

— Много добре тогава — включи отново компютъра той и добави рязко: — Благодаря ви, госпожице О'Рурк.

Джейми стана и тръгна към вратата. Идеше ѝ да потъне в земята от срам, като се сети за петното върху полата.

— Госпожице О'Рурк?

— Да? — спря се тя и се обърна към него.

— Ще ползвате гаража най-близо до улицата. Всяка врата има дистанционно и собствен шифър. Мария ще ви съобщи вашия.

— Благодаря, господине.

Неочаквано в съзнанието ѝ изплува ярък образ — малкият раздрънкан фолксваген се клатушка и пърпори по алеята, сетне спира важно пред луксозния грамаден гараж и чака надменно да се отворят вратите. Без да иска, тя се усмихна широко. Носът ѝ се сбръчка по детски, а по бузите ѝ затрептяха трапчинки.

— Нещо смешно ли има, госпожице О'Рурк?

— Не, просто си помислих... Виждате ли, господин Калахър, колата ми има малко... окаян вид. Тя е просто един поочукан фолксваген с лепенки по вратите... Та се опитвах да си представя... — заглъхна гласът ѝ.

— Госпожице О'Рурк — поклати тъжно глава Калахър. — Започвам да си мисля, че ще бъдете голямо изпитание за мен.

В момента Джейми не разбра дали той се шегува, но след като кимна и излезе от стаята, реши, че е говорил сериозно.

Леко замаяна от случилото се, Джейми вървеше по мраморния коридор на първия етаж. Все още не можеше да повярва, че е получила мястото и че наистина ще живее в тази разкошна къща.

Спря се до една от осветените ниши, където стоеше мраморна скулптура на кентавър, толкова жив и изящен, сякаш всеки момент бе готов да полети. Поразена от необикновената красота на фигурата, тя протегна ръка да докосне едно от ефирните крила.

В този миг до ушите ѝ долетя познатото странно бръмчене. Сърцето ѝ подскочи, тя се обърна рязко и зърна сива сянка, която се скри бързо зад един ъгъл.

Господи! — помисли тя и притисна ръка към гърдите си. — Ще мине време, докато свикна с този дом. Какво ли е това? Дух, призрак или...

В същия момент на един от прозорците се появи тъмно петно. Джейми се извърна и съзря неясните очертания на човешко лице, което я гледаше втренчено. След миг то изчезна така бързо, както се бе появило.

Изплашена, тя се втурна към спокойната уютна атмосфера на кухнята. Там завари Мария да търка енергично пода.

— Здравей, Мария!

Коленичила до печката, другата жена се стресна и се обърна. В очите ѝ се четеше тревога.

— Извинявай? Изплаших ли те?

— Няма нищо — изправи се Мария, избърса непохватно мръсните си ръце в престилката и погледна Джейми плахо и въпросително.

— Получих работата! — съобщи Джейми радостно. — Започвам от понеделник, но може би ще се нанесе утре вечер. Господин Калахър каза, че ще ми покажеш къде е...

Тя замълча, изненадана от промяната в изражението на Мария. Лицето на младата жена бе озарено от щастие.

— Значи той ви нае?! — не можеше да повярва тя. — Наистина ли? И ще живеете тук?

— Да.

— О, чудесно! Ще бъде прекрасно, госпожице О'Рурк! Страхувахме се, че...

Мария млькна, ала усмивката ѝ остана на лицето. Джейми се поколеба, озадачена от реакцията на другата жена. Накрая рече:

— Казвай ми Джейми. Сигурна съм, че ще станем добри приятелки, Мария.

— Добре. Ела, Джейми! — каза тя, сияеща от удоволствие. — Ела да ти покажа апартамента. Много е хубав и гледа към вътрешния двор.

Мария взе един ключ от лавицата в ъгъла и поведе Джейми с бърза крачка към задната част на къщата.

Стаите в това крило явно бяха предназначени за живеене. През откренатите врати се виждаха телевизори, удобни фотьойли,

поставени пред камините, и персийски килими.

— Тук са нашите стаи — обясни Мария — и стаите за гости, макар че напоследък рядко идват посетители.

— Колко хора живеят в имението?

— Малко. Само трима. Не, четири — поправи се усмихната Мария. — Заедно с теб.

Извади ключа от джоба на престилката и отвори една врата. После влезе и подаде ключа на Джейми.

Джейми я последва и притаи дъх. Озова се в просторна, мебелирана с вкус стая, чийто под бе застлан с дебел персийски килим. На едната стена се виждаше електрическа камина. Пред огнището бе разпъната бяла овча кожа. Имаше врата за банята, а друга водеше към спалнята. Апартаментът беше уютен, добре обзаведен и изненадващо луксозен.

Но най-хубавото нещо бе изгледът. Зад големите прозорци на всекидневната се разстилаше зелена морава, а в далечината се виждаше градът. Построена на малък хълм в околностите на Калгари, къщата бе уединена и скрита от любопитни погледи и в същото време от нея се откриваше широка панорама към прерията и града.

— О, Боже! — занемя от удивление Джейми. Приблужи се до прозореца, докосна тънките пердета и се загледа навън с нямо възхищение.

— Извинявай — обади се загрижено Мария зад гърба ѝ, — но в момента това е единственият свободен апартамент с всекидневна. Ако искаш, ще сложим плътни завеси...

— О, не! — възкликна Джейми. — Чудесно е! Обожавам да е светло и просторно.

— Аз пък мразя! — заяви категорично Мария. — Не бих издържала тук нито ден. Щях да умра от страх.

Джейми я стрелна озадачено с очи и се отправи да разгледа спалнята. Озова се в топла стая с удобни мебели и френски прозорци, които гледаха към сенчест вътрешен двор с басейн.

— Имам чувството, че сънувам — рече накрая Джейми. — Мария, ощипи ме да повярвам, че е истина! Хайде, ощипи ме! — подкани я весело тя.

Мария се засмя. Лицето ѝ изгуби обичайното напрегнато изражение и придоби младежки чар и красота.

— Кой друг живее тук? — поинтересува се Джейми и влезе да огледа модерната функционална баня, обзаведена с вана и душ кабина с плочки.

— Моята стая е точно срещу твоята, а тази на Клара, готвачката, де... скоро ще я видиш... е ей там — посочи тя долния край на коридора. — Градинарят Хайро живее зад гаража. Стаята на Стивън е на горния етаж, разбира се.

— Той изглежда доста самотен — поде колебливо Джейми.

— Знам — придоби загрижен вид Мария. — Баща му прави каквото може, но не излиза много, а пък аз не мога... — прехапа устни тя и продължи: — Освен това господин Калахър не обича да го прекъсват, когато работи. А той работи почти през целия ден, понякога и нощем.

— Какво работи?

— Пише книги.

— Наистина ли?! — удиви се Джейми.

— Да. Защо?

— Ами... — поколеба се тя и махна неопределено с ръка към разкошните мебели. — Не предполагах, че писателите печелят толкова много пари.

— Не съм запозната, но доколкото знам, господин Калахър е наследил къщата от родителите си. Баща му е бил голям петролен магнат. Мисля обаче, че и господин Калахър печели достатъчно.

— Чудя се дали съм чела някоя от книгите му — рече заинтригувана Джейми и си спомни забележката му, че е доста известен.

— Няма начин да не си чела, ако изобщо обичаш да четеш.

— Сериозно? Кой е псевдонимът му?

Мария се притесни, че се е разприказвала, прехапа устни и не пожела да отговори.

Джейми я погледна и изведнъж ѝ просветна. Спомни си книгите с интересна подвързия, сложени на отделна лавица зад бюрото на Калахър.

— Дан Кели — прошепна тя. — Видях всичките негови книги в кабинета на господин Калахър. Той ли е Дан Кели?

— Нищо не съм казала — изпадна в паника Мария. Цялата трепереше и скубеше нервно ресните на една възглавничка върху

дивана. — Нищо не съм казала.

— Значи е истина?! — възкликна поразена Джейми. — Значи той действително е Дан Кели!

Мария бе забола поглед в земята. Джейми я гледаше с широко отворени очи.

— О, Боже! — промърмори тя и поклати невярващо глава. — Дан Кели! Не съм и предполагала, че е в Канада. Мислех си, че живее на някой самотен остров.

— Виж, Джейми... — започна Мария на пресекулки. Лицето ѝ бе побеляло, а в очите ѝ се четеше гореща молба. — Никога не казвай това, на когото и да е. Моля те! Ще умра, ако изгубя работата си. Не мога да си представя да живея някъде другаде.

— Не се тревожи, Мария! Той вече ме предупреди, че трябва да съм дискретна. Погледни ме в очите, Мария! — нареди тя.

Дребната жена вдигна побелялото си от страх лице.

— Мария — погледна я настойчиво Джейми. — Заклевам се във всичко свято, че никога докато съм жива няма да разкрия самоличността му без негово съгласие. Сега престани да се притесняваш, чу ли?

— Знаех си, че си добър човек, Джейми — вторачи се за миг в нея Мария, усмихна се загадъчно и стисна ръката на Джейми с благодарност. — Разбрах го още в мига, в който те видях. И Стивън също.

Джейми потупа разсеяно младата жена по рамото. Още не можеше да свикне с мисълта кой всъщност е новият ѝ работодател. После с ужас си спомни разговора, в който без много-много да му мисли го бе нарекла негодник.

Дан Кели бе жива легенда. Пишеше големи заплетени криминални романи, по един на всеки две години. Те бяха сред най-търсените бестселъри в целия свят, издаваха се в милионни тиражи, а филмите, снимани по тях, носеха фантастични печалби. В действителност той бе един от любимите автори на Джейми. Никога не пропускаше негова книга, дори ако трябваше да прекара часове наред на опашката в книжарницата и да плати голяма сума за екземпляр с твърди корици.

— Мария — прошепна ужасена Джейми. — Ти знаеш ли, че аз го нарекох „негодник“? Божичко, Мария, представяш ли си?! Да кажа на

Дан Кели „негодник“!

— Е, понякога май наистина е такъв — засмя се Мария. Сега тя изглеждаше по-спокойна, а в очите ѝ дори проблясваха закачливи пламъчета. — Не се притеснявай, ти не знаеш Клара как го нарича понякога в кухнята. Но — добави тя предано — той е добър човек. Строг е и от време на време побеснява, ако не сме направили нещо както трябва, но иначе е справедлив и щедър.

— Откога си тук, Мария?

— Вече дванадесет години. Дойдох на седемнадесет. Майка му още бе жива. Ех, други времена бяха тогава... Не минаваше ден без гости и празненства. Животът тук бе съвсем различен, повярвай ми! Персоналът се състоеше от десет души и все се случваше нещо интересно — въздъхна тя с носталгия. — После старата госпожа се помина от рак; господин Калахър се ожени и животът тук се промени. Пътуваха много и затваряха къщата по половин година. Сетне стана злополуката и тя го напусна.

— Кой? Жена му ли?

— Да — кимна Мария. — Преди година и половина, скоро след като го изписаха от болницата. Каза... — тя се поколеба, сетне продължи: — Клара я чула да казва по телефона на една приятелка, че я побивали тръпки, като го гледа в инвалидната количка. Не издържа и го напусна — извърна глава към Джейми тя. Лицето ѝ беше восьчнобледо. — Представяш ли си какъв ужас! Да го зареже в такъв тежък момент!

— Не е нито първата, нито последната. Има много такива случаи.

Всъщност, въпреки че постъпката шокираше Мария, тя съвсем не бе необичайна. Младата жена просто си въобразяваше, че животът е като в книгите: семейството се сплотява около болния, дарява го с любов и подкрепа и му помага да събере късчетата на разбития си живот. Ала в действителност много хора постъпват като жената на Даниел Калахър. Те просто не могат да понесат нещастieto и изоставят своите пострадали съпрузи, деца или родители в ръцете на съдбата.

— Разведени ли са? Или само живеят разделени?

— О, разведени са — отвърна мрачно Мария. — Тя настояваше веднага да получи своята част от парите.

— Ясно. Що за човек беше, Мария?

— Празноглава — отговори Мария след кратък размисъл. — Празноглава, но красива. Чудя се как е възможно така да изглупяват мъжете понякога.

— И аз се чудя — засмя се Джейми и се обърна към вратата. — Е, време е да вървя. Трябва да се прибера да приготвя багажа за утре. Освен това съм поканена на вечеря у брат ми... — тя пхна ключа в чантата си и се насочи с бърза крачка към изхода.

— Ще ти дам дистанционното за гаража — подтичваше зад гърба ѝ Мария — и ключ за кухненската врата. Кога, каза, се нанасяш?

— Утре вечер, предполагам. Започвам работа в понеделник.

— Ще бъдеш ли тук за вечеря? Трябва да предупредя Клара.

— Не... Не — смути се неочаквано Джейми. — По-добре в понеделник да се запозная с всички... Всъщност май вече познавам половината от обитателите, нали? — рече весело тя.

— О, Джейми, така се радвам! — усмихна се топло и сърдечно Мария. — С Клара ужасно се бояхме, че господин Калахър ще вземе някой неприятен мъж и се чудехме как ще съжителстваме с него. Да беше видяла само какви дойдоха на интервютата...!

— Е, да, но нае двуметрова червенокоса рехабилитаторка със зелени петна по полата. Ще трябва някак да се примирите с тая мисъл, няма начин! — пошегува се Джейми.

— Дай ми полата утре, като дойдеш — засмя се Мария. — Ще я накисна в лимонов сок и от петното няма да остане следа — изпрати я до външната врата тя.

Джейми ѝ махна за сбогом и пое по криволичещата пътека. Погледна ръчния си часовник и с изненада установи, че е минал само час, откакто бе прекрачила прага на къщата. Имаше чувството, че е била в далечна страна, че е преживяла вълнуващи случки и е срещнала впечатляващи хора.

Ала в действителност животът си течеше постарому: навън слънцето печеше, старата ѝ кола стоеше до бордюра, а Дорийн навярно се канеше да пхне пуйката в печката. Беше минал само един час.

ТРЕТА ГЛАВА

Фолксвагенът явно вече бе в добро настроение. Той изглежда споделяше радостта на Джейми, защото се носеше плавно по улиците, без да гасне и да боксува. В действителност причината може би беше в това, че пътуваха по надолнището от Нйтсбридж към центъра на Калгари.

Докато си пробиваше път в натовареното следобедно движение, чувството ѝ за нереалност постепенно се стопи. Обзе я задоволство и въодушевление. Работата беше чудесна, условията — идеални. Жилището бе осигурено и ѝ спестяваше всекидневното изморително пътуване. Пък ако Даниел Калахър се окаже нервен и раздразнителен, много важно! Той ще е просто поредният капризен пациент. Много като него ѝ бяха минали през ръцете...

Спря зад техния стар блок, свали високите обувки на входа и се изкачи с лекота до четвъртия етаж. Влезе в апартамента, захвърли чантата и папката върху разтурената масичка в коридора, огледа се и се намръщи.

В малкото двустайно жилище бе топло като в пещ, въпреки че лятото едва бе започнало. Гледката бе потискаща и неприятна. Навсякъде цареше хаос и мръсотия и личаха следи от празненство. На пода се въргаляха счупени чаши, полупразни бутилки, разпилени пържени картофи и препълнени пепелници. Въздухът бе тежък и застоял. Цветята на Джейми бяха клюмнали от горещината. Двете ѝ съквартирантки явно бяха празнували предната вечер, а сутринта бяха излезли на покупки, без да почистят.

Сети се за апартамента в къщата на Даниел Калахър. Представи си приятната и спокойна атмосфера, смайващата гледка и хладния сенчест двор с басейна и въздъхна от удоволствие.

Живееше в този претъпкан апартамент, откакто се дипломира и започна работа. Нанесе се с още три момичета, но остана единствена от първите наематели. Междувременно се изреди цяла върволица от съквартирантки. Някои се омъжваха, други си намираха по-добра

работа и хубаво жилище. Ала Джейми не обичаше промените и трудно се разделяше с познатите неща. Затова продължи дружелюбно да посреща новите момичета, които с всяка изминала година ставаха все по-млади и по-глупави.

В момента живееше с две медицински сестри и една лаборантка. И с приятелите им, които почти се бяха настанили при тях. По всяко време рискуваше да завари мъж в банята или някой да връхлети по долно бельо в кухнята. Беше й дошло до гуша. Напускаше това място без капка съжаление, даде си сметка тя.

Като започна да подрежда багажа, осъзна колко малко неща притежава в действителност. По негласно споразумение всички кухненски съдове принадлежаха на апартамента и ако някой купеше нещо, го оставяше на следващите наематели. Единствените й вещи бяха цветята, книгите, дрехите и няколко купени през годините репродукции, окачени над леглото й.

Влезе в стаята, която делеше с една от медицинските сестри и потрепери. Необичайната гледка вероятно бе смешна в очите на страничния наблюдател, ала у Джейми будеше отвращение. Половината на Джейми беше безупречно чиста, леглото — опънато, нощното шкафче — подредено, дрехите — прибрани в гардероба.

В другата половина на стаята властваше такъв безпорядък, че Карол спокойно можеше да спи някъде там и човек да не я забележи. Чаршафите бяха смачкани на топка и на места се виждаше дюшекът. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи, мръсно бельо, празни пазарски чанти, сешоари, машини, ролки за коса, козметични принадлежности и куп други неща.

Джейми поклати глава и се сети как изглежда Карол, като тръгва за работа — чистичка, спретната и елегантна. После за пореден път се зачуди как е възможно зад такава красива външност да се крие подобна немарливост. Прекоси стаята, извади чифт сгънати джинси и тениска от едно шкафче и окачи копринената блуза в гардероба. Прибра изцапаната пола в малка плетена кошница и помисли с усмивка, че на другия ден ще помоли Мария да я почисти. Мария знаеше всичко за петната от трева.

Облече всекидневните си дрехи. Неочаквано мисълта, че напуска апартамента, я изпълни с неописуема радост и щастие. Чудеше се как е издържала толкова дълго в такъв безпорядък сред всичките тези

шумни и разпилени момичета. Първите години ѝ беше забавно, ала сега вече почти не издържаше. Нещо повече, гореше от нетърпение да се махне оттук.

Почувства се хладно и удобно в избелелите джинси, сандалите и тениската с щампа на Гарфийлд, подарък от племенниците ѝ за Коледа. Поля цветята и хвърли прощален поглед на апартамента. Неочаквано в изблик на неудържима радост грабна чантата, разтвори широко ръце и направи красив пирует във всекидневната. Сетне мина през коридора и се втурна надолу по стълбите към паркинга.

Когато стигна къщата на Тери, забеляза, че в предния двор кипи оживление. Изглежда се провеждаше състезание за най-красиво домашно животно, организирано вероятно от десетгодишната Тереза, която обичаше да се занимава с подобни работи.

Навсякъде щъкаха деца, кой с куче, кой с котка, а някои бяха донесли и костенурките си. Имаше дори и една измъчена златна рибка, която плуваше храбро в аквариум на жаркото следобедно слънце. От всички страни се сипеха ядни забележки и обвинения срещу Тереза, ала тя запазваше невъзмутимо спокойствие. С блеснала на слънцето червена коса тя обикаляше животните и раздаваше шарени панделки за награда, безучастна към протестите на недоволните малки собственици.

— Мръсен е — заяви тя на едно момченце с тон, недопускащ възражение. Детето притискаше към гърдите си проскубано кутре, а по бузите му се стичаха сълзи. — Как да ти дам награда, когато дори не си го изкъпал?

Като паркира колата и се приближи, Джейми откри, че спорът се е разгорещил. Децата се сърдеха и обвиняваха Тереза в пристрастие.

— Не може да дава награда на Хауърд! Това е нейната котка! Не е честно!

— Хауърд е най-красив — отвърна непоколебимо Тереза. — Какво като съм председател на журито? От къде на къде ще давам награда на твоята котка? Я виж каква е стара и въшлива! Шон, завържи му го на каишката! — нареди тя на по-малкия си брат, който я следваше почтително с панделките, поставени в лъскава кутия от бонбони.

— Лельо Джейми! Лельо Джейми! — заподскача радостно около нея петгодишният Кевин, като здраво държеше каишката на големия шарен котарак. — Виж, Хауърд си има панделка! Хауърд спечели първа награда!

Котаракът гледеше заплашително Джейми през присвитите си очи.

— Не е честно! — надигнаха се отново викове на негодувание. — Госпожице О’Рурк, това е нейната котка! Кажете й, че не може...

Джейми усети надвисналата опасност от бунт и потърси убежище в къщата. Във всекидневната завари баща си и тригодишната Мириам да гледат бейзболен мач по телевизията. Малкият Дъги, който бе само на девет месеца, лежеше тихо в кошчето, риташе с голите си краченца и сучеше от едно шише, подпряно на възглавницата.

— Здравей, татко! — прекоси стаята Джейми, целуна баща си по бузата и прегърна нежно Мириам. — Здравей, Мириам! Как се справят „Сините сойки“?

Кевин О’Рурк изсумтя ядосано и вдигна черните си гъсти вежди с възмущение. Седнала до него на дивана, Мириам погледна Джейми с големите си сини очи.

— Двама от играчите се сблъскаха. Единият падна и изпусна топката — отвърна сериозно тя. — Дядо побесня от яд.

— Дядо наистина побесня от яд — засмя се Кевин, пое малкото момиченце в скута си и го целуна по черната коса. — Тия момчета играят като бабички. Срамота! — провинциалният му акцент се чувстваше по-силно, както винаги, когато се гневеше от играта на любимците си.

— Трябва да те вземат за мениджър, татко. Бързо ще ги вкараш във форма.

— Кой знае? Може и да не успея. Жалка гледка са тоя сезон, жалка гледка! — промърмори печално той. После се усмихна дяволито: — Е, Джейми, изглеждаш ми доволна и щастлива. Май си получила мястото, а?

— Шшт! Искам да изненадам Тери и Дорийн — усмихна се мило тя. — Човек нищо не може да скрие от теб, татко!

Джейми сведе очи към него и изпита смесено чувство на обич и безпокойство. Притесняваше се за здравето му, откакто преди година старият човек бе получил инфаркт. Възстановяваше се сравнително

бързо, ала все още бе немощен и слаб и по нищо не приличаше на здравия и силен мъж от детските ѝ години.

След ранната смърт на жена си Кевин О'Рурк бе отгледал децата си съвсем сам — Джейми, Тери и двамата им братя, които бяха семейни и живееха надалеч. Той беше идол в очите на децата, типичен твърд и непримирим ирландец. Усмехнат, весел и лъчезарен, той работеше много, ала винаги намираше време да посвири и попее от сърце. Сега изглеждаше блед и посърнал, а в слабото му прегърбено тяло нямаше и следа от предишната жизненост.

Тук му беше добре — с Тери и сърдечната, любвеобилна Дорийн, която го обичаше като свой роден баща и му бе благодарна, че ѝ помага да се справя с многобройната челяд. Въпреки това Джейми се тревожеше за него. Именно състоянието му бе пробудило в нея интерес към терапията на сърдечноболни.

— Не ме гледай сякаш съм хвърлил топа — потупа я нетърпеливо по ръката той. — Има още много време, докато ме изнесат с краката напред. Дъги, момчето ми, тая пелена май трябва да се смени, а? — той внимателно сложи Мириам на дивана, стана сковано и се приближи до кошчето.

Като видя, че дядо му идва, Дъги захвърли шишето, загука нещо и замаха неистово с ръчички и крачета.

— В кухнята са — осведоми я Кевин. — Тери вечеря рано. Смяната му започва в пет.

— Благодаря, татко. После пак ще се видим.

Докато той сменяше пелената и повиваше с вещина бебето, Джейми излезе от стаята и тръгна по коридора към кухнята. Съчувстваше на брат си, който бе полицаи и често му се налагаше след тежко нощно дежурство да почива сред целия този шум и врява.

Тери вече бе облякъл униформата си и ядеше пържола с картофи. Седнала срещу него на чаша кафе, Дорийн му правеше компания. Тя обикновено вечеряше по-късно с Кевин и децата.

Джейми влезе тихо в стаята и потупа брат си по рамото. Прегърна Дорийн и прекоси стаята да си налее кафе от каната на шкафа.

— Е, Джейми — забодя парче месо Тери, а на широкото му, осеяно с лунички лице затрептя закачлива усмивка. — Как върви колата?

— Не питай! — седна срещу него Джейми. — Два пъти угасна по пътя. Втория път бях по средата на едно кръстовище. Направо си изкарах акъла!

— Сто пъти съм ти казвал — рече търпеливо той, — че е крайно време да смениш бензиновата помпа. Ако ме беше послушала, щях да ти я сложа аз. Но тъй като си много умна, сега ще трябва да я дадеш на сервиз. Аз нямам време, защото минавам на две смени.

— Не се притеснявай, Тери! — отвърна спокойно тя и продължи небрежно: — Получих онова място и тъй като вече имам работа, мога да дам фолксвагена на ремонт.

Дорийн, която до този момент я наблюдаваше мълчаливо и напрегнато, неочаквано подскочи от радост. Втурна се да я прегърне и я засипа с куп въпроси.

— Чакай, чакай! По-спокойно! — засмя се Джейми и заразказва: — Къщата е много хубава. Намира се в западния край на града. Ще имам собствен апартамент, а условията са както в обявата — пълна заплата за три часа на ден и понякога допълнителни сеанси. През останалото време съм напълно свободна.

Инстинктивно отбягваше въпросите, свързани с къщата и личността на Даниел Калахър, като помнеше обещанието да бъде дискретна. Слава Богу, Тери и Дорийн не проявиха излишно любопитство и искрено се зарадваха на успеха ѝ.

— Как е навън? — смени накрая темата Тери и премина към сладоледа.

— Става напечено — отвърна Джейми. — Струва ми се, че в най-скоро време ще линчуват председателя на журито.

— А дано! Да видим най-сетне малко спокойствие.

Той допи кафето в чашата, взе фуражката от закачалката зад вратата и целуна Дорийн за сбогом. Потупа по рамото сестра си, облече сакото на униформата и закрачи важно към колата. Джейми стрелна с очи снаха си. Обикновено бе свикнала да я възприема като майка на пет деца, ала в този миг я видя в съвсем различна светлина — като млада и влюбена жена. Съпруга на полицай, която изпраща мъжа си на работа и се моли да се върне жив и здрав.

Джейми погали загрубялата ръка на Дорийн и се усмихна. В този момент вратата на кухнята се отвори и децата нахлуха с гръм и трясък.

Тереза изглежда изобщо не бе впечатлена от яростната реакция на участниците в състезанието. Дори вече обмисляше плана на следващото мероприятие — цирк на открито. Щяха да пренесат в задния двор столове за публиката и да продават входни билети. Тя и Шон щяха да играят главните роли, а многострадалният Хауърд щеше да е едновременно кръвожаден тигър и танцуваща мечка.

— Ще дойдеш ли, лельо Джейми? Ще играеш жената на великана.

— Благодаря за поканата — отговори сухо Джейми, — но утре съм заета. Ще се местя.

— Къде? Къде ще се местиш? — изписка разтревожен малкият Кевин, а сините му очи се наляха със сълзи.

— В друг квартал, глупчо! — обърна се към брат си Тереза. — Не помниш ли, че мама ни каза?

— Леля Джейми ще е близо до нас, не се притеснявай! — протегна ръце бащата на Джейми и взе в обятия малкия си внук да го успокои. — Тя ще работи в голяма къща, ще печели много пари и често ще ни идва на гости. Дори по-често, отколкото досега.

— Искам да видя голямата къща! — изтри сълзите си детето и погледна леля си с надежда.

Джейми се сети за просторното имение, басейна, тъжното изпито лице на малкия Стивън и рече:

— Някой ден може би ще те взема с мен.

Така Стивън ще има с кой да играе, помисли тя. Горкото момче, бе съвсем само в пустата къща.

Внезапно в съзнанието ѝ изплува мрачното навъсено лице на Даниел Калахър, но тя решително пропъди образа му. Този мъж не може да се бърка в живота на всеки, когато си иска, ядоса се Джейми. Всеки има право сам да определя съдбата си.

Както всяка събота след вечеря Кевин поведе децата към телевизора да гледат анимационни филми. Джейми и Дорийн измиха съдовете и подредиха кухнята, погълнати от сладък разговор. Когато стана време за лягане, Джейми изкъпа децата сред глъч и врява. Те подскачаха и се щипеха, докато търкаше немирните им тела и подсушаваше косите им. После ги сложи в леглата и грижливо ги зави. Разказа им приказка, а те доверчиво споделиха детските си тайни.

Когато накрая в къщата настъпи спокойствие, Джейми седна с баща си и Дорийн на чаша кафе и заедно се наслаждаваха на тишината.

— Какво ще кажеш за една игра на бридж, Джейми? — попита Дорийн. — Можем да извикаме съседката госпожа Елиът да направим четворка — сетне се усмихна многозначително: — На нас с Тери ни се струва, че госпожа Елиът ухажва нашия дядо.

Кевин изсумтя възмутено и Джейми се засмя.

— Съжалявам, Дорийн, но имам среща с Чад. Ще ме чака след работа в залата за фитнес. После ще ходим да играем боулинг с Марк и Синди.

— Ами хубаво. Как е Чад, между другото?

— О... Добре е. Зает както винаги.

— Предполагам, че се радва за новата ти работа.

— Всъщност... не съм му казала.

— Сериозно?! Не си му казала?! Не мога да повярвам!

— Още не съм го видяла. Нали ще бъдем заедно довечера?

— Аз пък си мислех, че ще се отбиеш да му съобщиш, като идваш насам.

— Да ти кажа честно, така бързах към вас, че и през ум не ми мина да му се обадя.

Джейми стана и отиде да изплакне чашата на мивката. Кевин и Дорийн се спогледаха разтревожено, ала Джейми не забеляза загрижеността им.

Залата на Чад беше шумна и оживена; привличаше все повече хора и печалбите непрекъснато растяха. Браво на Чад! — помисли Джейми, излезе от колата и забърза към входа. Беше купил порутената сграда с огромен заем от банката, бе монтирал уредите съвсем сам и здраво се беше потрудил да намери клиента. Сега имаше внушителна група от редовни посетители. Работеше от зори до мрак, но бе щастлив, защото бизнесът се разрастваше.

Когато Джейми влезе, вече затваряха. Външното фоайе бе пълно с весели жизнерадостни млади хора, които се уговаряха на висок глас да прекарат заедно вечерта. Носеха сакове и бяха облечени в скъпи

спортни екипи. Джейми се усмихна и поздрави някои свои познати, после влезе в салона.

Там видя Чад по къси бели панталони и червен потник. Бе останал сам в голямото помещение и работеше усилено на уреда за гребане. Той я забеляза и ѝ кимна, ала продължи да тренира. На външен вид двамата чудесно си допадаха. Чад беше силен и здрав мъж, с десетина сантиметра по-висок от Джейми. На улицата хората извърщаха глави след тях, защото бяха идеална двойка.

Чад бе приятел на Тери и Джейми го познаваше още от ученическите години, но излизаха заедно едва от няколко месеца. Като наблюдаваше широките рамене и мускулестите му крака, тя с изненада откри, че го сравнява с Даниел Калахър.

Що се отнася до горната част на тялото му Чад с нищо не превъзхождаше Даниел Калахър. Нещо повече, Даниел изглеждаше по-силен и с по-развити мускули. И макар да нямаше красивата външност на филмова звезда като Чад, той притежаваше свой собствен чар.

Но когато погледът ѝ се спря върху здравите, атлетични и твърди като стомана бедра, които се свиваха и разтягаха равномерно на уреда, тя осъзна, че разликата между двамата е огромна. Представи си неподвижните крака на Даниел Калахър, приковани към инвалидния стол. Странно защо тази картина събуди у нея неприязън към Чад. Прииска ѝ се Чад да стане от проклетия уред и да я прегърне.

— Виж какво, побързай, ако обичаш, защото трябва да си вземеш душ, а Синди и Марк ще ни чакат в девет и половина — гласът ѝ прозвуча неочаквано остро.

— Добре де, добре — усмихна се той. Белите му зъби изпъкваха на загорялото лице, а косата му блестеше на силното осветление. — Още две серии и после целият съм твой.

Джейми се разходи разсеяно между уредите в салона, докато Чад свърши. Най-сетне той стана от уреда и се приближи задъхан до нея.

Тя го погледна. Винаги бе харесвала високите мъже. Всъщност, ръстът на Чад беше едно от главните му достойнства. В момента обаче огромното му изпотено тяло я отблъскваше.

Реши, че не е справедлива към него, и се усмихна:

— Получих мястото, Чад. Започвам в понеделник.

— Това е чудесно, скъпа! — прегърна я зарадван Чад. — Каква е работата?

— Страхотна! Пълна заплата за три часа на ден и собствен апартамент!

— Браво! Най-после! — присви многозначително устни той. — Знам, че не ти беше приятно нито у вас, нито у нас сред толкова много хора, но сега, когато най-сетне имаме собствен апартамент, може би...

— Чад — прекъсна го ужасена Джейми, — няма да е точно така. Не можеш да идваш там. Никога.

— Защо?

— Ами защото той... собственикът на къщата, моят шеф, той... — обърка се Джейми. — Той е малко особен. Едно от условията е да не каня никого там. Мога да се срещам с приятели само извън къщата.

— Аха — гласът му стана неочаквано студен. Той я пусна и се облегна на уреда за вдигане на тежести. — Кой, инвалидът ли? Той ли е големият шеф?

— Да — отвърна остро Джейми, подразнена от тона му.

— На колко години е този тип? Стар ли е? Седемдесет? Осемдесет?

— Не, не е толкова стар.

— А, така ли? И на колко години е?

Стана ѝ неприятно. Ревността на Чад често им създаваше проблеми, ала не допускаше, че това може да има нещо общо с новата работа.

— Не знам — отвърна уклончиво тя, но изведнъж се ядоса и реши, че няма смисъл да лъже. — Към тридесет, предполагам. Малко по-голям от теб, може би.

— Охоо! Ясно... — сянка помрачи красивото му лице. — Звучи добре. Нищо чудно, че не иска да се навъртам наоколо, когато го масажираш.

— За Бога, Чад! Та той е парализиран! Прикован е към инвалиден стол! Не можеш ли поне веднъж да проявиш малко разум?

— Значи пак инвалид, а? Дявол да го вземе, Джейми, това е типично в твой стил! Отново си намерила някой, когото да съжеляваш и да му съчувстваш, така ли? — Джейми отвърна с мълчание. — Както последния път с оня проклет художник... Как му беше името... Май Ерик. Дето уж щеше да става известен, пък ако те нямаше теб да го подпираш, щеше да си тегли куршума. Помниш ли, Джейми? А спомняш ли си на какво мъчение те подложи? Или оня другия с двете

деца, дето изобщо не можеше да се справя без теб. Това почти те съсипа. Не беше ли така?

— По дяволите, Чад...!

— Погледни истината в очите, Джейми! Очевидно си падаш по такива несретници. Изпитваш постоянна нужда да се грижиш за някой. Трябваше да се сетя, че е само въпрос на време да се хванеш с някой от пациентите. Ти явно обичаш да съжаляваш хората. А те винаги ти причиняват болка, защото единствено те използват.

Джейми мълчаливо се взираше в отсрещната стена. Знаеше, че в суровите му думи се крие частица истина. Понякога Чад беше доста проникателен, особено когато ставаше въпрос за собствените му интереси. Тя се обърна и го погледна право в очите.

— А ти да не си по-различен, Чад? Използваш тялото ми да задоволяваш сексуалните си потребности и се отнасяш с мен като с предмет, който служи за украса на салона ти. Харесваш да вървя до теб, защото изглеждаме чудесно и хората се възхищават от външния ни вид. Това не е ли използване, Чад?

— Не знаеш какво говориш! — почервения от яд Чад. — Никого не използвам, ясно ли ти е? Ще се издигна с теб или без теб. Но ако си умна, ще стоиш до мен.

Те се вторачиха един в друг. Красивите им лица бяха изкривени от гняв.

— Виж какво, Джейми, не искам да се караме — не издържа накрая той. — Хайде да забравим всичко, а? Понякога неволно избухвам, защото държа на теб и те желая до болка, а ти дори не... — тя понечи да отговори, ала той припряно продължи: — Да забравим случката, моля те! Не казвай нищо. Отивам да взема душ, после ще поиграем боулинг и ще се позабавляваме, нали?

— Да — отвърна механично тя, усмихна се разсеяно и се загледа след Чад, който се отдалечи към съблекалните.

Останала сама в залата, Джейми седна безшумно на един от уредите за гребане и се втренчи в отсрещната стена. Бързо забрави скандала с Чад и предстоящата вечер. Мислите ѝ се насочиха към следващия ден, когато щеше да натовари багажа си на фолксвагена и да се отправи към голямото имение в Найтсбридж Хайтс.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стивън лежеше по пижама на пода на детската стая и играеше съсредоточено с електрическото влакче. Черната му коса бе разрошена, а очите — сериозни.

Любимите за момчетата на неговата възраст чудовища, запустели замъци, обитавани от духове, кръвопролитни битки и насилие плашеха Стивън. Той предпочиташе мечетата, книжките с приказки и влакчетата.

Имаше дори семейство от кукли — майка, баща, малко момченце и бебе, които живееха в голяма кутия в ъгъла на стаята. С часове ги преобличаше и им говореше, водеше ги на разходка и ги хранеше.

За щастие Даниел Калахър бе интелигентен човек и разбираше нуждата на момчето от семейство. Той насърчаваше привързаността на Стивън към куклите и понякога дори се включваше в играта, като провеждаше дълги сериозни разговори с бащата за фондовата борса и бейзбола или хранеше непохватно бебето, а момчето се заливаше от смях.

Стивън обичаше най-много тези мигове, когато играеха с баща му в неговата стая или на двора.

Но това се случваше рядко, защото Даниел Калахър обикновено бе много зает.

Почти не помнеше майка си. Дори когато живееше с тях, той не я виждаше често. Тя бе или някъде навън, или си фризираше косата, или говореше по телефона, или се суетеше около гардероба.

Когато се приближеше до нея, докоснеше нейна вещ или я питаше нещо, тя рязко повишаваше глас или го удряше. Скоро Стивън се научи да я отбягва.

После тя ги напусна завинаги и никога повече не дойде да го види... Навярно защото е лош син, мислеше тъжно момчето. Сега в къщата бяха петима: Стивън и баща му, Клара, Мария и Хайро. Обичаше всички, ала понякога се чувстваше много самотен.

Неочаквано се сети за червенокосата жена, която щеше да живее у тях. Спомни си милото лице и топлата усмивка и сърцето му се изпълни с щастие. Претърколи се по гръб и размаха босите си крака във въздуха, обзет от буйна радост, после затропа с пети по дебелия килим и се усмихна замечтано към тавана.

В този момент на вратата се появи Даниел Калахър, спря и отпусна ръце върху облегалките на инвалидната количка. Беше по шорти с бяла хавлиена кърпа на рамене, а косата му бе още мокра от сутрешното плуване.

— Какво правиш? — той погледна замислено странните движения на сина си.

— Здравей, татко! — изправи се Стивън с усмивка и блеснали очи.

— Няма ли да закъснееш за училище?

— Днес е неделя, татко — отвърна търпеливо момчето. Знаеше, че баща му не ходи на работа като бащите на другите деца и дните му не се отличаваха един от друг. Затова често губеше представа за времето, особено ако бе погълнат от нещо важно.

— Ах, да, забравих!

— Днес пристига новото момиче.

— Госпожица О'Рурк ли?

— Да — затропа с крака отново той.

— Ти май я харесваш, а?

— Страхотна е! Играхме футбол и тя ме прегърна.

Даниел се смути за миг, вгледа се в грейналото лице на сина си и смени темата:

— Какво ще правиш днес?

— Искам да отида до зоологическата градина да видя пандите. Нали каза, че ме пускаш тази седмица? Пандите са от Китай и ще бъдат тук съвсем за малко.

— Да, да — рече разсеяно Даниел. — Кой ще те заведе?

— Ти. Клара има свободен ден и замина в провинцията, а Хайро отиде в града на изложбата по дърворезба.

— Аз?! — той погледна сина си с недоумение. — Но, Стивън, не знам дали бих могъл...

Лицето на детето помръкна от разочарование.

— А Мария? — попита припряно Даниел. — Тя нали е тук? Видях я да полива цветята във фойето, когато излизах от басейна.

— Мария не може да ме заведе — рече умоляващо момчето.

— Защо? И тя ли е заета?

— Мария не ходи никъде — заяви категорично Стивън. — Тя никога не излиза навън.

Даниел се приближи с количката до сина си и протегна ръце да го вземе в скута си. Стивън се притисна блажено до гърдите му и зарови лице в меката кърпа.

— Как така Мария не излиза никъде? Нали ходи да пазарува, да види родителите си, среща се с приятели...

— Не, тя никога не ходи никъде — наблегна на думите Стивън. — Не отива дори в задния двор. Страхува се да излиза навън.

Лицето на Даниел придоби разтревожено и загрижено изражение.

— Забелязал съм, че стои вкъщи — промърмори той сякаш на себе си, — но не предполагах... Стивън, ама тя наистина ли никога не излиза?

— Никога — повтори сериозно Стивън и се изтръгна от обятията на баща си. Прекоси стаята и клекна до кутията с куклите.

Даниел го наблюдаваше с безпокойство.

— Разрешаваш ли ми? — момчето взе бебето от кошчето и го загледа съсредоточено.

— Какво?

— Да отида в зоологическата градина.

— Ами... — поколеба се Даниел. — Я по-добре да поиграем с влакчето, а? Нали щяхме да строим нова гара? Защо не започнем днес?

— Добре — отвърна безизразно Стивън. — Може би госпожицата ще ме заведе, когато дойде. Сигурен съм, че ще хареса пандите — той съблече куклата. После добави: — Сигурен съм, че тя не се страхува да излиза навън като теб и Мария.

Даниел вдигна рязко глава и погледна сина си с тревога. Но Стивън бе коленичил до кутията с кукли, съсредоточен върху заниманието си. Главата му бе приведена, а крехките му раменца изпъкваха под тънкия плат на пижамата. Даниел се поколеба, понечи да каже нещо, сетне се отказа и подкара количката към вратата.

— Трябва да се обличаш — говореше на куклата Стивън, — защото мама и татко ще те водят в зоологическата градина. Бебето също ще дойде в количката. Ще видите пандите, ще си купите захарен памук и карамелизирана ябълка на пръчка, ще погледате маймуните... — продължи да нарежда напевно той, а гласът му се губеше в мъртвата тишина на огромната къща.

Джейми караше бавно по криволичещата алея и изпита неудобство, като си помисли как изглежда отстрани. Старият фолксваген се задъхваше под тежестта на багажа ѝ, който се оказва много по-голям, отколкото предполагаше. Изпод грижливо привързания към бронята преден капак се виждаха обемисти куфари, а на задната седалка бяха струпани книгите, репродукциите, стереоуредбата и зимните ѝ ботуши. Саксиите с цветя се клатушкаха във всички посоки и допълваха комичната гледка.

Тя спря пред вратата на предназначения за нея гараж и се огледа във вечерния здрач. Макар че бе все така красиво и просторно, имението ѝ се стори още по-страховито отпреди. Къщата излъчваше студенина и неприветливост. Джейми отново изпита усещането, че някой я наблюдава от тъмните прозорци.

Поклати глава и реши да не се поддава на властното и мрачно излъчване на къщата. И богатите са хора, независимо от разкоша, в който живеят, помисли тя.

Ала потискащото чувство на тревога и безпокойство остана. Отчасти това се дължеше на собственото ѝ състояние. Първоначалната радост от новата работа бързо се бе стопила и бе отстъпила място на мрачни предчувствия.

Необичайното за нея лошо настроение до голяма степен бе свързано и със снощното поведение на Чад. Опитаха се да забравят станалото и да се забавляват, но Чад не я остави на мира през цялата вечер. Непрекъснато се заяждаше и ѝ подхвърляше хапливи забележки, докато накрая тя не издържа и избухна. Скараха се жестоко и се разделиха с гняв и неприязън. Джейми мразеше скандалите до дъното на душата си; ненавиждаше неприятното чувство, с което човек се събужда на другата сутрин, след като е наговорил куп грозни неща.

Може би е време да се раздели с Чад, помисли тя с горчивина и се загледа в лъскавите врати на гаражите пред нея.

Забарабани разсеяно с пръсти по волана. Искаше ѝ се да отложи още малко срещата с Калахър и останалите. В съзнанието ѝ отново изплува образът на Чад. Запита се с какво всъщност я беше привлякъл в началото. Може би обстоятелството, че е толкова силен и самоуверен, толкова различен от всичките безхарактерни мъже в живота ѝ, които ѝ бяха причинили само болка и разочарование. И все пак, въпреки надменността и самочувствието си, той бе болезнено ревнив и постоянно имаше нужда от похвали и комплименти.

Джейми въздъхна и реши, че всеки си има някакъв комплекс.

Тъкмо си помисли това и вратата на кухнята се отвори. От къщата изскочи дребна фигура и се втурна към фолксвагена.

Джейми махна с ръка и излезе от колата. Неочаквано се почувства по-добре.

— Здравей, Стивън! — усмихна се тя на момчето. — Как си?

— Здравейте, госпожице... ъ-ъ... — опита се да си спомни името Стивън и се смути, въпреки че я беше чакал с нетърпение няколко часа.

— Джейми. Наричай ме Джейми. По-лесно е.

— В класа имаме един Джейми — повдигна се на пръсти момчето, надникна в колата и заразглежда с любопитство огромната камара от вещи, струпани на задната седалка.

— Приятел ли ти е?

— Ами не знам. Обаче може да си мърда ушите.

— Аз пък не мога.

— Аз също — усмихна се Стивън. — Сто пъти съм пробвал, ама не мога.

— Е, всеки знае по някой номер. А сега ще ми помогнеш ли да разтоваря багажа?

Лицето на момчето засия от удоволствие, после придоби загрижено изражение.

— Тук има много неща. По-добре да извикам Хайро. Чакай малко, веднага се връщам!

И преди Джейми да възрази той изчезна между дърветата зад гаража. Върна се почти незабавно, следван от слаб японец в чисти закърпени джинси и морскосиня фланелка.

— Това е Хайро — заяви гордо Стивън и хвана тънката кафява ръка на мъжа, сякаш представяше важна личност, — а това е Джейми. Тя ще живее тук.

— Здравей, Джейми! Добре дошла в нашия дом! — поздрави я благо Хайро. В говора му се чувстваше лек акцент. Джейми се усмихна приветливо. Мъжът бе с петнадесетина сантиметра по-нисък от нея и може би с няколко години по-млад, но интелигентното и спокойно изражение на лицето му го правеше да изглежда по-възрастен. Движенията му бяха плавни и точно премерени, а когато започна да пренася нещата от колата и да ги подрежда старателно на земята, Джейми остана удивена от силата, скрита в жилавото му тяло.

— Хайро ще ме заведе в зоологическата градина да видя пандите другата неделя — обади се Стивън, като очевидно изпитваше нужда да поеме ролята на любезен домакин и да поддържа разговора. — Днес Хайро ходи на изложба на дърворезби и ми разказа, че там видял кутия за бижута с много тайни отделения. Натискало се точно определено място, за да се отворят миниатюрните чекмедженца.

Джейми се замисли върху думите му, очарована от разказа за вълшебната кутия и от близкото приятелство между Стивън и всички тези стеснителни и затворени хора, които се грижеха за имението на баща му.

Хайро вдигна внимателно стереоуредбата от задната седалка и я постави на земята до другия багаж. Джейми забеляза, че пръстите му бяха дълги и изящни, а дланите на красивите му ръце — покрити с мазоли.

— Обичаш ли дърворезбата, Хайро? — попита го тя и подаде на Стивън саксия с бръшлян. Момчето я притисна гордо до гърдите си.

— Много — отговори кратко той.

— Нали ще ми покажеш някои от твоите неща? — усмихна се Джейми. — Сигурна съм, че са красиви. Баща ми би казал, че имаш ръце на художник.

Хайро я стрелна смутено с очи.

— Хайро не прави дърворезби — намеси се Стивън, — но много ги харесва.

— О! — притесни се Джейми. — Разбирам.

— Хайро няма инструменти — продължи детето. — Като си купи инструменти, ще направи много хубави неща. Той ще построи...

Младият мъж се изчерви, пъргаво се наведе и прошепна нещо на ухото на Стивън. После му връчи една репродукция и каза:

— Хайде, Стивън, занеси ги до къщата. Мария ще ти отвори.

Момчето се запъти към входа, като внимателно крепеше цветето и картината. Хайро погледна Джейми с извинение, вдигна стереоуредбата и тръгна след Стивън. Джейми ги последва с два от куфарите, озадачена за пореден път от странните обитатели на къщата.

Скрит зад дебелия завеси на кабинета, Даниел Калахър тайно наблюдаваше пристигането на новата физиотерапевтка и с набитото око на мъж преценяваше стройната ѝ фигура. Тя беше по джинси и тениска и явно се чувстваше далеч по-удобно, отколкото предишния ден на високите токчета и с елегантната габардинена пола с петното.

Даниел неочаквано се усмихна, ала лицето му бързо възвърна предишното сериозно изражение. Бе груб с нея и искрено съжаляваше за държанието си. Поведението му бе отчасти продиктувано от необикновения чар, пищните форми и здравия ѝ жизнен вид. Жена като Джейми О'Рурк събуждаше желание у всеки мъж, но за човек в състоянието на Даниел това сякаш бе болезнена подигравка на съдбата.

Но това само по себе си едва ли щеше да го накара да се държи така грубо. Обикновено умееше да се владее и да скрива чувствата си зад маската на учтивост и любезност, ала в случая нещо сякаш му попречи да запази спокойствие: червената ѝ коса може би, или нежнорозовата кожа, или самото споменаване на Ирландия...

Мисълта за Ирландия все още му причиняваше непоносимо страдание.

Малко след злополуката, току-що излязъл от болницата със самото тяло и провален брак, Даниел се опита да успокои болката и да забрави горчивата истина за състоянието си, като вложи цялата си енергия в работата по нова книга. Отдавна бе замислил роман за контрабандата на оръжия от ИРА. И тъй като не искаше да се примири с факта, че е инвалид, нае помощник и замина за Белфаст да направи проучвания.

Даниел потрепери и се вторачи замислено навън. Мрачното му красиво лице бе разкривено от болка при спомена.

Това се случи точно по същото време на годината. Ирландия бе потънала в зеленина, красива, богата и плодородна...

В началото пътуването в инвалидна количка му се стори малко неудобно и непривично, но не и невъзможно. Почти повярва, че инвалидите също могат да живеят като пълноценни хора и че най-плодотворните му години не са изгубени безвъзвратно...

След няколко дни, прекарани в Белфаст, Даниел се престраши да излезе сам на улицата. Вдишваше с пълни гърди свежия влажен въздух и се наслаждаваше на красотата на вековните каменни сгради, обагрени в червено-златистите отблясъци на залеза.

Нарочно бе изпратил помощника си да купи някои канцеларски материали. За първи път след злополуката излизаше съвсем сам. Обзе го почти забравено чувство на свобода и независимост. Подкара количката по тясна павирана уличка и сякаш за миг забрави болката.

Изневиделица го връхлетя ужасът.

Малък магазин за тютюневи изделия в долния край на улицата се разтърси от мощна експлозия. Сред порой огнени искри се разхвърчаха счупени стъкла във всички посоки. Разнесе се дим и остър мирис на изгоряло, чуха се писъци и плач. Хора тичаха покрай него, спъваха се в инвалидната количка и го бутаха.

Някой от тълпата го блъсна силно, количката се преобърна и той падна. Не можеше да побегне, не можеше да направи нищо, лежеше безпомощен на земята и се молеше да не го прегазят.

В този миг, проснат на студените павета в един многострадален и препатил град, Даниел най-сетне разбра какво значи да си инвалид. Помощникът му го намери след час, свит на кълбо и треперещ от ужас, и го поведе към спокойствието и безопасността на хотелската стая.

На следващия ден взеха първия самолет и Даниел се усамоти зад високите сигурни стени на имението си.

Дори сега, след толкова години, при вида на червенокоса жена с бяла кожа или при споменаването на Ирландия той отново преживяваше ужаса на онази случка. Задушливата миризма на барут и агонизиращите викове на умиращите още го преследваха. Срамуваше се до дъното на душата, че се бе изплашил до смърт, и най-вече изпитваше чувство на вина, че не бе успял да помогне на ранените. Той беше никому ненужен... инвалид.

Даниел се размърда неудобно в стола и погледна през прозореца. Долу на алеята Стивън мъкнеше куфар, голям почти колкото него. Джейми се засмя, наведе се и пое тежкия багаж от ръцете на момчето.

Даниел се намръщи, вкопчи ръце в облегалките на стола и се извърна. Лицето му бе мрачно и навъсено от пресния спомен за трагичната нощ в Ирландия.

През годините след нещастната случка той постепенно прекъсна всички връзки с предишния живот. От една страна, се страхуваше да пътува, от друга, срещите с колеги и приятели му причиняваха болка. Страдаше от шока и зле прикритото съжаление, изписани на лицата им, от престорената сърдечност и фалшивото съчувствие в думите им. Постепенно скъса с всички стари познати и се затвори зад високата ограда на своя дом. Поддържаше връзка с издателствата и със своя агент единствено по телефона, а в града излизаше само в краен случай.

Даниел бавно завъртя колелата и се отдалечи от прозореца с изписано на лицето страдание. Стигна до бюрото и включи компютъра с надеждата, че работата ще прогони тъмния демон на спомена.

За учудващо кратко време Джейми подреди грижливо всички свои вещи, прибра дрехите в гардероба, постави цветята на прозорците и подпря картините на една от стените, докато реши къде да ги окачи.

После влезе в банята, напълни ваната и се потопи с удоволствие в горещата вода, без да се притеснява, че трябва да бърза, защото някоя от съквартирантките ѝ чака отвън.

След половин час излезе от ваната, изтри тялото си с една от големите жълти хавлиени кърпи и облече зелен памучен халат. Отиде във всекидневната, излегна се на дивана и въздъхна блажено.

Не след дълго на вратата тихо се почука. Джейми се стресна.

— Влез! — извика тя.

Вратата се отвори и на прага се появи Мария с поднос в ръце, следвана от пъргава жена към петдесетте с вдигната на кок посивяла коса, очила с рогови рамки и чиста розова престилка.

— Това е Клара — представи я Мария. — Току-що си дойде от провинцията.

— Приятно ми е да се запознаем — каза рязко Клара, протегна решително ръка и измери с поглед Джейми.

С изключение на Даниел, може би Клара изглеждаше единственият спокоен, самоуверен и уравновесен човек в къщата.

Джейми се усмихна за поздрав, ала лицето на Клара остана безизразно. Тя седна на крайчеца на най-неудобния стол в стаята и се вторачи навън. В далечината през прозореца се виждаха многобройните трепкащи светлини на вечерния град.

— Донесохме ти мляко с какао — обади се Мария. Бузите ѝ бяха порозовели от възбуждане и неудобство. — Ние с Клара обикновено пием нещо топло преди лягане.

— Благодаря, Мария! — усмихна се приветливо Джейми и пое предложената чаша. — Трогната съм!

Докато двете млади жени си говореха и посрѣбваха какао, Клара пиеше безмълвно чай без захар и се взираше съсредоточено през прозореца.

— Фантастично! — неочаквано възкликна тя. — Ще станат страхотни!

— Моля?! — недоумяваше Джейми.

— Гледката — посочи нетърпеливо тя към звездното небе и светлините на града. — Нямах представа, че изгледът от този прозорец е толкова красив по това време на годината. Предполагам, че се дължи на контраста между върбата, която е на преден план и образува своеобразна рамка, и безграничните зелени поля на северозапад като фон...

— За художествена фотография ли говорите? — обади се плахо Джейми.

— Естествено! — отвърна Клара с такъв тон, сякаш бе изненадана, че някой може да говори за нещо друго. — Ще имате ли нещо против?

— За кое? — все още не разбираше Джейми. — А! Значи искате да направите снимки оттук?

— Точно така! — въздъхна Клара с досада. Имаше отегчения вид на творец, принуден всеки ден да се разправя с невежи простосмъртни.

— О, разбира се, че нямам нищо против! Ще се радвам да видя снимките. Дори бих желала да купя някоя. Гледката действително е прекрасна!

— Не обичам да показвам снимките си! — заяви студено Клара. — На никого!

— О! — промърмори смутено Джейми.

— Хайро каза, че утре ще дойде да ти постави тонколониите — намеси се припряно Мария. — Той разбира много от тия работи.

— Изглежда симпатичен — отбеляза Джейми.

— Кожата му променя невероятно цвета си в зависимост от светлината — каза рязко Клара. — Обожавам да го снимам на слънце и на сянка. Страхотна дълбочина!

Ще ѝ трябва време да свикне с Клара, помисли Джейми. После неочаквано се сети за загадъчната сянка и странното бръмчене, което бе чула в деня на интервюто.

— Правите ли снимки в къщата и на двора, Клара?

— Малко — отвърна съобразително възрастната жена.

— Хм! — изкашля се Джейми и се почуди как да каже тактично на Клара в бъдеще да не я снима тайно. Когато обаче погледна намръщеното лице на готвачката, тя моментално се отказа.

Вместо това отново заговори за Хайро.

— Защо Хайро не си купи инструменти за дърворезба? — този въпрос я мъчеше от самото начало.

Клара и Мария се спогледаха за миг, сетне Мария се обърна към Джейми:

— Хайро е в Канада едва от няколко години. В началото, когато дойде, почти не знаеше английски и с Клара му помагахме да се оправя в банката. Така разбрахме, че всеки месец изпраща цялата заплата на семейството си в Япония и остава само петдесет долара за себе си. Петдесет долара! Нито повече, нито по-малко!

— Петдесет долара?! — втрещи се от изумление Джейми. — Но те не...

— Не стигат за инструменти — довърши думите ѝ Мария. — А това е най-съкровената му мечта, струва ми се.

— И докога ще праща пари?

— Не знам — вдигна рамене Мария. — Хайро никога не говори за себе си. Предполагам, докато спестят достатъчно пари да емигрират всички — родителите, братята и сестрите му.

— Сигурно в такъв случай няма и кола — рече Джейми, потресена от самопожертвувателността на младия мъж.

Клара изсумтя и си наля още чай.

— Горкият Хайро не може да си купи дори колело — отвърна Мария.

— Ами на кой са тия коли в гаража тогава?

— Малката кола е на Клара, а камиончето принадлежи на къщата. Всички го ползват, като се наложи да се пазарува или да се върши работа в града. Поршето и линкълна са на господин Калахър. Вътре са снабдени с лостове за ръчно управление и специални седалки.

— А ти нямаш ли кола?

— Аз не мога да карам — рече глухо Мария, а по бледото ѝ лице плъзна червенина.

— Искаш ли да се научиш? — попита меко Джейми. — За мен ще е удоволствие да ти...

— Не! — извика уплашено Мария, после прикри с усмивка смущението си: — Много мило от твоя страна, Джейми, но не мисля, че... — поколеба се тя, като нервно мачкаше кальфката на стола. Клара се взираше в мрака, а лицето ѝ бе напълно непроницаемо.

Озадачена, Джейми се втренчи мълчаливо в двете жени и като забеляза неудобството на Мария, смени темата.

— Не съм говорила с господин Калахър, откакто пристигнах. Надявам се, че не е променил решението си да ме вземе на работа.

— Не, не е. Остави в кухнята програма за понеделник и каза да ти я дам. Мога да ти я донеса, ако държиш, но в общи линии пише, че иска един час масаж в девет сутринта, един на обед и още един в три.

— Къде се провеждат обикновено сеансите?

— В солариума до басейна. Утре ще ти го покажа.

— Благодаря, Мария — рече тя и добави импулсивно: — Сигурна съм, че работата ще ми хареса.

— Няма да издържиш и седмица — отбеляза сухо Клара и се засмя. Джейми се стресна и я погледна разтревожено, ала по лицето на възрастната жена нямаше и следа от зъл умисъл. — Той има изключително труден характер, а понякога е толкова груб, че повечето хора се плашат — обясни Клара с равен глас.

— Защо се държи така?

— Още не може да свикне с болката. Не с физическата болка, разбира се. Бог ми е свидетел, той е як и жилав. Паднал е духом, там е

проблемът. Живее като затворник в собствения си дом. Затова е сприхав и злъчен.

Мария я слушаше мълчаливо и нещо в изражението ѝ говореше, че душевната болка не ѝ е чужда.

— Професията ми е такава, Клара, че непрекъснато се сблъсквам със страданието на хората. Знаем какво значи душевна болка, повярвай ми! Едва ли ще се разплача от няколко груби думи.

— Дано да е така! — изгледа я изпитателно възрастната жена. — Човек трябва да е много твърд да издържи тук.

Джейми се замисли за обитателите на къщата — за плахата и затворена Мария, за малкия самотен Стивън, за странния и стеснителен Хайро...

На нито един от тях не подходдаше определението „твърд“.

— Аз ще издържа! — заяви категорично тя и стана да изпрати двете жени до вратата. — Почакайте и ще видите!

ПЕТА ГЛАВА

Масата за масаж се намираше в просторна зала непосредствено до басейна. Стените бяха целите от стъкло и откриваха чудесна гледка към града. Също както в стаята на Джейми тук човек имаше чувството, че виси във въздуха над безкрайни поля и равнини. Буйни зелени растения пълзяха по стените, а през отворените прозорци подухваше лек утринен бриз, пропит с аромата на ухайни летни цветя.

Удобна и функционална, залата беше обзаведена с усет и професионализъм. Широката медицинска маса за масаж бе последен модел, състоеше се от три подвижни части и притежаваше електрически пулт за управление. Лека джазирана класическа музика се носеше от две тонколони и се смесваше с приглушеното чуруликане на птичките, жуженето на насекомите и бръмченето от косачката на Хайро.

Прикривайки умело нервното си напрежение, Джейми започна първия сеанс със сигурни отработени движения. Разтри неподвижните крака на Даниел Калахър, после премина към горната част на тялото, като натискаше определени точки да стимулира кръвообращението. През това време той лежеше по бански на масата, затворил очи на силната слънчева светлина.

Джейми хвърли крадешком поглед към суровите изваяни черти на легналия мъж, широкия му нос и правата черна коса. По лицето му се четеше неизменното гордо и пренебрежително изражение, макар че в момента той изглеждаше напълно отпуснат и безпомощен в ръцете ѝ.

Всъщност впечатлението за безпомощност бе само привидно. В действителност добре развитите мускули на ръцете и гърдите му се издуваха и подскачаха, свиваха и разпускаха под сръчните ѝ ръце. Кожата му беше нежна и гладка като кадифе, но създаваше усещане за сила и топлина.

Погледът ѝ отново се спря върху лицето на Даниел. Кичур коса бе паднал върху челото му, а чувствените му устни бяха леко отворени.

За какво мисли? — запита се неволно тя. За мен ли? Дали и той усеща странната топлина между моите ръце и тялото му? Или може би си въобразявам?

Като осъзна в каква посока вървяха мислите ѝ, Джейми се ужаси. Бе работила с много пациенти досега, ала за първи път ѝ се случваше подобно нещо.

— Бихте ли се обърнали по гръб, господин Калахър? — попита глухо тя и му хвърли безизразен поглед.

Той послушно се повдигна на силните си ръце, завъртя се с учудваща лекота и легна по корем.

Джейми намаза с крем загорелия му гръб и продължи да го масажира, като разтриваше и удряше леко големите релефни мускули от двете страни на гръбначния стълб и плешките. Той се протегна и въздъхна неволно от удоволствие. Джейми тайничко се усмихна и продължи мълчаливо заниманието си.

Професионалният масаж бе трудна работа и изискваше много големи физически усилия, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Водена от желанието да се представи добре и да направи хубаво впечатление, Джейми влагаше цялото си старание и умение. Скоро капчици пот оросиха челото ѝ и се търкулнаха по бузите ѝ. Тя скришом ги изтри и реши следващия път да си върже косата и да се облече по-леко.

Постепенно движенията ѝ станаха механични и ритмични, а мислите ѝ отново се насочиха към личността на красивия мъж пред нея. Джейми тръсна глава и се опита да се съсредоточи върху работата.

— Е — обади се неочаквано Даниел. — Кой спечели?

— Моля? — стресна се тя.

— Кой спечели Великото сутрешно предизвикателство? — обърна глава той да се чува по-ясно гласът му.

— Аз... Не разбирам за какво става въпрос.

— Тази сутрин на път за басейна минах случайно покрай вратата на кухнята и чух смях. Стори ми се, че вътре се провежда някакво състезание.

— Ами, състезание... — изчерви се до уши Джейми и възобнови масажа с разтреперани ръце. — Ние... Стивън намери в пакета с овесени ядки количка, от ония дето се навиват, нали знаете, Хайро я

пусна и после подредихме... — замълча внезапно Джейми. Болезнено усещаше топлата плът под ръцете си и усмивката му.

— Хайде, госпожице О'Рурк — рече шеговито той. — Нямам ли право да знам какво става в собствения ми дом? Какво подредихте?

— Две редици от зрънца — призна Джейми, а лицето ѝ пламна още по-силно. — После един по един пускахме колата от определено разстояние и който успееше да я прекара, без да удари нито едно зърно, ставаше победител.

— Аха — отвърна той с привидно сериозен глас и скри лице между ръцете си.

Джейми го стрелна с очи, ала не можа да види изражението му.

— И кой спечели в крайна сметка? — повтори търпеливо той.

— Клара. Тая жена има страхотен мерник! Сигурно защото се занимава с фотография.

Даниел избухна в смях и цялото му тяло се разтърси. Джейми подскочи от изненада. В първия миг се усмихна колебливо, после се отпусна и се присъедини към веселия му смях.

— Господи! — изтри насълзените си очи той. — Колко е хубаво да се посмееш от сърце! Много отдавна не бях чувал в този дом някой да се забавлява така по време на закуска, госпожице О'Рурк. Предполагам, че вие сте причината. Благодаря!

Джейми го погледна със зачервени от смущение бузи и изпита необяснимо задоволство от думите му. После с категоричен жест върна главата му в предишното положение. Изтръпна при допира с острата му коса, но бързо се овладя и се върна към работа.

Накрая прокара ръка по зачервеното си лице, погледна часовника и с облекчение установи, че остават още пет минути до края на сеанса. Разтри тялото му с длани да стимулира дейността на клетките и кръвообращението. После го намаза със стягащ крем и избърса с хавлиена кърпа лъскавата му кожа.

— Такаа! — рече накрая тя, леко задъхана. — Готово! Спите ли?

Даниел лежеше, без да помръдва. Джейми помисли, че действително е заспал след умората от плуването и успокоителното действие на масажа. Намръщи се и се зачуди дали да го събуди, или да се измъкне на пръсти и да го остави.

Най-сетне той извърна глава, вдигна я, завъртя се по гръб и отправи очи към Джейми.

— Чудесно! — промърмори Даниел. — Беше страхотно! Госпожице О'Рурк, вие сте истинска професионалистка!

— Благодаря — усмихна се с удоволствие тя и изтри изпотеното си лице.

— Топло ли ви е? — погледна я загрижено той. — О, извинете! Забравил съм да пусна климатичната инсталация.

— Няма нищо. Добре съм, не се притеснявайте! Следващия път ще облека нещо по-леко, шорти и тениска, ако не възразявате, разбира се.

— Ако всеки път масажирате така, изобщо не ме интересува дали сте с бална рокля, или водолазен костюм.

Джейми си представи как размазва крем по гърба му, облечена в дълга рокля с пайети, шнорхел и плавници, и неволно се засмя. Той вдигна вежди въпросително.

— Няма нищо — побърза да каже тя. — Хрумна ми една глупост.

Той се засмя и се изправи в леглото. Протегна ръка, придърпа инвалидната количка и с лекота се прехвърли в нея.

Подкара я към другия край на залата, където се намираше стереоуредбата, и натисна един бутон в стената. В стаята нахлу студен въздух.

— Постойте тук да се поразхладите, пък аз ще отида до кухнята да донеса чай с лед — насочи се към изхода той.

— Но моля ви... — възпротиви се Джейми.

Ала Даниел вече бе излязъл и бързо въртеше колелата по плочките покрай басейна. Външната врата се затвори след него и той се скри от погледа ѝ.

Тя отметна глава назад и се наслади на свежия прохладен въздух. После отиде да затвори прозорците и се отпусна с въздишка на облекчение в един от удобните метални столове, подредени до стената под няколко палми. Неочаквано придоби загрижено изражение.

От самото начало не знаеше какво да очаква от този загадъчен мъж. Във всеки случай обаче не бе предполагала, че той ще се държи мило. А още по-малко, че въпреки смущението ще ѝ бъде приятно в негово присъствие.

В този миг Даниел се появи на вратата. Върху подноса на коленете му имаше запотена кана чай, явно току-що извадена от

хладилника, две стъклени чаши, кристална купичка с резенчета лимон и чиния топли сладки, които ухаеха ароматно.

— Мария току-що ги извади от печката! — рече весело той.

Даниел взе една хавлиена кърпа и я метна на раменете си. После прехвърли съдържанието на подноса върху малката масичка между него и Джейми. Наля чай в чашите, прибави лимон и поднесе чинията със сладките към Джейми.

Тя взе една, отхапа лакомо и възкликна със задоволство:

— О, курабийки с джинджифил! Страхотни са! Не помня откога не съм яла такива... — лапна другата половина Джейми и отпи глътка чай. — Мария ли казахте? Нали готвачката е Клара?

— Да, така е. Клара определя менюто, купува продуктите, приготвя храната и води сметките, но Мария също обича да готви от време на време. Ей така, за развлечение. Знаете ли нещо за психичните заболявания, госпожице О'Рурк? — попита неочаквано той.

— Моля?!

— Както виждам, имате доста богат опит във физиотерапията — той взе една сладка и я разгледа съсредоточено. — Изучили сте физическите болки и травми на тялото. А имате ли представа от същността и лечението на психичните заболявания?

— Бегла — отвърна предпазливо Джейми. — Все пак психичните и физическите заболявания често са свързани.

— Да — кимна замислено Даниел. — А какво знаете за агорафобията?

Джейми го погледна и очите ѝ се разшириха от изненада.

Възможно ли е да говори за себе си? Нищо чудно! Предната вечер Клара го бе нарекла „затворник“ в собствения му дом.

Прикри чувствата си и се опита гласът ѝ да прозвучи студено и професионално:

— Думата агорафобия има гръцки произход и буквално означава „страх от открито пространство“. В медицината терминът описва психично състояние, в което болният се страхува да излезе от дома си.

— Имали ли сте такива пациенти? — вдигна вежди той с любопитство.

— Може да ви се стори странно, господин Калахър, но това заболяване е доста по-разпространено, отколкото се предполага. Като лекуващ физиотерапевт съм имала много случаи на по-тежки

физически травми, когато инвалидите се затварят в дома си до такава степен, че се боят да се върнат към реалния свят.

Тя замълча и се изчерви от смущение. Запита се дали всъщност не описва състоянието на мъжа срещу нея. Но Даниел я слушаше внимателно, а на лицето му се бе появило замислено изражение.

— А как се проявява болестта в най-тежките случаи?

— Спомням си една жена, която не беше излизала от дома си в продължение на три години. Не ходеше дори до задния двор да вземе вестника. Страхуваше се да стои до прозорец или до отворена врата. Поръчваше си всичко по пощата и имаше домашен лекар. Караше мъжа си да ѝ вади зъбите да не ходи на зъболекар.

— Господи! — промърмори Даниел с ужас.

— Горката жена! А иначе беше чудесен човек. Не искаше да създава неприятности на никого и изобщо нямаше представа каква е причината за състоянието ѝ. Бе сигурна, че ако прекрачи прага на къщата, ще ѝ се случи нещо ужасно и ще умре.

— Какво стана с нея?

— Нищо. Доколкото знам още не излиза от тях и е болна.

Тя го стрелна с очи. Слънчевите лъчи се прокрадваха през гъстите листа на палмите, играеха по бузите и устните му и образуваха интересна плетеница от светлини и сенки върху лицето му.

Джейми усети, че страните ѝ отново поруменяват и бързо извърна глава.

Цялата тая история я изненадваше и безпокоеше. Очарованието на тяхната импровизирана закуска и лекия непринуден разговор бяха съвършено различни от очакванията ѝ. В гърдите ѝ се надигаха странни натрапчиви чувства и неясни копнежи.

Отново се запита дали интересът му към агорафобията бе продиктуван от чисто професионално любопитство, или от нещо лично. Тъкмо събираше смелост да го попита, когато той прекъсна мислите ѝ:

— Предполагам, че Мария страда от агорафобия.

— Мария?! — подскочи от изненада Джейми. — Защо? Какво ви кара да смятате така?

— Не съм от най-наблюдателните — усмихна се иронично той, сякаш се надсмиваше над самия себе си и над своето собствено

усамотение, — но никога не съм я виждал да излиза от къщи, докато Клара и Хайро ходят често до града.

Джейми мълчеше и чакаше да продължи.

— И което е по-важно, вчера Стивън ми каза същото. Спомена, че се страхувала да ходи дори в двора.

— Щом Стивън твърди това — потръпна тя от мрачни предчувствия, — значи сигурно е вярно. Той е много близък с всички — добави Джейми.

— Знам. Те са неговото семейство.

В очите му за миг се прокрадна безкрайна тъга. Джейми изтръпна. Но лицето му бързо се разведри и той я погледна с приятна спокойна усмивка.

— Можете ли да разберете какво става с Мария и какво е истинското ѝ състояние?

Джейми се сепна, колената ѝ се подкосиха. Но преди да успее да му отговори, той вече бе излязъл.

Няколко часа по-късно Джейми се бе отпуснала по гръб в басейна и блажено се наслаждаваше на тихата и спокойна утрин. Трябваше ѝ време да свикне с мисълта, че отсега нататък ще живее сред целия този разкош и великолепиe и ще има много свободно време да се забавлява и да прави това, което ѝ е интересно.

Мързеливо мърдаше пръстите на ръцете във водата и се любуваше на топлите слънчеви лъчи, които галеха лицето ѝ. Накрая отвори очи, събра мислите си и с неудоволствие реши, че е време да се захваща за работа. Днес на всяка цена трябваше да довърши комплекса от упражнения по аеробика.

Доплува до края на басейна, хвана се за перилата и с ловко движение изскочи отвън. В това време отнякъде се появи Мария и се усмихна.

— Джейми, търсят те по телефона.

Обезпокоена и изненадана, Джейми тръсна коса, отметна мокрите кичури от челото си и се зачуди кой може да е. Бе дала номера на семейството си, но изрично бе подчертала да го използват само в краен случай.

Първо помисли за баща си, който напоследък не беше никак добре. Загърна се с голяма бяла хавлия, уви хубаво главата си, обу жълтите чехли и последва Мария в кухнята.

Клара готвеше нещо на печката. В стаята се носеше приятен аромат на варено пиле с подправки. Клара погледна безизразно Джейми, посочи с ръка телефона и възобнови заниманието си.

— Ало? — рече задъхано Джейми в слушалката.

— Здравей, скъпа! Как е първият работен ден?

— Чад! — въздъхна с облекчение тя, ала в следващия миг изпита досада и раздразнение. — Защо се обаждаш, Чад? Нали ти казах да звъниш тук само в краен случай? — сниши глас тя.

— Знам — отвърна провлечено той, — но искам да те поканя на обяд.

— Казах ти, че не мога да излизам по обяд — пое дълбоко дъх тя и се опита да се успокои. — Имам сеанс. Сега затварям, Чад, и повече не ме търси тук, чу ли?

— Чакай, чакай! А довечера? Ще ходим ли някъде?

Джейми замълча за миг. Осъзна, че няма желание да се види с Чад.

— Добре — отвърна накрая тя. — Ела да ме вземеш от болницата в осем. И без това искам да поговорим.

— Чудесно! — възкликна със задоволство той. — До осем тогава. Довиждане!

Джейми постави бавно слушалката на мястото ѝ и се загледа през прозореца.

Не, Чад, каза си тя. Не „довиждане“. Страхувам се, че този път е „сбогом“.

Тръсна глава да прогони неприятните мисли, обърна се и се усмихна насила.

— Беше един мой приятел, който явно не е разбрал, че не бива да се обажда тук. Няма да се повтори — рече тя на Мария и Клара.

Клара сякаш не я чу и продължи да бърка супата в мрачно мълчание, а Мария се усмихна плахо.

— Мария, можеш ли да дойдеш за малко в стаята ми? — помоли я тя импулсивно. — Искам да те питам нещо.

Мария веднага остави настрана пуловера, който плетеше на Стивън, стана и тръгна след Джейми.

Като влязоха във всекидневната на апартамента ѝ, Джейми се изтри бързо с кърпата и посочи на Мария един от столовете до камината.

— Заповядай, седни! Ще сваля банския и ей сега идвам.

Отиде в стаята си и веднага се върна. Бе облечена в къса синя плажна рокля и триеше енергично мократа си коса.

— Искаш ли да седнем там? — посочи тя към сенчестия вътрешен двор. — Косата ми тъкмо ще изсъхне по-бързо, докато си говорим.

— Аз не... Бих предпочела да останем тук — промърмори Мария, а лицето ѝ пребледня. — Навън е твърде топло.

Джейми хвърли бърз поглед към прохладните сенки на двора, ала замълча. Вместо това седна на стола срещу Мария, кръстоса дългите си загорели крака и се усмихна мило.

— Мария, какво ще кажеш да се поразходим следобед? Трябва да отида до града да купя някои неща, та помислих, че може би ще искаш да дойдеш с мен. Ще минем по магазините, ще пием някъде кафе... — разпали се Джейми. — Какво ще кажеш, а?

Мария я гледаше втренчено с разширени от ужас очи и се чудеше какво да отговори.

— Аз... Не мога — рече накрая тя. — Трябва... Трябва да изтърся одеялата този следобед и да... проветря бельото. Аз...

— Добре, добре — прекъсна я бързо Джейми, потресена от страха и тревогата в гласа на другата жена. — Всичко е наред, това бе просто едно предложение. Какво готви Клара? — попита небрежно тя. — Мирише страхотно! Чак тук се усеща.

— Пилешка супа по рецептата на баба ѝ — усмихна се колебливо Мария — и питки със сирене. Господин Калахър ги обожава.

— Той винаги ли яде сам?

— Обикновено да. С изключение на дните, когато вечерят със Стивън в столовата. През другото време се храни в кабинета си.

— А кога ще иска да проведем сеанса? Преди или след ядене?

Мария вдигна рамене.

— Е, в такъв случай по-добре да се приготвям. Странно колко бързо лети времето, когато човек не върши нищо, а просто си почива! — добави с усмивка тя.

Мария се усмихна стеснително в отговор, стана и се оправи към вратата.

— Съжалявам за следобеда, Джейми — промърмори тя, — но наистина съм... много заета. Сигурно щеше да бъде приятно.

— Няма нищо, Мария. Ще излезем някой друг път.

— Да — въздъхна облекчено другата жена. — Някой друг път.

Тя тръгна по коридора към спокойствието и сигурността на кухнята, а Джейми остана в стола до камината и се вторачи замислено навън.

Луната бе в последната си четвърт и приличаше на блестящ сребърен диск върху мекото черно кадифе на лятното небе. Милиони звезди трепкаха на небосвода, а ярките светлини на града образуваха причудливи пъстроцветни дъги в нощния мрак.

Джейми прибра фолксвагена в големия гараж и излезе на алеята. Пристъпи колебливо и отправи поглед към звездния небосклон. На фона на безкрайния космос нейното нещастие и тъга изглеждаха дребни и незначителни. Въпреки това се чувстваше самотна и копнееше да поговори с някой.

Прощалната вечер с Чад бе ужасна и надмина и най-лошите ѝ предчувствия.

Тръгна с усилие по широката алея към страничния вход, отключи тихо вратата и се запромъква по коридора към стаята си. Огромната къща бе потънала в странна тишина, сякаш вътре нямаше никой, часовникът бе ударил полунощ и мястото бе оживяло.

Представи си, че предметите около нея действително помръдват, стори ѝ се, че чува шумолене и леко равномерно дишане.

Изведнъж се вцепени, затаи дъх и наостри уши.

Този път не беше въображението ѝ. Зад гърба ѝ откъм фойето бе долетял неясен приглушен звук.

Поколеба се какво да прави, обзета от смесени чувства.

Първо си представи как Клара броди на сън с фотоапарат в ръка и по устните ѝ плъзна усмивка. В следващия миг обаче лицето ѝ придоби загрижено изражение при мисълта за Стивън, Мария или Даниел, безпомощен без инвалидния стол, или някой крадец, привлечен от богатствата на къщата.

Без да мисли повече, Джейми се обърна безшумно и тръгна на пръсти към фойето, като от време на време спираше и се заслушваше. Странното шумолене продължаваше. Джейми мина през фойето, излезе на плочките до басейна и тръгна покрай обраслите с растения стени на залата за спорт.

Навън цареше непрогледен мрак. Водата в басейна бе набраздена от лекия бриз и приличаше на разтопено сребро на лунната светлина. Джейми я погледна съсредоточено и затаи дъх. Изведнъж усети, че някой я наблюдава и изпита необясним страх.

Потисна уплахата си и се зачуди какво всъщност търси тук по това време. Разтвори с ръце гъстата растителност да си проправи път, като внимаваше да остане незабелязана и да не вдига шум.

— Още една стъпка — долетя спокоен глас — и двамата ще пострадаме.

Джейми подскочи и долепи ръка до устни да заглуши вика си.

После неочаквано по тялото ѝ се разля гореща вълна на облекчение.

Даниел седеше в инвалидния стол под едно дърво точно пред нея. Само още крачка и Джейми щеше да се спъне в него и да обърне количката.

— О, вие ли сте? — не можеше да се съвземе още Джейми. — Аз пък помислих...

— Извинете, че ви изплаших — каза меко той. — Чух да отключват външната врата, докато бях в басейна, и си рекох да изляза бързо от водата и да се скрия в храстите да не ви изплаша, но очевидно не успях — добави той с кисела усмивка.

— Напротив, успяхте! — отвърна рязко Джейми, като постепенно възвръщаше самообладание. — Успяхте да ме изплашите до смърт. Скъсихте ми живота поне с няколко години.

— Е, като решите с колко точно, обадете ми се да ви платя обезщетение — продължаваше да се усмихва той.

Джейми го погледна. Очите ѝ постепенно привикнаха към тъмнината и тя различи лицето и очертанията на тялото му. Лунната светлина посребряваше красивите черти и мъжествените му гърди, а краката му бяха покрити с хавлиена кърпа.

— А защо не останахте в басейна? Надявам се, че не излязохте заради мен?

— Напротив! — усмихна се отново той и зъбите му проблеснаха в мрака. — Нощем обикновено плувам без бански. Не исках да ви шокирам още първия ден.

— О! — възкликна безпомощно тя.

За своя изненада усети, че бузите ѝ пламнаха и мислено благодари на мрака. Смутена, тя се опита да сложи ред в обърканите си мисли. Бе съвсем искрена, когато каза на Даниел, че след пет години работа като физиотерапевт полът или голото тяло на пациента не играят никаква роля за нея. Ала близостта на Даниел Калахър в лунната нощ само по кърпа върху слабините дълбоко я смущаваше.

Учуди се какво става с нея. Опита се да запази самообладание и подхвана по-безопасна тема:

— Не можете ли да заспите? — попита колебливо Джейми. — Сигурно имате болки.

— Не — поклати глава той. — Плуването обикновено не ми помага в такива случаи. Но ме успокоява, когато мозъкът ми е превъзбуден от преумора и не мога да заспя.

— Трябва да опитам и аз тогава — подхвърли мрачно Джейми и се втренчи в развълнуваната водна повърхност.

Даниел погледна замислено нежния ѝ профил и придърпа един стол.

— Моля ви, седнете, госпожице О'Рурк! — покани я любезно той.

Джейми се поколеба и се отпусна мълчаливо в предложения стол, ала погледът ѝ остана прикован във водата.

— Не е ли твърде късно за занимания по физиотерапия? — подметна нехайно Даниел.

— Заниманията свършиха отдавна — изненадана, тя го стрелна с очи и поклати глава. — Имах... среща.

— Май не е била много весела, както виждам — той погледна отново нейното нещастно и измъчено лице.

— Никак дори — отвърна с въздишка Джейми. — Разделихме се. Край!

— Разбирам — поколеба се той. — По чие желание?

— По мое — отвърна тя. Бе изцяло погълната от собствените си мисли и не забеляза как Даниел вкопчи ръце за миг в облегалките на стола и сетне веднага ги отпусна. — От дълго време се канех да го

направя, но въпреки това се чувствам толкова... — неочаквано замълча, погледна го и се опита да се усмихне. — Извинете! — каза рязко Джейми. — Забравих, че едно от вашите изисквания е да не ви занимавам с моя личен живот. А какво стана? Тук съм едва от един ден, а вече взех да ви се оплаквам. Простете!

— Това е различно — отвърна меко Даниел. — Аз ви попитах.

— Да, наистина. Много мило, че проявявате интерес към моята личност — благодари тя и погледна разсеяно към басейна. — Чувствах се много нещастна, когато се прибрах вкъщи, но сега, като споделих с някой, сякаш ми олекна.

— Колко естествено го казахте!

— Кое?

— „... се прибрах вкъщи“ — повтори думите ѝ той. — Наистина ли се чувствате тук у дома?

— Да — отговори бавно Джейми. — През цялата мъчителна вечер непрестанно мислех за това място — махна с ръка тя към притихналата къща, басейна, солариума и просторната спортна зала, от която се откриваше прекрасна гледка към небето и светлините на града. — И за това колко хубаво ще е да се върна у дома — заключи простичко тя.

— Радвам се да го чуя.

Двамата седяха мълчаливо с погледи встрани. Ала Джейми сякаш усещаше осезателно присъствието му, гордата му осанка, високите скули и изваяните чувствени устни.

Тя потрепери и Даниел я стрелна загрижено с очи.

— Студено ли ви е?

— Не, не. Добре ми е. Аз просто... — поколеба се тя и сетне се обърна към него: — Сетих се за онова, което говорихме за Мария. Струва ми се, че действително сте прав, за нещастие.

— Страхувах се, че ще кажете точно това — намръщи се Даниел. — Как може да ѝ се помогне?

— Не знам точно. Трябва да проучим нещата.

— Вие сякаш се колебаете — прониза я с поглед Даниел.

— Да, до известна степен — прехапа устни Джейми, а в очите ѝ се прокрадна тревога. — Всеки път става така. Уж се опитвам да помогна, пък се забърквам в проблемите на хората и накрая излиза

така, че е било по-добре, и за мен и за тях, да стоя настрана. Разбирате ли?

— Вие сте много състрадателен човек, госпожице О'Рурк. Затова хората инстинктивно се насочват към вас, когато са в беда.

Джейми мрачно кимна.

— Ако не желаете да помогнете на Мария, никой не ви задължава.

— Но аз искам! — възкликна тя. — Точно там е проблемът! Винаги съм готова да помогна, макар да знам, че по-късно ще съжалявам.

— Късно е вече и сигурно сте изморена — усмихна се Даниел. — Хайде да си лягаме. Утрото е по-мъдро от вечерта. Ще прегледам книгите по въпроса и ще се опитам да науча нещо повече за болестта. Вие бихте могли да направите същото. След някой друг ден ще обсъдим прочетеното и ще решим какво да предприемем. Съгласна ли сте?

— Разбира се, господин Калахър — усмихна се с благодарност тя и стана от стола. Тялото ѝ изглеждаше стройно и грациозно под лунните лъчи. — Лека ноц! До утре.

Тя мина безшумно покрай стола му. Внезапно той се протегна и хвана ръката ѝ. Джейми се сепна и впери поглед в лицето му. Сърцето ѝ затуптя лудо при допира на силната загрубяла мъжка ръка.

— Обстоятелствата са доста странни, а и вие сте твърде необикновена личност, госпожице О'Рурк. Бих желал с ваше разрешение да отменя едно от условията, които сам поставих.

— Кое? — попита тя, все още объркана от бурните си чувства.

— Искам да ви наричам Джейми, а вие ми казвайте Даниел. Щом заедно ще помагаме на Мария — добави весело той, — няма да е зле да оставим някои формалности настрана, не мислите ли?

— Не знам дали ще мога...

— Ами пробвайте! — настоя той и пусна ръката ѝ. — Хайде, кажете ми Даниел!

— Но това е някак си... — прошепна смутено тя. — Добре... Даниел.

— Ето, видя ли? Няма нищо трудно. А сега, Джейми, по-добре да си пожелаем лека ноц, защото смятам да поплувам още малко и не искам да те смущавам — по устните му пробягна дяволита усмивка.

Джейми кимна, преглътна с усилие и се отдалечи с бърза крачка покрай басейна към залата за спорт.

Изведнъж във въображението ѝ изникна образът на Даниел. Представи си как голото му тяло се гмурка в басейна и широките му мускулести рамене прорязват водата на лунната светлина и потръпна. Отново се удиви от себе си и се запита как е възможно тази съвсем обикновена гледка така дълбоко да я вълнува и смущава.

Ако не друго, помисли тя, докато вървеше по коридора към стаята си, странната среднощна среща ѝ помогна поне в едно: прогони надалеч неприятните мисли за Чад.

ШЕСТА ГЛАВА

Джейми подкара масата за масаж през солариума към плъзгащите се стъклени врати. Спря, изчака да се отворят и продължи към прохладната сянка на двора. Даниел я следваше отблизо в инвалидната количка.

— Добре ли е тук? — спря тя до ниска каменна стена, която опасваше вътрешния двор.

— Дай по-нататък под дърветата — предложи Даниел. — Нали знаеш, че винаги ти става горещо?

— Прав си — съгласи се тя и придвижи масата под една дебела сянка. — А, тук вече е добре! Прохладно е, а и гледката е чудесна. Времето е ясно и планините се виждат в далечината. Харесва ли ти?

— Хм, да... Красиво е — отвърна разсеяно той. Не гледаше планините на запад, а внимателно изучаваше лицето на Джейми и красивото ѝ тяло.

Без да забележи изпитателния му поглед, Джейми нагласи масата под сянката, като остави място да се движи свободно около нея, регулира височината и застопори спирачките.

— Готово! — рече накрая тя.

Даниел се прехвърли от инвалидната количка и легна по очи върху меката кожена повърхност на масата за масаж. Лицето му бе съсредоточено и напрегнато от усилие. Подпря се здраво на силните си ръце, обърна се ловко във въздуха и седна. Сетне се наведе и нагласи неподвижните си крака един до друг.

Джейми благоразумно стоеше настрана и го наблюдаваше в мълчание. Опитваше се да си представи как е изглеждал преди злополуката, когато краката му са били здрави и жизнени като горната част на тялото.

Сигурно е бил най-малко метър и осемдесет и пет, реши тя. Подвижен, атлетичен, с пъргаво грациозна походка и властно мъжко излъчване.

Въпреки горещината Джейми изведнъж потрепери и разтри голите си ръце.

— Добре — обади се припряно тя. — Хайде да започваме! Първо левия крак.

Той сложи ръце под главата си и затвори очи, докато Джейми масажираше краката му. Тя го погледна крадешком и почувства неясно вълнение при вида на строгите черти на лицето му, изваяната уста и черните кичури коса, паднали върху челото му.

Ръцете ѝ се движеха почти механично, а в мислите ѝ цареше объркване и хаос. Изпитваше непреодолимо желание да се наведе и да покрие с целувки пълните, чувствени устни.

С мъка откъсна поглед от лицето му и се опита да се успокои и да анализира чувствата си. От известно време насам провеждаха обедния сеанс на открито и именно тук в двора я обземаха тези странни неудържими копнежи.

Може би това се дължеше на спокойната идилична атмосфера, на приглушеното жужене на пчелите и лекия нежен бриз, наситен със свеж мирис на уханни цветя и прясно окосена трева. Имаше нещо опияняващо, почти хипнотично в това място през първите дни на лятото.

Ала това изобщо не обясняваше изгарящата ѝ страст и неукротимото влечение към Даниел. Сети се за красивото мъжествено тяло на Чад и си даде сметка, че никога не го бе желала така силно, както Даниел.

Причината се криеше някъде дълбоко в същността ѝ, ала Джейми не можеше и не искаше да си я обясни. Даниел не носеше никаква отговорност. Не бе насърчил чувствата ѝ нито с дума, нито с жест. Бе я посрещнал с подозрителност и враждебност, но много скоро я опозна и стана мил, грижовен и любезен. Държеше се непринудено и приятелски, ала винаги запазваше определена дистанция, необходима за отношенията между пациент и терапевт. Вината за странните смущаващи мисли и желания бе единствено в нея и на всяка цена трябваше да намери начин да се пребори с тях.

— Затворени ли са всички врати? — смигна съучастнически Даниел. — Можем ли да поговорим?

— Да — отвърна Джейми, след като огледа внимателно вратите към стаята ѝ, солариума и другите помещения с лице към вътрешния

двор. — Освен ако няма подслушвателни устройства по дърветата.

Даниел се засмя.

— Представяш ли си Клара и Хайро да шпионират обитателите на къщата, сврени в някой килер със слушалки на глава и с поглед, вперен в малък монитор?

Описаната картина изплува в съзнанието ѝ с поразителна яснота и Джейми избухна в смях. После изведнъж стана сериозна.

— Снощи се отбих в градската библиотека. А ти?

— Обадох се на някои познати и понаучих това-онова — отговори уклончиво той.

— Нещо ново?

Той поклати глава. Джейми натисна силно някакъв нерв в горната част на бедрото му и Даниел трепна.

— Боли ли? — реагира незабавно тя.

— Малко.

Тя кимна замислено и продължи да го масажира.

— Тогава да обобщим какво знаем дотук — продължи той. — Агорафобията е сравнително добре изучено психично заболяване. Пациентите изпитват болезнен страх да напускат дома си и са убедени, че ако излязат навън, ще им се случи нещо лошо. Причинява се от... — той хвърли въпросителен поглед към Джейми, сякаш бе професор, който изпитва отличен студент.

— Причинява се от патологична плахост и боязливост най-често в съчетание с тежка душевна травма в миналото, която обикновено се забравя, ала последствията остават за цял живот — отвърна послушно тя.

Той кимна одобрително и продължи с въпросите:

— А какво е лечението?

— Масаж на гърба — пошегува се тя.

— Толкова лесно?! — засмя се Даниел и ловко се обърна по корем. — Значи струва само четири хиляди долара.

— Де да беше толкова просто наистина! Горката Мария! — тя прикова очи в широките му загорели рамене и с леки удари започна да масажира енергично чувствителните места около сгъвката на коляното.

— Та какво е лечението? — повтори той.

Бе легнал по очи и гласът му прозвуча приглушено.

Джейми отново се усмихна, развеселена от остроумната игра на думи, после събра мислите си и продължи сериозно:

— Първо, пациентът трябва да осъзнае, че е болен и се нуждае от лечение. Второ, необходимо е да се намери приятел или лекар, готов да окаже помощ. Трето, болният се подлага на поредица сеанси за възвръщане на нормалното поведение. Лечението протича на етапи, стъпка по стъпка, като в началото пациентът се поставя в ситуации, в които изпитва лека уплаха, а във всяка следваща фаза трябва да се справи с неща, от които се страхува повече. Усещаш ли нещо?

— Чувствам болка някъде нагоре по гърба.

— Тук ли? — натисна тя един мускул отстрани на гръбначния стълб.

— Точно там!

— А не би трябвало. Пак си прекалил с тежестите!

Тя сложи ръце на кръста и го погледна сърдито. На сериозното му лице бе изписано разкаяние, ала в очите му проблясваха игриви пламъчета.

— Предупреждавам те, Даниел! Ще напусна! Полагам толкова усилия да поддържам тялото ти в добра форма, а ти умишлено проваляш...

— Не се сърди, Джейми! Обещавам, че ще внимавам отсега нататък.

— Обещавах ли? — изгледа го с подозрение тя.

— Обещавам.

— Добре тогава — рече Джейми с неудоволствие и продължи работата си, като разтриваше внимателно преуморените мускули.

— И така — рече накрая Даниел. — Какво ще правим с Мария?

— Не знам. Може да наемем професионален терапевт, но е ужасно скъпо и освен това няма да излезе нищо, ако му няма доверие — Джейми се поколеба. — Мисля да опитам първо аз. Имам чувството, че Мария ме харесва.

— Хайде, хайде, Джейми! Има ли някой да не те харесва? — усмихна се Даниел и я стрелна с очи.

— Има, има! — отвърна шеговито тя.

Сети се за последната вечер с Чад, за красивото му лице, пламнало от ярост и омраза, и потрепери.

— Значи първо трябва да я накараш да разбере, че има проблем — подхвана той и се направи, че все едно не е чул думите ѝ. — Какво смяташ да предприемеш?

— Още не знам. Ще измисля нещо.

Той кимна и Джейми се загледа в черната му глава, отпусната върху мускулестите ръце.

— Каза, че познати са ти дали цялата тази информация. Те са от твоя проучвателен екип, нали? — подхвърли тя нехайно.

Даниел рязко се обърна и я прониза с очи.

— Значи знаеш — отбеляза бавно той.

— Писна ми да се преструвам — кимна Джейми и прехапа устни.

— Кой ти каза?

— Никой. Сама разбрах. Знаех, че си писател, освен това по всичко личи, че си доста преуспял. Пък и при това съвпадение в имената не беше никак трудно да се досетя.

— И как ти дойде на ум?

— Е, хайде, хайде! Всеки щеше да се сети на мое място! Дан Кели е един от любимите ми писатели. Веднага направих връзката.

Той се отпусна на кожената повърхност на масата. Джейми го погледна крадешком и с облекчение забеляза, че не е ядосан.

— Един от любимите ти писатели, а? — обади се замислено той, вперил очи в дърветата над главата му.

— Точно така. Обичам всички негови... — засмя се смутено тя и веднага се поправи — ... Всички твои книги.

Даниел се взираше мълчаливо в младата жена, а лицето му бе абсолютно безизразно.

— Но да ти призная честно, харесвам най-много „Астрахан“ — продължи Джейми. — Чудесна творба! Обожавам я!

Неочаквано по устните му се разля лъчезарна момчешка усмивка.

— Аз също. Писах я с удоволствие. В продължение на шест месеца живях в малко планинско селце в Непал и събирах материали. Местните хора бяха много сладкодумни и разказваха невероятни истории. А религиозните им празници и шествия бяха нещо неопишуемо.

— Сигурно е било незабравимо преживяване! — очите ѝ блеснаха. — Нищо чудно, че книгата е толкова искрена и истинска. Винаги ли събираш материал за книгите на място?

— Да — кимна той. — Не обичам да използвам информация от втора ръка, защото разказът става сух и неправдоподобен. Обиколил съм почти целия свят. Не можеш да си представиш в какви странни и забравени от Бога кътчета съм бил! — внезапно замълча и се вторачи в надвисналите клони на дърветата.

— Но сега вече не пътуваш — промърмори Джейми. — Сигурно имаш сътрудници, които събират материала вместо теб.

— Да — отвърна рязко той, а гласът му бе груб и далечен. — Имам екип от сътрудници.

Джейми се стресна от внезапната промяна в тона и изражението му. Лицето му стана студено и вгълбено. Не остана и следа от предишната непосредственост и топлота.

— Но защо? — попита предпазливо тя. — Защо спря да пътуваш?

— О, хайде, Джейми! — възкликна нетърпеливо той. — Не се прави на глупава! Не ти отива.

— Не се правя, просто наистина не разбирам — отвърна замислено Джейми, сякаш не забелязваше грубия му тон.

— Ами погледни ме и ще разбереш! — в черните му очи проблясваше гняв и раздразнение.

— Инвалидите също могат да пътуват и да правят различни неща, Даниел. Има специални съоръжения и улеснения за...

— О, да! — прекъсна я той с горчивина. — Естествено, че има специални съоръжения и улеснения за инвалиди! И какво от това? Всеки ти прави място и те гледа със съжаление. Не, благодаря, Джейми! Предпочитам да стоя у дома.

Като Мария ли? — помисли тя. Тогава излиза, че и ти разсъждаваш така, Даниел. Значи ти е по-лесно да се криеш вкъщи, отколкото да се изправиш лице в лице с действителността.

— Твоя работа — подхвърли Джейми, като си придаде умишлено безучастен и весел вид. — Във всеки случай ако имах твоята професия и състоянието ти, нямаше да давам пари на вятъра и да разчитам на хората.

Тя обтри с хавлиена кърпа краката му, приближи инвалидната количка до масата за масаж и сложи спирачките.

Даниел я наблюдаваше. Гневът му беше преминал и лицето му бе придобило тъжното и вгълбено изражение, каквото обикновено имаше в минути на усамотение.

Той се надигна, хвана се за металните дръжки на масата, внимателно се прехвърли в количката, погледна я и накрая рече:

— Лесно ти е на теб, Джейми. Здрава си, красива си, можеш да правиш каквото искаш и да ходиш навсякъде. Ще те питам как щеше да разсъждаваш, ако гледаше света с моите очи.

Без нито дума повече той се обърна и се отдалечи към къщата. Мина през стъклените врати на спортната зала и се оттегли в самотните покои на апартамента си.

Джейми се взираше след него и се чудеше дали действително щеше да гледа на света по различен начин, ако бе на негово място.

Кой знае? — помисли печално тя. Човек не може да каже, докато не го изпита на собствен гръб.

Прибра масата за масаж в спортната зала, хвърли тъжен поглед към прекрасния слънчев ден отвъд прозорците и се оправи към кухнята да обядва.

Беше петък следобед, седмица след тревожния разговор с Даниел. Денят бе мрачен и сив. Ниско в небето се носеха оловносиви облаци. Силен прериен вятър стенеше и виеше навън. Валеше като из ведро. Поройният дъжд се блъскаше в стъклата и барабанеше по первазите. Джейми седеше по турски на килима във всекидневната. Наоколо бяха разпръснати разноцветни кълба прежда. Електрическата камина изпълваше стаята с весело златисточервено сияние и създаваше чувство за уют и топлина. Джейми въздъхна от удоволствие.

Мария бе седнала в едно от меките кресла до нея, ядеше пуканки и гледаше някакво забавно предаване по телевизията. Беше по бели памучни панталони и червен пуловер, който подчертаваше бялата ѝ нежна кожа. Джейми я погледна с възхищение и помисли колко красива изглежда Мария, когато е спокойна и отпусната.

— Готово! Изплетох го. Какво да правя? — рече на висок глас Джейми и поднесе куката със синджира от ярко жълта прежда към

Мария.

— Свържи го в кръг и продължавай да плетеш. Разбра ли?

Джейми кимна и разсеяно бръкна в купата с пуканки, преди да се захване отново за работа.

— Значи сега вече ще мога да обримчвам възглавници и да плета покривки за маса, нали?

— Джейми, Джейми! — засмя се Мария. — Ти кипиш от енергия. Още не си се научила да държиш куката и искаш да плетеш покривки за маса! Само на теб може да ти хрумне подобно нещо.

Джейми се присъедини към веселия ѝ смях. После прикова очи в плетката и попита сериозно:

— Какво ще правиш утре, Мария?

— Защо?

— Ами защото е събота. Мислех, че може би имаш планове за почивния ден.

— Не... Нямам нищо предвид — отвърна уклончиво младата жена. — А ти?

— Аз ще ходя у брат ми. Нали ти разказах за Тери и Дорийн?

— Да, и за децата — добави печално Мария.

— Пет броя — вметна шеговито Джейми. — Тери и Дорийн ще водят трите по-големи на цирк, пък баща ми отива на турнир по бридж и аз ще трябва да гледам малките Мириам и Дъги. Тя е на три години, а той — само на девет месеца. Много са милинки!

— Ех, как ми се иска да ги видя. Де да можех... — в гласа ѝ прозвуча болезнен копнеж, а лицето ѝ придоби отнесено замечтано изражение.

— Защо не дойдеш с мен? — попита веднага Джейми. — Ще постоим само няколко часа следобед и ще се върнем за вечеря. Хайде, Мария, сигурна съм, че ще харесаш децата. Не можеш да си представиш колко са сладки!

— О, Джейми! — прошепна Мария. По нежното ѝ продълговато лице се четеше болка и страдание.

Джейми бързо остави плетката настрана и прекоси пъргаво стаята. Коленичи до Мария и сложи ръка на крехките ѝ рамене. Младата жена скри лице между ръцете си. Цялото ѝ тяло трепереше. Джейми я прегърна и изчака да се поуспокои.

— Мария! — прошепна накрая тя. — Мария, погледни ме!

Мария вдигна глава. В очите ѝ прозираше безмълвна тъга, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Мария, ти никога не ходиш навън, нали? — каза нежно Джейми. — Страхуваш се да излизаш от къщата.

Мария преглътна с усилие, кимна и отново скри лице между ръцете си.

— Ужасно е! — промълви тя с приглушен глас. — Сигурно съм луда. Просто не мога...

— Чуй ме, моля те! — рече Джейми тихо и настойчиво. — Слушаш ли?

Мария кимна, без да вдига лице.

— Първо, изобщо не си луда. И второ, има много хора, които страдат от същата болест. Нарича се агорафобия.

— Какво, какво?! — разшири очи от изненада Мария.

— Много хора се страхуват да излизат от къщи като теб — повтори търпеливо Джейми. — Това се дължи на психично заболяване, наречено агорафобия.

— Искаш да кажеш, че... Значи и други хора страдат от това?! — промълви смаяна младата жена.

— Точно така. За щастие обаче агорафобията се лекува успешно и пациентите оздравяват.

— Дори и не предполагагах... — поклати глава Мария. Още се опитваше да проумее думите на Джейми. — Мислех, че само аз се страхувам от открито пространство и бях решила, че съм луда — сетне неочаквано попита въодушевено: — Значи, казваш, пациентите се оправят, а? Наистина ли могат да излизат отново навън?

— Да.

— Но... как е възможно? — заекна Мария. — Толкова пъти съм се мъчила, ала напразно! О, Джейми, вече от години не съм... Щом прекрача прага, ми се завива свят и имам чувството, че ще припадна или ще се задуша... — Мария трепереше неудържимо.

— Човек трудно се справя сам, Мария. В началото всеки има нужда от помощ — прегърна я топло Джейми.

— Но на мен няма кой да ми помогне — отвърна простичко младата жена. — Мама почина скоро след като дойдох на работа тук, а сестрите ми живеят далеч. Този дом е всичко, което имам — Мария

извърна лице към нея. В очите ѝ се четеше почти детска молба. — А ти... Джейми, как мислиш... Можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се! Ще бъда неотклонно до теб.

— Какво става тук?

Двете жени подскочиха и се обърнаха, стреснати от познат груб глас. Клара стоеше на прага. На врата ѝ висяха няколко фотоапарата, а в ръката държеше кутия снимачни филтри.

Мария плахо вдигна очи към нея и почервения от смущение, а Джейми невъзмутимо седна на килима и се усмихна невинно:

— Мария ме учи да плета на една кука — тя вдигна високо куката със синджира и добави весело: — Като се усъвършенствам, ще ти изплетя калъфи за фотоапаратите и голяма чанта за другите приспособления.

Клара я наблюдаваше навъсено.

— И знаеш ли, решила съм да ги направя яркозелени или оранжеви, за да се виждат от пет километра и да не можеш да ни снимаш тайно — подхвърли небрежно Джейми и прикова очи в плетката.

Клара неочаквано избухна в смях, а Мария се изкиска.

— Какво мислиш по въпроса, Клара? — усмихна се нагло Джейми.

— Мисля, че си нахална и безочлива. Освен това смятам, че днес е един отвратителен дъждовен ден и по всичко личи, че няма да мога да снимам. В такъв случай не виждам защо да не прием по чаша кафе с ябълков пай. Хайде момичета, размърдайте се! Сладкишът чака във фурната! — рече тя и тръгна с бърза крачка по коридора.

Джейми остави плетката с готовност и двете с Мария се втурнаха да догонят Клара.

Мария бе някак променена, помисли Джейми. Изглеждаше по-млада и щастлива, вървеше с лека, радостна походка. По лицето на Джейми премина сянка на тревога. Ами ако не успее да се справи със задачата? Искаше да помогне на младата жена, но се страхуваше да не се провали.

— Дядо, дядо, пък там имаше един слон, дето седеше на малко столче и размахваше предните си крака във въздуха! — разказваше

развълнувано Шон.

— Сериозно? — престори се на учуден Кевин О'Рурк и ловко пъхна лъжица бананово пюре в устата на Дъги.

— Горкото животно! — прошепна Тереза в ухото на Джейми.

— Защо, Теси? — попита я Джейми и се вгледа в червените къдрици и нещастното личице на малката си племенница.

— Защото го бяха направили като щут с тая идиотска къса пола и глупава перука! — отвърна мрачно тя. — Сигурна съм, че беше нещастен.

Джейми не отговори, ала изпита неочакван прилив на симпатия към детето. Тя самата още от малка мразеше издевателствата над животните в цирка и не разбираше защо другите деца се забавляват.

— На мен ми харесаха конете — довери ѝ срамежливо Кевин, седнал от другата ѝ страна. — Бяха чудесни! Целите бели с пера на главите.

Джейми се усмихна, погали момчето по главата и се вгледа замислено в него. Бе един такъв слабичък и нежен, също като Стивън...

— Кевин, искаш ли да дойдеш някоя събота да поиграеш със Стивън? — рече неочаквано тя.

— С момчето от голямата къща ли? — разшири очи детето.

— Да — кимна Джейми. — Той е с няколко години по-голям, но много си приличате. Убедена съм, че ще ти хареса.

Кевин заподскача мълчаливо в стола, а тъмносините му очи заблестяха от радост и оживление.

— Може би след няколко седмици, като започне лятната ваканция. Стивън ще бъде вкъщи по цял ден и сигурно ще се чувства много самотен.

— Искам и аз! Лельо Джейми, искам и аз! Искам и аз в голямата къща! — развикаха се възмутено другите деца.

Сълзи бликнаха от очите на Кевин и се търколиха по бузите му. Нямаше случай, в който да поиска нещо или да получи подарък и по-големите му братя и сестри да не му го вземат.

— Съжалявам — поклати глава решително Джейми. — Поканата важи само за Кевин. Ако взема всички, ще ме уволнят.

Личицето на Кевин мигновено се озари от щастие. Той сякаш придоби ново самочувствие, вирна нос и взе да яде от картофеното

пюре, без да обръща внимание на другите деца.

Джейми се усмихна, макар и вътрешно притеснена. Това бе рискован ход, въпреки че вече бяха почти близки приятели с Даниел Калахър. Всъщност нарушаваше една от заповедите му и искрено се надяваше, че няма да има отрицателни последици.

— Как върви работата между другото? — намеси се Тери.

Джейми разказа накратко за Хайро, Клара и Мария, за къщата и за сеансите, като внимателно подбираще думите си и избягваше да говори за Даниел Калахър. Баща ѝ, Тери и Дорийн я слушаха с интерес, а децата се извиниха, станаха от масата и се изнизиха едно по едно към хола да гледат анимационни филми на видеото.

Кевин О'Рурк се изправи тежко, вдигна Дъги от удобното високо столче до масата и го взе в прегръдките си. Сетне се усмихна топло на младите хора и последва децата.

В кухнята настъпи тишина. Тери, Дорийн и Джейми се отпуснаха с облекчение и се насладиха на спокойствието. Дорийн наля на всички още кафе.

— Изглеждате сякаш сте копали цял ден на нивата! — подхвърли весело Джейми.

— О, Божичко! — въздъхна дълбоко Тери. — Предпочитам да охранявам стачка или демонстрация, отколкото да водя три деца на цирк!

— Трябваше вие да останете тук с малките, пък аз да ходя на цирк — засмя се Джейми.

— Ето, казах ли ти, че е луда? — рече шеговито Тери на жена си.

Дорийн се усмихна, сетне се обърна загрижено към Джейми:

— Да не си навлечеш някоя неприятност с Кевин? Нали спомена, че шефът ти забранява да водиш чужди хора в имението?

— Да, но напоследък се е променил. Станал е по-разбран и отстъпчив. Пък и не виждам какво толкова ще му пречи едно дете. Освен това ще се погрижа Кевин да не го смущава. Той е малко маниак на тема спокойствие и личен живот.

Тери и Дорийн се спогледаха разтревожено. Дорийн сведе очи, като разсеяно мачкаше с пръсти края на салфетката.

Джейми изгледа внимателно Тери, после Дорийн и накрая рече:

— Какво има? Случило ли се е нещо?

Тери се изкашля и погледна сестра си с неудобство. В очите му прозираше смущение и тревога.

— Ами... Хм... Става дума за Чад — престраши се накрая той.

— Чад ли? Какво общо има той?

Тери и жена му отново се спогледаха.

— Снощи се обади по телефона и ме помоли да мина покрай залата, като свърша работа — продължи неохотно Тери. — Пихме кафе и поприказвахме.

Тери замълча и се втренчи мрачно в утайката на дъното на чашата. Джейми го наблюдаваше с нарастващо безпокойство.

— Е, и? Какво ти каза, Тери? — не издържа накрая тя.

— Той е много разстроен, Джейми — вдигна лице Тери и погледна сестра си в очите. — С Дорийн се притесняваме да не направи някоя глупост.

— Ами! Нищо няма да направи! — възкликна тя с привидно нехайство, ала в действителност сърцето ѝ се сви. — Да не е дошъл краят на света, я! Хората се събират и разделят всеки ден. Освен това от известно време насам нещата между нас не вървяха. Всъщност никога не са вървели. Но аз нарочно не обръщах внимание на противоречията, предполагам, защото исках... — тя замълча и зарея поглед в летния здрач. Тери и Дорийн я наблюдаваха съсредоточено. — Все едно. А вие за какво се безпокоите?

— С Чад сме приятели от дълго време — намръщи се Тери. Бръчки на тревога изместиха обичайното му весело изражение. — Още от училище. По принцип се разбираме, но има една черта в характера му, дето... Абе с две думи, човек по-добре да не го ядосва, защото е способен на всичко, за да постигне своето.

— На мен ли го казваш?! — възкликна кисело Джейми.

— Въобразил си е, че някой те е отнел от него — продължи Тери. — И не търси причината в себе си, а в... друг мъж.

— В кой? — разтвори с ужас очи тя.

— Обвинява шефа ти.

— Даниел?!

— Да, и знаеш ли какво смята да прави?

— О, Боже! Какво, Тери?

— Каза, че ще говори с господин Калахър и ще му каже какво мисли за него.

— Но това е... — Джейми стана бяла като платно. — Божичко, ако наистина го направи, Даниел ще ме... Тери, не можеш ли да го спреш?

— Как? Да го арестувам, че заплашва да говори с някой?

— Не, не — обърка се Джейми. — Просто му кажи какъв е Даниел и че е глупаво и безполезно да...

Отчаяна, тя замълча. От опит знаеше, че няма смисъл човек да се разправя с Чад за такива работи.

— Може би ще е по-добре ти сама да поговориш с него — намеси се Дорийн.

— Не искам, пък и с него не може да се говори човешки. Той е толкова... Освен това още сега знам какво ще стане. Ще се скараме, Чад ще побеснее и ще ме намрази още повече.

— Понякога Чад обича да вдига много шум, но не предприема нищо. Дано и този път да е така — подметна Тери с надежда.

— Дано! — хвана се за сламката Джейми. — Вече минаха няколко седмици и още не е направил нищо. Може гневът му да се уталожил. Както и да е, нека не говорим повече за това. Не искам да си развалям цялата вечер.

Тя стана да почисти масата и заразказва весели и приятни случки, за да прогони гнетящите я мисли.

СЕДМА ГЛАВА

Понеделник следобед Джейми разработваше в стаята си нова серия от упражнения по аеробика. Бе по старо черно трико, клин и гети. Направи няколко пробни наклона напред, намръщи се и съсредоточено записа нещо в тетрадката, после остави химикалката и отиде да обърне касетата.

Съставянето на цялостна система отнемаше доста време и изискваше обширни познания по физиотерапия, гимнастика и хореография. Упражненията трябваше да се редуват в строга последователност и същевременно да се съчетаят с подходяща музика. Часове наред Джейми се опитваше да намери най-удачния баланс между равномерното натоварване и отпускане на различните мускулни групи. Оригиначните ѝ творчески търсения караха студентите да посещават нейните семинари с желание и интерес.

Завъртя се, танцувайки из стаята, наведе се напред, протегна ръце и залюля стройното си тяло в такт с музиката. В този миг някой почука плахо на вратата. Джейми се изправи, пое дълбоко дъх и извика:

— Да? Влез, отключено е!

Вратата се отвори леко и Мария подаде колебливо глава.

— Джейми? Да не те безпокоя?

— Съвсем не! Заповядай, Мария! — усмихна се Джейми и наметна шарен халат. После се отпусна в едно кресло и посочи другото на приятелката си.

Мария седна сковано на края му и стисна ръце в юмруци. Очите ѝ пламтяха от непоколебимост.

— Готова съм! — съобщи тя.

— Сигурна ли си? — прониза я с очи Джейми. — Трябва сама да вземеш решение, иначе няма смисъл. Ще се наложи да проявиш воля и да се пребориш с трудностите.

— Знам. Вече няколко дни мисля за това. Не желая да продължавам повече така. Сигурно ще е мъчно, но искам да опитам.

— Браво! Само така! — усмихна се радостно Джейми. — Сега да ти обясня. Няма нищо сложно. Първо, поставяш си цел, после — няколко по-малки задачи и стъпка по стъпка започваш да ги изпълняваш. И така, каква е целта ти?

— Нали знаеш, Джейми? — премигна с недоумение младата жена. — Искам отново да излизам навън и да не се страхувам.

— Това е много общо. Трябва да имаш конкретна цел — място, където искаш да отидеш, или пък нещо приятно, което желаш да направиш. Така по-лесно ще преодолееш отчаянието, ако срещнеш трудности. Същото е и с диетите. Жените някак по-лесно потискат глада си, като си представят, че са на плажа по бански или пък танцуват с прилепнала по тялото къса рокля.

— Аха — замисли се Мария. Сетне се поколеба и рече срамежливо: — Искам да отида на юбилейната среща на випуска от гимназията.

— Чудесно! Кога и къде ще се проведе?

— В един хотел в центъра на града през октомври.

Странната нотка в гласа на Мария и необикновеният блясък в очите ѝ привлякоха вниманието на Джейми.

— Струва ми се, че очакваш да видиш някой на това събиране, а Мария?

— Да... Всъщност не... — изчерви се до уши тя. — Едно момче... Тоест той вече не е момче, а е почти на тридесет. Работи като заместник-управител в супермаркет в града.

— Как се казва? — усмихна се Джейми.

— Тони — отвърна разсеяно Мария, а лицето ѝ придоби отнесено изражение. — Тони Фалко. Бяхме приятели в гимназията. Много го харесвах. Но после дойдох да работя тук, мама почина, а той отиде да учи в колеж. Като се върна, вече не можех... — поколеба се тя и погледна умолително Джейми.

— Вече се страхуваше да излизаш от къщи — довърши думите ѝ Джейми.

— Да — кимна печално Мария. — Непрекъснато ме канеше по телефона ту на кафе, ту на разходка, но аз винаги намирах извинение и след известно време престана да ме търси. Сигурно е решил, че не се интересувам от него... Знаеш за какво говоря, нали? Но миналата година, когато разпратиха поканите за срещата, отново позвъни. Беше

много любезен и учтив, ала нищо повече. Оттогава се обажда веднъж на няколко месеца. Знам, че още не е женен и ми се иска... Искан ми се пак да го видя. Затова желая да отида на срещата.

— Добре! Целта е чудесна. Имаме и достатъчно време да се подготвим. Ще купим красива рокля, ще отидеш на фризьор да ти направи хубава прическа и горкият Тони ще занемее от изненада.

— О, Джейми! — затвори очи Мария и въздъхна замечтано.

Джейми я погледна, трогната от свенливостта и вълнението ѝ. Мека и нежна като на бебе, кожата ѝ отдавна не бе виждала слънчева светлина и лицето ѝ бе съхранило свежото младежко излъчване, което Тони Фалко навярно помнеше от ученическите години.

Мария отвори очи и се обърна решително към Джейми:

— Какво трябва да правя след това?

— Спокойно, Мария! — засмя се Джейми. — Програмата, целяща възвръщане на нормалното състояние, се състои от множество отделни етапи, в които пациентът се изправя лице в лице със сложни ситуации, като трудността на задачите се повишава постепенно във всяка следваща фаза и то само със съгласието на болния.

Джейми пхна ръка в едно чекмедже и извади червена тетрадка. Мария я наблюдаваше мълчаливо. В очите ѝ прозираше любопитство и страх.

— Така. Подготвили сме ти няколко задачи. Първата е...

— Вие?! — прекъсна я обезпокоена младата жена. — Кои вие?

— Аз и господин Калахър — погледна я право в очите Джейми.

— Господин Калахър?! — разшири очи от ужас Мария. — И той ли знае?

— Да — кимна Джейми. — Всъщност той ми подсказа за състоянието ти.

— Не предполагам... — пребледня Мария, сетне болезнено се изчерви. — Мислех си, че дори не ме забелязва.

— Напротив! Той се тревожи за всички в къщата, но не го показва. Болестта го е направила затворен и мълчалив.

— Знам. Преди беше мил и приветлив, дори се смееше и се шегуваше с нас, но като се случи нещастieto... — тя въздъхна печално. — Слава Богу, че си тук, Джейми! Твоето присъствие му действа благотворно. Откакто си в къщата, е станал някак... по-човечен.

— А, така ли? Това е добре, защото когато дойдох на интервюто, не останах с прекрасно впечатление.

Мария се усмихна, ала много бързо възвърна предишното си сериозно изражение.

— Не ми е приятно, че господин Калахър знае — промърмори тя. — Срам ме е.

— Глупости! От какво те е срам? Казах ти, че хиляди хора страдат от същата болест. Не си само ти. Всъщност може би ще е полезно за Даниел да види как постепенно преодоляваш страха си.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че и той има подобен проблем, но не го съзнава.

— Господин Калахър?! — втренчи се удивено в нея Мария. — Но той излиза навън. Ходи до болницата и...

— Да, но вече не пътува, нали? Сигурно не е напуснал града след злополуката.

— Не, чакай! — Мария се намръщи в усилие да си спомни нещо. — Струва ми се, че ходи веднъж до Ирландия, но съкрати престоя си там по неизвестни причини и оттогава действително не е напуснал страната. Мислиш ли, че страда от същата болест, Джейми?

— Не, не точно от агорафобия, но от нещо подобно. Убедена съм, че ще е добър урок за него да види как преодоляваш страха си. Това може би ще му даде сили и желание да се пребори със собствените си комплекси и малодушие.

— Тогава наистина ще опитам! — заяви непоколебимо Мария. — Какво каза, сте ми подготвили?

Джейми се усмихна при вида на мрачната решителност, изписана по нежното лице на Мария, и отвори тетрадката.

— Съставили сме програма с множество задачи, като идеята е следната: изпълняваш една от тях, докато накрая преодолееш страха и се почувстваш напълно сигурна и спокойна. После преминаваш към следващото изпитание и така, докато стигнеш момента, когато ще можеш да отидеш сама в града.

— Звучи почти невероятно, Джейми! Не мога да си представя, че това действително ще се случи, но ще опитам. Коя е първата задача?

— Трябва да застанеш до прозореца в моята стая и да гледаш навън в продължение на няколко минути.

Мария хвърли поглед към града в далечината и безкрайното синьо небе и потрепери от ужас.

— В началото аз ще стоя до теб — продължи Джейми, като се консултира с тетрадката. — Може да ме хванеш за ръка, да ми говориш или да правиш нещо, което мислиш, че ще ти бъде от помощ.

— А после?

— Когато свикнеш да стоиш до прозореца, без да изпитваш страх, ще се оттегля и ще опиташ сама.

— Но ще си наблизко, нали?

— Само в началото.

— Разбирам — кимна замислено Мария. — Значи трябва да се науча да стоя до прозореца първо с теб, после ти отиваш в другия край на стаята, накрая излизаш навън и аз оставам съвсем сама.

— Точно така! Когато преодолееш страха от прозореца, минаваме към следващата, по-сложна задача.

— Каква е тя? — попита колебливо Мария.

— Ще трябва да стоиш до отворена врата в продължение на няколко минути.

Мария стана бяла като платно.

— В началото, разбира се, отново ще бъда близо до теб. Няма да те оставя, докато сама не почувстваш по-голяма увереност и спокойствие.

— Но нали не е задължително веднага да минавам от едно изпитание към друго? Нали ще имам малко време да...

— Естествено! Няма защо да бързаш. Времето е на твоё разположение. Има цели четири месеца до срещата. И ако действително искаш да се бориш, можеш да постигнеш невероятен напредък за тези четири месеца.

Мария кимна разсеяно. Явно все още изпитваше страх и колебание.

— Никой не може да вземе решение вместо теб. Ако чувстваш, че не си готова...

— Готова съм! — прекъсна я рязко Мария. — Ако не опитам сега, може би няма да опитам никога.

Тя стана и тръгна към прозореца. Дръпна със замах дантелените пердета и с голямо усилие на волята погледна навън. Пред очите ѝ се

простираха обширни поля и равнини. Тя преbledня и се разтрепери. Залитна и прошепна задавено:

— Джейми!

Джейми бързо се приближи, прегърна я през рамо и остана така, докато младата жена гледаше навън и тихо стенеше.

— Колко остава, Джейми? — прехапа устни Мария.

— Още малко. Деветдесет секунди — притисна я здраво в обятията си Джейми. — Добре ли си?

Мария кимна, преглътна сълзите си и продължи да се взира в безкрайното пространство. На лицето ѝ бе застинала твърдост и непоколебимост.

— Да — накрая отвърна тихо тя. Гласът ѝ трепереше от усилие. — Добре съм.

Даниел седеше до прозореца в кабинета си. Погледът му се рееше из просторните земи на имението, потънало в красивите цветове на залеза.

В двора кипеше необичайно оживление. Даниел дръпна завесите и се загледа тъжно в дребните фигурки, които се суетяха пъргаво насам-натам.

Застанала под шарената сянка на дърветата, Клара внимателно нагласяше фотоапаратите, окачени на врата ѝ, и един по един ги насочваше от различен ъгъл към дъгата в късчето ясносиньо небе, което се виждаше в пролуката между кичестите клони.

Облечен със стара избеляла тениска и джинси, Хайро бе коленичил до цветната леха покрай криволичещата пътека и изкореняваше бурените. Младият мъж изглеждаше спокоен и доволен. Изящните му дълги пръсти шетаха пъргаво между растенията и грижливо отстраняваха плевелите.

Облегната на стария разнебитен фолксваген, Джейми стоеше наблизко, говореше нещо и оживено ръкомахаше. Беше по бяло трико, клин и яркочервена поличка, а косата ѝ блестеше на лъчите на залязващото слънце. Приличаше на рядка екзотична пеперуда, която пърха тайнствено с великолепните си крила и внася светлина в живота му.

Даниел преглътна с усилие и прикова очи в стройното й грациозно тяло, изпънато сякаш за полет. В този миг тя тръсна глава назад, очевидно развеселена от думите на градинаря, и се разсмя от все сърце.

Обичаше този искрен и непринуден смях.

В действителност напоследък все повече неща в Джейми му харесваха и това го плашеше. След злополуката бе избягал далеч от хората и от дълго време живееше уединено, за да потисне болката и страданието. Смяташе, че е успял... Докато в един прекрасен ден не се появи Джейми. Със своята жизненост и енергия тя го караше да преосмисля отношението си към света; да преразгледа, макар и с нежелание избора си; да преоцени всички ония случки, които го бяха довели до сегашното състояние да се чувства самотен и безполезен.

Що се отнася до Джейми, тя със сигурност не го правеше съзнателно. Тя просто изпълняваше съвестно задълженията си, следваше стриктно нарежданията му и вършеше работата си с опит и старание. Надали имаше и бегла представа за необикновеното си излъчване: едва ли си даваше сметка какво силно въздействие оказва върху околните само с това, че се наслаждава на живота и въвлича хората в бурния водовъртеж на собственото си щастие и жизнерадост.

Видя как тя се обърна, каза нещо на Хайро и извика някой от къщата. Градинарят се усмихна и се изправи. Изтърси прашните си панталони, наведе се и прошепна нещо в ухото на Стивън, който дотича при тях. Момчето стискаше в ръце малък спортен сак и очевидно едвам сдържаше вълнението си. В очите му грееше радост и щастие. Суровото лице на Даниел се смекчи от любов и привързаност.

Всеки петък Джейми провеждаше семинари в центъра за възстановяване и рехабилитация и вземаше Стивън със себе си. Беше го записала на курс по плуване за начинаещи в спортния комплекс. Детето бе пленено и очаровано от новото преживяване — децата, водата, игрите и уроците му доставяха огромно удоволствие.

Тримата застанаха мирно до колата, докато Клара нагласи фотоапарата и ги снима. После се обърнаха по посока на кухнята и магнаха на някой.

Сигурно поздравяват Мария, помисли Даниел. Джейми редовно го информираше за впечатляващия напредък на прислужницата през двете седмици от началото на лечението. Мария вече можеше спокойно

да изпрати някой до входната врата и да остане там, докато човекът се отдалечи. Това бе забележителен напредък в сравнение с предишното ѝ състояние.

Според Джейми обаче неминуемо предстоеше криза и тя се подготвяше с всички средства за този момент. Мария не можеше да продължава със същото ускорено темпо на развитие, защото много скоро щеше да се опита да излезе навън, а Джейми бе убедена, че още не е в състояние да се изложи на подобен риск.

Джейми и Стивън се качиха във фолксвагена. Таратайката изпърпори и се отдалечи с гръм и трясък по алеята. Хайро възобнови работата си в градината, а Клара се шмугна в хрсталака с фотоапаратите. Даниел изпита необикновена празнота. Отдалечи се от прозореца и подкара количката към бюрото. Пусна компютъра и се върна към обичайното си занимание.

Не след дълго на вратата се почука. Той откъсна очи от монитора, погледна часовника си с изненада и включи домофона.

— Какво има, Мария?

— Един човек иска да ви види, господин Калахър.

Даниел учудено прелисти бележника за делови срещи, чийто страници бяха почти празни напоследък, и като не откри нищо, рече намръщено в микрофона:

— Да влезе!

Натисна един бутон и масивната дъбова врата се отвори. На прага се появи Мария. Бе изплашена и смутена както всеки път, когато влизаше в кабинета му.

— Господин Калахър, това е... Това е господин Болтън — заекна тя и мигновено изчезна в коридора.

Висок рус мъж с външност на филмова звезда влезе в стаята и се приближи към него с безшумна дебнеща походка. Имаше правилни черти, яко мускулесто тяло и лъскава дълга коса, която никак не бе по вкуса на Даниел.

— Чад — спря се рязко пред бюрото русият, изгледа отвисоко мъжа в инвалидната количка и протегна ръка: — Чад Болтън.

— Здравейте, господин Болтън. С какво мога да ви помогна? — отвърна студено Даниел и стисна протегнатата ръка, но не се представи и запази ледено мълчание.

Русият мъж се настани без покана в коженото кресло срещу Даниел и го изгледа нагло и предизвикателно.

— Дойдох да поговорим за Джейми — рече той.

О, ето кой бил! — сети се Даниел. Отхвърленият обожател... Той присви устни и изражението на лицето му се промени почти незабележимо. Външно обаче не даде абсолютно никакъв признак, че е разпознал новодошлия.

— Джейми ли? — нарочно се направи, че не разбира той. — Предполагам имате предвид физиотерапевтката ми, госпожица О'Рурк.

— Знаете много добре кой имам предвид! — избухна Чад и лицето му загуби отчасти арогантното си изражение. — Не знам дали ви е терапевтка или не, но със сигурност е моя приятелка.

Той се наведе към Даниел, а в тихия му зловещ глас се прокрадна ярост.

— Струва ми се, че правилната форма на глагола в случая е „беше“ — отговори тихо и бавно Калахър. Лицето му бе съвършено безизразно, ала в гърдите му бушуваше гняв. — Тя е била ваша приятелка, ако не се лъжа.

— О, значи всичко ви е казала, а? И двамата хубавичко сте се посмели за моя сметка, нали?

— Вижте какво, господин Болтън. Личният живот на обслужващия персонал изобщо не ме засяга — рече остро Даниел.

— Разбира се, разбира се! — подхвърли иронично Чад, а лицето му се разкриви от обида и ревност. — Но Джейми не е просто обслужващ персонал, нали?

— Какво намеквате, господин Болтън? — Даниел с мъка потисна надигащия се яд, който заплашваше да помрачи разсъдъка му.

— Познавам я до болка, по дяволите! — процеди през зъби Чад. — Джейми умира за такива като вас. А мен изобщо не ме допусна близо до себе си, защото съм силен и независим. Дай ѝ само сакати и безпомощни нещастници и тя е на седмото небе.

В очите на Даниел проблеснаха опасни пламъчета. Той се втренчи в посетителя си, ала го остави да продължи, тъй като мъжът очевидно искаше да каже нещо.

— От дълги години съм близък на семейството и познавам някои от бившите ѝ приятели — продължи гостът. — Всички до един са нещастници, Калахър — говореше разпалено Чад. — Всичките са я

използвали, докато имат нужда от нея, и после са я оставили да страда. Странно защо, това момиче си пада все по такива. И ако има нещо между вас, не си мислете, че ви обича и прочие. Тя просто не може да устои, като види нещастник.

Гневът на Даниел бързо се уталожи и остави в душата му безкрайна тъга, умора и отегчение.

— Вижте какво, Чад — рече тихо той. — Нямам намерение да оспорвам думите ви. Може би сте прав, че в държанието си към мен Джейми се ръководи преди всичко от съчувствие и състрадание. Но ми се струва, че пропускаете едно важно обстоятелство — нямам никакво желание да се възползвам от добросърдечието ѝ.

Той замълча. Стреснат от тона му, Чад го гледаше с широко отворени очи.

— Предполагам, че неблагоприличното ви държание е продиктувано от своего рода загриженост... Или поне така ми се иска да вярвам. Но държа да ви уверя, че нямам абсолютно нищо общо с това, което се е случило между вас двамата. Отношенията ви са си ваша лична работа и изобщо не ме засягат. Нямам връзка с Джейми и не възнамерявам да имам. Смятам, че се изразих съвсем ясно. Довиждане, господин Болтън!

— Но... — възрази Чад.

— Моля ви вървете, преди да съм изоставил добрия тон и да съм ви изхвърлил.

Чад се наежи, скочи на крака и се надвеси заплашително над Даниел.

Ала нещо в държанието на мъжа в количката — широките мускулести рамене, спокойно отпуснатите ръце, каменното лице и пронизващите очи — го накараха да отстъпи. Той се поколеба, смаян и неуверен, и рязко тръгна към вратата.

— Вижте, исках само да ви кажа... — той се спря на прага и се обърна за последен път към Даниел.

— Не желая да ви слушам. Вървете си! Веднага! — отвърна Даниел почти шепнешком.

Сякаш хипнотизиран от блестящите бездънни очи на Даниел, Чад отстъпи няколко крачки назад, обърна се и излезе от стаята. Вратата се затвори незабавно след него.

В стаята настъпи тишина. Даниел впери очи в голямата дъбова врата. Лицето му беше вгълбено и тъжно. Накрая се облегна на масата и отпусна глава върху свитите си ръце. Дълго време остана така притихнал и неподвижен със скрито между дланите лице. Навън падна здрач. В стаята стана тъмно и сенките на предметите се удължиха.

Джейми разтриваше дългото неподвижно тяло на Даниел, разтревожена от мълчанието му. Сутрешните сеанси в понеделник обикновено минаваха в оживен разговор и смях. Щастливи, че са отново заедно след почивните дни, двамата се шегуваха, споделяха мисли и си разказваха как са прекарвали уикенда. Но днес Даниел изглеждаше различен. Беше студен и сдържан както в първите дни на тяхното запознанство.

Легнал по гръб със затворени очи, той се бе оставил изцяло в нейна власт. Джейми се вгледа в суровите черти на лицето му. За какво ли мисли? — учуди се тя. Дали се тревожи за нещо, или просто мечтае? Сети се, че през почивните дни го бе срещнала няколко пъти по коридорите на къщата и още тогава ѝ направи впечатление, че е някак необичайно резервиран и далечен.

Може би е разстроен, помисли тя. Вероятно книгата не върви, курсът на акциите му е паднал или просто е получил лоши новини по пощата.

Странно защо обаче не можеше да се освободи от неприятното усещане, че причината за мрачното му настроение е свързана с нея; че по някакъв необясним начин го е наранила или разочаровала.

Тръсна глава да прогони нерадостните мисли и се съсредоточи върху масажа на краката. Несъзнателно отмести нагоре хавлията, метната върху слабините му, и започна да разтрива местата с най-много нервни окончания в горната част на бедрата, за да повиши чувствителността към допир и едновременно с това да стимулира притока на кръв към долната част на краката.

Докато сръчните ѝ ръце се движеха механично, тя се взираше навън през големите прозорци на солариума и се наслаждаваше на тихия и красив летен ден. Напоследък Даниел вече не се притесняваше да лежи гол само с хавлия върху слабините по време на сеансите и Джейми обикновено затваряше вратите към къщата и басейна да не ги

смущават. Единствено прозорците към вътрешния двор оставаха отворени и през тях долитаха шумовете и благоуханието на лятната природа. В тишината и покоя на уединената стъклена зала, където двамата бяха сами и отделени от света. Джейми имаше чувството, че са единствените хора на земята.

Запъхтяна от усилие, тя удряше леко и ритмично краката му. Бе затворила очи и се любуваше на топлите слънчеви лъчи, които галеха лицето ѝ и я успокояваха. Навън птичките чуруликаха весело и посрещаха с песен новия ден, а пчелите жужаха приспивно в гъстия храсталак под прозорците. Цветята в градината бяха разцъфнали: силният омаен аромат на люляка и божурите изпълваше въздуха с опияняващ парфюм.

Лек прохладен бриз подуваше през отворените прозорци, развяваше тънката ѝ светлосиня плажна рокля и милваше голите ѝ ръце и крака. Този ден сетивата ѝ бяха необичайно изострени. Тя усещаше почти осезателно прелестта на лятното утро, властното присъствие на мъжа пред нея и поривите на собственото си тяло. Струваше ѝ се, че се намира в особено хипнотично състояние, в което всяко възприятие и чувство е засилено и изострено до краен предел.

Монотонните отмерени движения на ръцете ѝ, нежната симфония от утринни звуци, тежкият сладък мирис на цветята, топлият въздух и лекият вятър се сливаха в едно смътно усещане за еротична наслада. Мислите ѝ блуждаеха из необятните простори на въображението ѝ и рисуваха примамливи картини.

Отвори очи в унес и с изненада забеляза, че по някакъв странен начин чувствата ѝ се бяха предали на Даниел чрез пръстите ѝ. Той бе възбуден и това личеше ясно по издутите очертания под тънката хавлиена кърпа. Удивена и замаяна, тя се запита дали това бе някаква рефлекторна реакция, или Даниел действително усещаше възбудата.

Такива спонтанни реакции се получаваха често дори и при пациенти, загубили напълно чувствителността си от кръста надолу. С годините Джейми бе свикнала да се справя с подобни ситуации, като в зависимост от човека отминаваше случката в тактично мълчание или се шегуваше добродушно. Ала в тази топла лятна утрин при вида на стройното тяло на Даниел ѝ бе много трудно да запази хладнокръвие и безразличие...

Той лежеше безмълвно със затворени очи. Лицето му бе спокойно и отпуснато. Джейми се вторачи в изваяните му черти и внезапно изпита непреодолимо желание за любов. По тялото ѝ се разля сладостна тръпка и топлина. Колената ѝ се подкосиха, почувства позната болка и празнота в слабините.

Задъхана от вълнение, тя продължи инстинктивно да го гали и стимулира. Макар че не помръдваше и здраво стискаше очи, той със сигурност разбираше, че въпреки недъга си бе запазил способността да изпитва сексуално удоволствие.

Джейми почти не осъзнаваше какво върши. Копнееше единствено да остане тук завинаги, да докосва този мъж и да милва тялото му, а птичките да огласят простора с благозвучните си трели и слънцето да ги радва със златните си лъчи...

Изведнъж, без да отваря очи, той протегна ръка и я привлече към себе си върху кожената повърхност на широката маса за масаж.

Тялото ѝ се притисна към мускулестите му гърди. Тя затаи дъх от удоволствие и нарастващо вълнение. Устните му се спуснаха жадно по лицето ѝ, а загрубелите му длани пробягваха властно и настойчиво по гърдите и закръглените ѝ бедра.

Пръстите му трескаво и нетърпеливо се мъчеха да развържат връзките на плажната ѝ рокля.

Джейми се надигна, свали роклята без колебание и я запрати на една страна. После легна отново до него и потръпна от наслада при допира с мъжествените гърди, покрити с гъст черен мъх. Устните му се нахвърлиха върху нейните с неукротима страст. Тя въздъхна, опиянена от сладостта на целувките и възбуждащите ласки.

Той се помъчи да свали дантелените ѝ бикини, ала като не успя, ги скъса и ги хвърли на земята. После я сложи върху себе си, едва доловимо се размърда и взе да движи тялото си под нейното. Ръцете му се спуснаха пламенно по нежната ѝ плът, обляна в слънчева светлина. Сетне неочаквано я вдигна, изгарящ от копнеж, с рязко движение я постави отгоре и проникна в нея.

— Господи! — прошепна тя, легна върху него и се отдаде на огнения порой от усещания, които бушуваха в нея с нарастваща ярост. — О, Боже...!

Джейми стегна бедра около тялото му и се изви към него. Даниел погали гърдите ѝ и се заигра с чувствителните зърна. Проследи с

пръсти извивката на ханша и бедрата ѝ. Сетне протегна ръка и докосна лицето и косата ѝ с безкрайна нежност. Ласките му събудиха в тялото ѝ неударим копнеж. Тя простена от удоволствие и се зарея в шеметните висини на една чувствена вселена. Слънчевите лъчи танцуваха върху затворените ѝ клепачи и образуваха в очите ѝ пъстри кръгове с цветовете на дъгата.

Направлявайки тялото ѝ с ръце, Даниел отново смени темпото. Движенията му станаха по-бързи и настойчиви, а лицето му се изопна от напрежение. Джейми незабавно откликна и промени ритъма в хармония с неговото желание. В гърдите ѝ се надигна гореща вълна на удоволствие и тя се отдаде на стремежа да улови безмилостния неударим повик на своята женска природа.

Тялото ѝ се разтърси от последователни спазми. Предметите наоколо сякаш внезапно престанаха да съществуват; остана само огромното огненочервено цвете на насладата, което се разпука и пръсна по тялото ѝ хиляди чувствени искри.

Джейми се пренесе в един непознат свят, където въздухът бе наситен с благоуханен аромат, нежна музика галеше ушите, а божествен вятър внасяше живителна прохлада.

Замаяна и объркана, тя отвори очи и осъзна, че се намира в солариума. Лежеше в обятията на Даниел, а благоуханният бриз от съня ѝ бе всъщност топлият, пропит с мирис на полски цветя ветрец, който полъхваше от прозореца.

Премигна и се вторачи в синия небосклон. Тялото ѝ все още бе отмаяло и тръпнеше от възбуда, а съзнанието ѝ бе неясно и замъглено. Никога досега не бе изпитвала подобно удоволствие от интимното общуване с мъж. Силният копнеж и неударимата страст, пълното освобождаване и удовлетвореност нямаха равни на себе си нито в миналото ѝ... нито дори в мечтите ѝ...

Извърна нерешително очи към лицето на Даниел. Погледът ѝ се плъзна по нежната загоряла кожа, гъстите черни мигли и ситните бръчици около очите, проследи надменната извивка на носа и пълните чувствени устни. В гърдите ѝ се надигна неочаквана нежност, изпита желание да го докосне и да помилва страните му, да прокара пръсти по очертанията на устата му.

В този миг той вдигна бавно клепачи и я прониза с поглед. В студените му стоманени очи нямаше и следа от нежност. Лицето му

застина в неразгадаемо изражение.

Джейми се смрази. По гърба ѝ полазиха тръпки. Усмивката ѝ мигновено се стопи. Изгледа го безмълвно за момент, сетне извърна лице и прехапа устни. Протегна се и взе роклята. Облече я с разтреперани ръце, завърза несръчно връзките и напъха захвърлените бикини в джоба. После се обърна към него и рече тихо, без да го поглежда:

— Даниел...

— Не казвай нищо, моля те! — прекъсна я той. — Просто ми донеси стола.

— Но аз искам да...

— Моля те, Джейми! Столът! — настоя той. В гласа му прозвуча безкрайна тъга и умора.

Смутена и удивена, тя докара количката до масата, застопори спирачката и се отдръпна настрана, докато Даниел се прехвърли на стола и се покри отново с хавлиената кърпа. Лицето му бе затворено, далечно и съвършено непроницаемо. Бе невъзможно да се разбере дали чувства гняв и разочарование от нея, или отвращение от собственото си държание.

Той се отправи мълчаливо към вратата, спря се на прага и се обърна рязко към нея. Джейми го погледна и потрепери. В очите му бликаше неизразимо страдание и безгранична болка.

— Какво има, Даниел? — прошепна тя.

— Предполагам, трябва да ти благодаря — рече той със студен любезен тон. — Много си добра, Джейми. Това бе твърде благороден жест към един сакат човек като мен.

Джейми пребледня като мъртвец. Леденият тон и зловещият подтекст на думите му я смрази.

— Но ти не разбираш! — отвърна отчаяно тя. — Аз не съм... Това не бе...

— Довиждане, Джейми.

Той се обърна, излезе от солариума и подкара бързо количката покрай обраслите със зеленина стъклени стени.

Джейми гледаше втренчено след него, а мозъкът ѝ трескаво работеше. Знаеше добре какво наемква. Сигурно смяташе, че странната ѝ неочаквана постъпка бе продиктувана единствено от съжаление.

Тогава нищо чудно, че бе така дълбоко наранен.

Искаше да го догони и да го увери, че греши; да му обясни, че за първи път в живота си бе пожелала толкова силно един мъж и за първи път бе изпитала такава пълнота и удовлетвореност.

Потисна желанието си да се втурне след него и вместо това механично се зае да подрежда уредите в залата. Опитваше се да успокои лудешкия бяг на сърцето си и да сложи в ред обърканите си мисли.

В душата ѝ се прокрадна съмнение. Дали пък Даниел не е прав? Дали действително не се ръководеше единствено от съжаление? В края на краищата много пъти досега бе бъркала съжалението с любов. Може би всичко се повтаряше отначало. Само че сега за първи път бе отишла дотам да се люби с пациент.

И ако е така, постъпката ѝ спрямо Даниел бе наистина непростима.

Нещастна и потисната, Джейми излезе от залата, мина тихо покрай басейна и пое с бавна стъпка през огромната къща към самотата и уединението на стаята си.

ОСМА ГЛАВА

Джейми прекара останалата част от сутринта в стаята си, обзета от тъга и самосъжаление. Направи отчаян опит да поработи върху новата серия от упражнения за отпускане на мускулите, ала напразно.

Разкъсваше се от странни противоречиви желания. Един глас ѝ подсказваше да отиде при Даниел, да му се извини и да върне взаимоотношенията им на старата приятелска основа. А друг, много по-настойчив и нетърпелив, я подтикваше да избяга далеч от Калахър, да остави писмо, че напуска и да се измъкне незабелязано от този дом.

Тревожеше я най-вече обезпокояващата ѝ неспособност да проумее собственото си поведение. Сутринта в солариума като че не беше тя; сякаш някаква покварена, безнравствена и сластолюбива жена се бе вселила в тялото ѝ. По природа не бе сексуално настъпателна и агресивна. В действителност физическото сливане за нея бе неотделимо от духовната и емоционалната близост. Поради тази причина обикновено внимаваше в отношенията с мъжете и не допускаше безразборни контакти. От дълго време не бе имала интимна връзка с мъж.

И тази сутрин съвсем неочаквано...

Отпусна се тежко на земята до стереоуредбата, зарови лице в ръцете си и потрепери от срам и унижение. Не можеше да си обясни какво я накара да забрави задръжките си и да се държи така необуздано. Причината навярно отчасти се криеше в странното излъчване на Даниел. Той притежаваше нещо, което го отличаваше от всички останали мъже. А може би до голяма степен вина имаше и предателската ѝ склонност към съчувствие, подозираше мрачно Джейми. От съжаление към някой нещастник тя обикновено се оказваше в положението на по-силната страна и винаги тя даряваше топлина, утеха и душевна подкрепа.

А най-лошото бе, че Даниел също го знаеше.

Никога повече няма да се въвличам в неравностойни връзки! — помисли тя с горчивина. За нищо на света!

Когато дойде време за обяд, Джейми се отправи към кухнята и се помъчи да си придаде нехаен и безгрижен вид. Мария седеше на електрическата машина в една ъглова ниша и прикачваше яката на нова кухненска престилка. Клара се бе подпряла на масата и грижливо белеше твърдо сварени яйца, като отделяше жълтъците да ги гарнира с майонеза и подправки. Хайро пък бе сложил мотора на сенокосачката върху един вестник на пода и го разглобяваше с вещина.

— Здравейте! — рече Джейми, взе няколко яйца и седна на масата да помогне на Клара.

— Чакай, не пипай, защото ще направиш беля! — спря я с рязък глас готвачката. — Ако искаш да помогнеш, ето вземи лъжицата и разбъркай жълтъците с това.

Тя подаде на Джейми купа с майонеза и подправки. Джейми я пое и послушно разбърка жълтъците в апетитна яйчена салата.

— Какво има, Хайро? — попита тя и хвърли поглед към мазните части под сръчните ръце на японца.

— Не знам. До мотора не стига достатъчно гориво и се мъча да открия повредата.

— По дяволите! — избухна внезапно Мария и стресна останалите. — Извинете! Долният конец непрекъснато се къса. Не мога да го затегна. Направо съм бясна!

— Спокойно, де! Ще го видя по-късно — обеща Хайро. — Нека само да свърша с мотора и да си измия ръцете.

— Хайде, изчезвайте и двамата! — изръмжа Клара. — Трябва да слагам масата за обяд.

Джейми погледна неохотно часовника. Никак не ѝ се искаше да напуска приятната и уютна атмосфера на кухнята.

— Е, аз да вървя — рече тя с несигурен глас, стана и прибра стола към масата. — Май е време за масажа.

— Няма да имате обеден сеанс — обади се Клара.

— Така ли? Той ли ти каза? — изчерви се Джейми, а сърцето ѝ се разтуптя.

— Да — кимна Клара. — Обади се преди половин час. Поръча да му занеса подноса с храната в кабинета и да ти кажа, че ще работи целия следобед.

Обзе я смесено чувство на облекчение и тревога. Отчаяно се опитваше да се убеди, че решението на Даниел не е свързано със

сутрешната случка в солариума. В края на краищата това не бе прецедент. Много пъти през изминалите седмици, когато имаше неотложна работа, той се обаждаше да я предупреди, че желае да пропуснат обедния сеанс. Може би днес също е зает.

Обядва с другите в столовата, като насила се присъедини към техния весел смях и разговор. За нейно щастие и безкрайна изненада явно никой не подозираше какво се е случило, докато тя имаше чувството, че всичко е изписано на лицето ѝ.

Часовете до срещата с Даниел, когато щеше да говори с него и да узнае съдбата си, ѝ се сториха безкрайни. Разходи се с колата до центъра на града, купи нови трика и музикални касетки и се върна за сеанса в четири. Преоблече се набързо и се отправи със свито сърце към басейна. Чудеше се дали Даниел изобщо ще слезе от кабинета си и какво ще ѝ каже, ако дойде.

Устата ѝ пресъхна и пулсът ѝ се ускори, когато се приближи към басейна и го забеляза. Той загребваше равномерно със силните си ръце и тялото му прорязваше бляскавата повърхност на водата като нож. Джейми седна на един стол да го изчака. Даниел изплува последната дължина и се спря запъхтян в края на басейна. Почина си две-три минути, после се измъкна ловко от водата, прехвърли се върху железната пейка до ръба на басейна и оттам в инвалидната количка. Взе хавлиена кърпа и започна да трие мократа си коса.

Накрая вдигна лице, видя Джейми и се приближи с количката до нея. Тя сведе очи и прикова поглед в ръцете си, като нервно мачкаше края на пуловера си.

Джейми първа не издържа и наруши мълчанието:

— Искаш ли... да си подам оставка? — промълви тя.

— Оставка?! Но защо? — попита той с непресторена изненада.

— Ами защото... — извърна лице към него тя, ала не можа да устои на пронизващия му поглед и сведе очи към земята. — ... Защото постъпката ми е под всякаква критика. Държанието ми нямаше нищо общо с професионалната етика и морал. Аз съм терапевт, а ти — пациент и отношенията между нас не бива да... — гласът ѝ се разтрепери.

— Хайде, хайде, Джейми! — прекъсна я грубо той. — Нали това бе просто част от терапията? Нека горкият нещастник да види, че още го бива!

— Не е вярно! — избухна тя и за първи път го погледна право в очите. Лицето ѝ бе напрегнато и бледо. — Не беше така! Поне не съзнателно. Искам да кажа, не знам дори защо... — добави смутено и объркано тя.

— Моля те, Джейми! И двамата сме на ясно защо го направи, но от това изобщо не ми става по-леко. Аз също имам известна вина, не отричам. В края на краищата не съм изнасилен — отбеляза той с мрачна усмивка. — Но мисля, че и за двама ни ще е по-добре да забравим случката, нали?

Джейми го гледаше втренчено и се опитваше да проумее думите му.

— О, да! — промълви накрая тя. — Нека наистина я забравим! Извинявай още веднъж! Обещавам, че...

— Няма нужда от извинения и обещания! — прекъсна я грубо той. На лицето му се четеше болка. — Нека просто забравим случилото се и толкоз, а? Да го наречем моментна лудост и да приключим въпроса, съгласна ли си?

— Добре — усмихна се несигурно Джейми, скочи пъргаво на крака и добави с пресилено весел и безгрижен тон: — Хайде да почваме масажа! Трябва да свършим навреме, че довечера сме заети.

— Какво ще има? — попита той и подкара количката към солариума.

— Ами другите ще вечерят по-рано, защото Клара отива да снима залеза — поде Джейми, като изброяваше нещата на пръсти. — А ние с теб ще ходим със Стивън на пикник по случай края на учебната година. Обещахме на детето, не помниш ли?

— По дяволите! — промърмори мрачно Даниел. — Има ли начин да не идвам?

— Хайде, хайде! Ще прекараме весело. Да знаеш само каква огромна кошница с храна е приготвила Клара!

Той се прехвърли от стола върху масата за масаж. Джейми го наблюдаваше отстрани, щастлива и спокойна.

Всичко ще се оправи, мислеше тя. Ще се успокоят, нали се съгласиха, че е било моментна лудост, ще забравят случката и отношенията им отново ще станат искрени и приятелски. Беше ѝ леко и радостно на сърцето. Имаше чувството, че ще литне. Изпитваше безкрайна благодарност към Даниел за проявения такт и разбиране.

В един миг обаче, когато той се покри с хавлията и се наведе да смъкне мокрия бански, се получи неудобно положение. Даниел се опря на единия лакът, а с другата ръка взе да сваля банския надолу по неподвижните си крака. Джейми инстинктивно посегна да му помогне. Погледите им неволно се преплетоха, тя се изчерви до ушите, а по неговото лице за миг пробягна болка и някакво друго неразгадаемо чувство.

Тя се дръпна сконфузено и го остави да се съблече сам. Накрая Даниел легна по гръб и затвори мълчаливо очи. Джейми започна масажа.

— Тази вечер има още едно забележително събитие — подхвърли тя с престолено небрежен глас, като отчаяно се молеше Даниел да не забележи смущението ѝ. — Не мога да повярвам, че си забравил!

— Какво събитие? — промърмори той, без да отваря очи.

— След вечеря Мария ще направи първата крачка навън.

— Бях забравил наистина — отвори мигновено очи Даниел и замълча за момент. — Мислиш ли, че действително е готова? Дали не избързваме?

— Не знам — намръщи се Джейми. — Изчетох всички книги по въпроса, мислих доста и все още не съм напълно убедена, че постъпваме правилно. Лошото е, че няма точно определен преходен етап между „вътре“ и „вън“ — тя изстиска крем от една туба и го втри в безжизнената кожа на бедрата му.

— Но нали всички изпитания досега — и гледането през прозореца, и стоенето до отворената врата — бяха все преходни фази?

— До известна степен да. Но те в никакъв случай не изместват същинската задача — да излезе навън. Те просто улесняват прехода, но не могат напълно да неутрализират стреса от открито пространство при положение, че човек не е напуснал дома си в продължение на години.

За миг двамата потънаха в мълчание и се замислиха за Мария.

— Все още ли иска да сме до нея? — обади се по едно време Даниел.

— Всички — не, но държи ти да си непременно там. Мисли, че няма да може да го направи без теб.

— Чудна работа! Искам да кажа, през всичките тия години сме си разменили най-много пет-шест думи! Не знам защо, но тя изглежда се бои от мен.

— Точно така! Мария изпитва безкрайно страхопочитание и уважение към теб. И тъй като знаеш за болестта ѝ и ми помагаш да я излекуваме, тя смята, че присъствието ти ще я насърчи. Убедена е, че ще се справи по-добре, ако я наблюдаваш, защото по този начин страхът от унижението при евентуален провал ще я стимулира допълнително.

— Горкото момиче! Дано да успее! А каза ли ти още нещо за онзи нейния приятел, управителя на магазина?

— Не — поклати глава тя и добави тихо: — Не иска да говори за това... Явно означава много за нея.

Той кимна замислено и Джейми продължи да го масажира. Топлите лъчи на следобедното слънце струяха през прозорците и падаха на снопове по пода и стените на солариума.

Вкопчила отчаяно ръце в дървената каса на вратата, Мария стоеше на прага на кухнята. Цялото ѝ същество трепереше от ужас пред безкрайното пространство, ширнало се пред погледа ѝ. Преди време дори и през ум не ѝ минаваше, че един ден ще застане тук до отворената врата, ала под наблюдението и грижите на Джейми за кратък период бе постигнала невероятен напредък.

Погледна боязливо разлюлените клони на дърветата и тясната ивица зелена морава отпред. Вечерта беше топла и прекрасна. Цялата природа тънеше в странната мека светлина на летния здрач. Въздухът сякаш бе пропит с някакво особено чувство на носталгия, романтика и нежност. В гърдите на Мария се надигнаха необясними желания.

Затвори очи и се сети за Тони. Представи си неговата широка пряма усмивка, черните очи, пълните устни, трапчинката по средата на брадичката и кичурите къдрава коса, които винаги падаха на челото му.

Изведнъж я връхлетя непреодолимо чувство на самота и копнеж. Олюля се и усети безкрайна тъга и празнота. Отвори очи, стисна решително зъби и отново погледна навън.

Всички бяха там, на няколко крачки от вратата досами пътеката, и я чакаха мълчаливо. Видя Джейми, чиито красиви черти бяха

стоплени от съчувствие и насърчение, и Стивън, който държеше Джейми за ръка и се усмихваше окуражително. Дори Хайро оказваше подкрепа, като се мотаеше небрежно наоколо с лозарските ножици и подстригваше храстите, сякаш няма нищо необичайно.

А отстрани до всички бе Даниел Калахър, чието властно присъствие я накара да потрепери от благоговение. Той седеше безмълвно в инвалидната количка до Стивън и я наблюдаваше със загриженост. Гъстата му черна коса се развяваше на лекия вечерен ветрец, а красивото му надменно лице, което обикновено я плашеше, сега изразяваше нежност и топлина. Мария не помнеше друг път господин Калахър да е проявявал подобен интерес към нейната скромна личност.

Мисълта, че толкова много хора се безпокоят за нея и се вълнуват за съдбата ѝ, я изпълни с неизмеримо щастие и радост. Не биваше да ги разочарова в никакъв случай, макар че ѝ беше ужасно трудно.

Поколеба се на прага, помъчи се отчаяно да събере смелост и да направи крачка към тях и се запита дали имат представа какво става в душата ѝ. Но откъде можеха да знаят за слепия ужас от необятните открити пространства; за зловещите сенки и безбройните опасности, дебнещи в гъстия храсталак или за измамния вятър, който шумолеше в листата и нашепваше неясни заплахи?

Гърлото ѝ се сви от познат задушавач страх, който я мъчеше от години.

В началото, в първите години на болестта, се боеше само да слиза до града и да ходи на места, където се събираха много хора. Струваше ѝ се все по-лесно и приятно да стои вкъщи, да поръчва нужните неща по каталог и да посреща братята и сестрите си у дома. Постепенно обаче дори дворът се превърна в страшно място, пълно със скрити опасности. Тъй като никога не излизаше и не ходеше на гости, постепенно хората също престанаха да я посещават. Сестрите ѝ се разпръснаха по други градове, приятелките ѝ се изпожениха, родиха деца и я забравиха. Накрая стана невъзможно да прекрачи дори прага на вратата и така се превърна в самотна пленница на собствените си страхове.

Ала сега всички я чакаха отвън и мълчаливо я подканяха да отхвърли своите самоналожени ограничения и да направи първата

истинска стъпка към свободата.

Простена тихо да не я чуят. Сърцето биеше лудо в гърдите ѝ, а ръцете ѝ неистово трепереха. По тялото ѝ се стичаше студена пот, от която я втрисаше и ѝ се гадеше. И най-малките шумове бучаха и отекваха в мозъка ѝ, където злокобни черни крила се блъскаха свирепо в стените на съзнанието ѝ.

Погледна зловещата мъртво притихнала природа навън и осъзна, че не може да го направи.

Никога нямаше да събере смелост да прекрачи прага на тази врата. Никога и за нищо на света. Нито заради личното си достойнство, нито в името на свободата и независимостта, нито дори заради Тони.

От гърдите ѝ се откъсна ридание. Искаше ѝ се да умре. Копнееше да се втурне към уюта и сигурността на стаята си, където дебели завеси я деляха от опасностите на света. Жадуваше да се пъхне в меките постели на леглото, да скрие глава под възглавницата и никога, никога повече да не мисли за излизане.

Но Джейми стоеше отсреща и я чакаше. Милата, любвеобилна и добра Джейми. Там бяха и приятелите ѝ — Хайро и Стивън. Те също я наблюдаваха и искрено желяеха да успее.

А най-важното бе, че господин Калахър е там.

Богат и известен, умен и силен мъж като него отделяше от собственото си време да види как тя, Мария Сантари, ще направи стъпка от кухненската врата на пътеката. Ала най-невероятното и смайващо нещо, което я задържаше на вратата в този тежък миг, когато трепереше от страх и единственото ѝ желание бе да избяга и да се скрие, бе доверената от Джейми тайна. Джейми беше споделила, че този мъж, полубог в очите на Мария, изпитва същите страхове като нейните. И ако Мария успее да се пребори със себе си, може би ще помогне на господин Калахър.

Пое мъчително дъх, вкопчи бледите си ръце във вратата толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха и пристъпи неуверено напред.

Още една крачка.

Простена от болка, когато почувства галещия полъх на вечерния вятър върху лицето си и усети омайния, неясен и полузабравен мирис на зеленина и цветя. Поколеба се, посегна към устните да сподави надигналия се в гърдите ѝ вик на ужас и вдигна отново крак.

Още една стъпка.

Усети непознатата грапава бетонна настилка на пътеката. В лицето ѝ се плисна нова гореща вълна на ужас. Задави се и изпита чувство, че се задушавя. Затвори очи в отчаяние. Въздухът ѝ се стори студен и зловещ. Олюля се, колената ѝ се подкосиха.

В следващия миг Джейми дотича до нея и я прегърна, като се смееше и я обсипваше с похвали.

— Успя, Мария! Чудесна си! Толкова си смела!

Малка топла ръчичка хвана нейната и Мария разбра, че е Стивън. Детето се притисна до нея и заподскача от радост.

— Браво, Мария! — долетя отблизо плътен глас. — Бог е свидетел колко смелост ти беше необходима да го направиш!

Мария отвори очи и видя срещу себе си господин Калахър. На спокойното му усмихнато лице грееше топлота и възхищение. Преглътна с усилие и почувства соления вкус на сълзите, търкулнали се по страните ѝ. Джейми извади книжна салфетка от джоба на жилетката си и нежно избърса мокрите бузи на Мария, като ѝ шепнеше успокоително:

— Трябва да издържиш още малко, Мария!

Мария преглътна отново с мъка, кимна и хвърли изплашен и учуден поглед към непознатия свят, който я заобикаляше.

— Само няколко секунди, нали? — прошепна тя и стисна здраво ръката на Джейми. — Каж ми... като мине една минута.

— Още тридесет и пет секунди — ласкаво промълви Джейми и погледна часовника си.

Мария пак кимна. Чувстваше слабост и изтощение. Стивън се притискаше от едната ѝ страна, а Джейми я държеше здраво от другата.

Тридесет и пет секунди. Сториха ѝ се цяла вечност.

Погледът ѝ боязливо се плъзна по кичестите клони на дърветата, надвиснали над зелената морава, криволичещата пътека, която се губеше в гъстия шубрак, лехите, обрасли с пъстри божури и омайните люлякови цветове, спускащи се като водопад по стъклените стени на солариума.

Видя Хайро, застанал до една леха. По устните му се прокрадна мила окуражаваща усмивка. Странно защо отново ѝ се доплака.

Господин Калахър също я наблюдаваше и черните му проницателни очи единствено я спряха да не избяга в къщата.

Осъзна с отчаяние и примирение, че това не бе краят на изпитанието. Голямата битка едва сега започваше. Тепърва трябваше да се научи да стои навън по-дълго време, после да ходи на двора и да сяде на тревата, далеч от сигурното убежище на къщата. А по-нататък да излиза сама, без някой да я насърчава и подкрепя.

При тая мисъл дъхът ѝ се учести, а устата ѝ пресъхна. Ала тя стисна зъби и решително пропъди зловеците образи от съзнанието си. Малко по малко, казваше винаги Джейми. Преди две седмици се страхуваше дори да мине покрай отворен прозорец. А сега вече стоеше на пътеката. Ако напредваше бавно, стъпка по стъпка, сигурно щеше да успее.

— Ще успея! — каза с разтреперан глас тя. Погледът ѝ падна върху господин Калахър. Той ѝ кимна мълчаливо в знак на съгласие. Мария се втренчи смаяна в него. По лицето му бе изписано възхищение. Тя онемя от изненада.

Господин Калахър ѝ се възхищаваше и смяташе, че е смела!

— Хайде, миличка! — промърмори Джейми. — Времето изтече.

Мария се обърна и се забърза с благодарност към кухнята. Душата ѝ ликуваше от щастие.

Наистина успя! Излезе на двора и стоя цяла минута! Хайро и Стивън се зарадваха от сърце на победата ѝ, Джейми я похвали, а господин Калахър я гледаше с възхита.

Светът изведнъж стана прекрасен. Ново непознато чувство на смелост и непобедимост се прокрадна в гърдите ѝ, даде ѝ сила и увереност и измести пресния спомен от преживяния ужас.

Въздъхна блажено сред познатата обстановка на кухнята и се усмихна плахо на Джейми, без да усеща, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Добре ли си? — попита я Джейми и се вгледа с тревога в мокрото и напрегнато, но ликуващо лице на младата жена. — Имаш ли нещо против вече да те оставим сама?

Мария поклати глава, издуха нос, изтри сълзите си и се усмихна смутено:

— Извинявай, че се държа като дете, но не можеш да си представите колко съм щастлива! Благодаря ти, Джейми!

— О, я остави това! Защо ми благодариш? Ти направи най-трудното, Мария! Сама постигна всичко и заслужаваш голяма похвала!

— Толкова съм щастлива! — повтори отново младата жена, погледна Джейми и посегна към едно парче плат, сложено върху шевната машина. — Тръгвайте да не закъснеете за пикника! — гласът ѝ отново се разтрепери.

Джейми застана до прозореца и видя как Хайро извади линкълна от гаража и помогна на Даниел да се качи на шофьорското място. После сгъна инвалидната количка и я прибра в багажника. Стивън подскочаше от въодушевление на пътеката, докато баща му не го извика с усмивка през прозореца. Момчето послушно се сви на задната седалка и двамата погледнаха към къщата в очакване.

— Стивън е много щастлив, че ти и господин Калахър ще го придружите — рече тихо Мария.

— Баща му никак не беше очарован от идеята, но се съгласи да дойде, защото знае, че е важно за детето. — Джейми погледна загрижено младата жена. — Мария, сигурна ли си, че...

— Върви, Джейми! Нали знаеш, че не ме е страх да стоя вкъщи? — усмихна се дяволито тя.

— Знам, знам! Добре тогава. Ние тръгваме, а Хайро ще остане тук в случай на нужда. Няма да се бавим. Ще се върнем след няколко часа. Чудесна си, Мария! — Тя се наведе и прегърна сърдечно дребната жена. Сетне грабна голямата кошница с храна за пикника и се втурна към колата.

Мария се приближи до прозореца, погледна навън без страх и се сети за времето, когато дори това елементарно действие я ужасяваше.

Видя как Джейми се качи грациозно на мястото до шофьора, каза нещо на Стивън с усмивка, а Даниел запали мотора и подкара плавно голямата кола.

Най-сетне Мария остана сама със себе си. Върна се до шевната машина и се намръщи при вида на недовършената яка. В следващия миг обаче лицето ѝ се озари от радост. Мислите ѝ отлетяха далеч в другия край на града, където един чернокос мъж работеше кротко на бюрото си. Образът му бе толкова жив в съзнанието ѝ, сякаш се бяха разделили едва вчера.

Даниел седеше в инвалидната количка под клоните на една върба в училищния двор. Наоколо бе пълно с народ — деца пицяха и се боричкаха, щастливи родители, седнали на шезлонги или върху одеяла, бърбеха оживено, смееха се и похапваха. Горд и мълчалив, Даниел стоеше настрана от хората и отговаряше рязко и лаконично на случайните въпроси. Съседите го гледаха със страхопочитание и уважение. Сред тях той бе известен с голямото си богатство и склонността към отшелнически живот.

Ако бяха надникнали обаче в мислите му, щяха със сигурност да се изненадат. Седнал под шарената сянка, той наблюдаваше надбягването на три крака за майки и деца, в което участваха Джейми и Стивън, и в главата му цареше смущение и хаос.

Сред цялата пъстра и шумна картина на училищното празненство за него съществуваше единствено Джейми. Привела леко стройното си гъвкаво тяло и готова за старт, тя се смееше радостно, а буйната ѝ червена грива тлееше като жарава под лъчите на залязващото слънце. Бе прегърнала Стивън през рамо и се шегуваше с другите жени наоколо, докато няколко доброволци привързваха краката на майките към тези на шавливите деца.

Джейми бе слънцето в неговата вселена; тя разпръскваше огън и даряваше живот в неговия малък свят. Копнееше за нея, жадуваше да усети допира на нежните ѝ длани, мечтаеше да я притисне отново в обятията си.

Съдията свири старт и смешните трикраки двойки заподскачаха непохватно към финала. По мрачно стиснатите устни на Даниел се плъзна неволна усмивка. Много от майките бяха пълнички и останаха без дъх още на втората крачка, други пък се препъваха и падаха сред писъци и смях. Ала Джейми и Стивън бяха различни. Стивън бе наследил атлетичните способности на баща си, а високото подвижно тяло на Джейми сякаш бе създадено за спорт. Двамата веднага влязоха в крачка и се спуснаха напред с изненадваща скорост сред бурните аплодисменти на зрителите.

Даниел наблюдаваше с наслада пицните ѝ форми, които се очертаваха под тънката памучна тениска и прилепналите сини джинси, и се възхищаваше на неизчерпаемата ѝ енергия и жизненост. Двамата със Стивън прекосиха финала далеч преди останалите и

въодушевената тълпа ги понесе на ръце до победната стълбица да получат наградите си.

Когато ги изгуби от поглед, Даниел отново изпадна в предишното униние и тъга.

Сам предложи на Джейми да забравят станалото и тя се бе съгласила с явно облекчение. Ала как да изтрие от паметта си сутрешната случка, като спомена за нежната ѝ плът и сладостния вкус на целувките ѝ бе оставил неизличим отпечатък в съзнанието му? Как да прогони образа на красивото ѝ стегнато тяло, който непрестанно преследваше въображението му? Как да забрави спонтанния ѝ и естествен отклик или безкрайното задоволство и щастие, което го изпълни, когато телата им се сляха под напора на непреодолимото желание?

Не, трябва да забрави всичко! Даде ѝ дума и не бе честно да нарушава поетото обещание. Нещо повече, знаеше прекрасно, че тя не споделя чувствата му. С мълчанието си бе доказала, че изпитва към него единствено съчувствие и състрадание, а той не можеше да понесе мисълта да го съжалява. Сети се за горчивите думи на бившия ѝ приятел, Чад, че Джейми се занимава само с нещастници и инвалиди.

Намръщи се, изсумтя гневно и се размърда неудобно в стола.

Не можеше да проумее какво толкова е сгрешил, че съдбата го наказва така жестоко. Никога не бе изпитвал такава топлина, любов и желание към своята суетна и повърхностна жена... Всъщност дори не подозираше, че е способен на подобни чувства.

И сега, когато най-сетне бе открил жената на мечтите си — жената, от която се нуждаеше и за която копнееше — Даниел с тъга осъзна, че в очите ѝ бе един нещастник, достоен само за съжаление.

Без всякакво вълнение си спомни как изглеждаше преди злополуката. Бе висок, подвижен и много силен. Атлетичното му тяло извикваше у жените всякакви други чувства, но не и съжаление.

Ех, да бе срещнал Джейми, когато беше още здрав и в състояние да я ухажва и да я дари с ласките и любовта, които заслужава! — помисли отчаяно той.

Губеше си времето с безплодни мисли. Миналото бе безвъзвратно отлетяло, а жестоката реалност на настоящето не можеше да се промени. Бе осъден да се мъчи до края на живота с недъгавото тяло, с тези безжизнени и непотребни крака, които непрестанно му

пречеха, не му позволяваха да пътува, да събира материал за книгите си и да бъде с любимата жена.

Джейми и Стивън дотичаха засмени и прекъснаха мрачните му мисли.

— Тате, спечелихме! — викна победоносно Стивън и се подпря на количката. Черните му очи преливаха от щастие. — Изпреварихме всички!

Даниел погледна сина си. Щастливото изражение на детето го прободеше като с нож.

— Видях, миличък! Направо ги пометохте! — отвърна той с привидно весел глас и отправи очи към Джейми.

— Добре ли си? — усмихна му се тя. — Не ти ли е студено на сянка?

— Не — махна нетърпеливо с ръка той и се подразни от загрижеността ѝ, сякаш не можеше да се оправи сам. — Какво ви наградиха?

— Шоколадов десерт с ядки — облиза се блажено Стивън. — Моя го изядох, а Джейми даде нейния на Матю. Той се разплака, защото бяха втори.

— Типично в стила на Джейми! Тя обича да съжاليا неудачниците — подметна сухо Даниел, ала мигновено съжали за думите си, като видя, че младата жена се изчерви и в очите ѝ проблесна болка. — Е, аз пък не съм ял шоколад и затова съм гладен — побърза да добави той с пресилена веселост в гласа. — Хайде да видим какво е приготвила Клара!

Стивън с готовност придърпа кошницата до средата на одеялото и затършува в нея. Джейми седна по турски до момчето и отвори термоса с топлото кафе. Внимателно наля пластмасовите чаши и поднесе една на Даниел. После се зае да разпределя храната в чиниите.

Той наблюдаваше с нежност няколкото мокри къдрици, паднали върху челото и бузите ѝ. Тя бърбеше със Стивън и приятелите му, а Даниел ги слушаше мълчаливо и гледаше разсеяно оживлението и суматохата в училищния двор.

По едно време Стивън поведе дълги преговори с негов приятел да размени яйчена салата и две панирани бутчета за няколко тарталетки и накрая отиде с момчето до тяхната кошница да извършат сделката. Джейми и Даниел останаха сами в падащия мрак и

мълчаливо допиха кафето, загледани в меките пастелни багри на залеза.

— Прекрасно е, нали? — въздъхна замечтано Джейми и се протегна мързеливо на одеялото. — Обожавам да ходя на пикник!

Даниел не издържа и се усмихна на нейната почти детска радост. После отбеляза:

— Значи в такъв случай нямаш проблеми! Мъжете лесно могат да ти угодят.

— Подигравай се ти, подигравай се! — легна по гръб тя, подпря глава на скръстените си отзад ръце и се усмихна дяволито: — Не всички обикаляме света и имаме изискани вкусове като някои!

— Вече не обикалям света, Джейми — отвърна тихо той.

— Да, но преди си пътувал. И пак ще пътуваш, сигурна съм!

Настъпи тишина. Джейми се изправи и взе да прибира останалата храна в кошницата. Замислен и мълчалив, Даниел седеше в инвалидната количка и гледаше великолепия залез, потопил света в златисточервена светлина.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стиснал здраво новата си раничка в ръце, Кевин седеше напрегнато до Джейми на предната седалка на стария фолксваген и наблюдаваше със затаен дъх отминаващите къщи и дворове. За разлика от по-големите си братя и сестри, когато бе развълнуван, той не вдигаше шум, а ставаше необикновено тих и мълчалив, лицето му пребледняваше, а черните му очи блестяха в трескаво очакване.

Джейми го стрелна с очи. Бе облечен в чиста бяла тениска и нови джинси. Преди да тръгнат Тери го бе сресал грижливо и внимателно. Косата му още бе мокра и на бразди от гребена.

— Много си кротък! — пошегува се тя.

Той извърна лице към нея. В големите му детски очи се четеше тревога.

— Лельо Джейми, ами ако Стивън не ме хареса?

— Ще те хареса, не се безпокой! Знаеш ли как се зарадва, като му казах, че ще те заведе? Гори от нетърпение да те види.

Тя намали скорост и намръщено задмина една каравана, заседнала на кръстовището.

— Ами баща му? Ако се ядоса?

— Това е друг въпрос. Ще трябва да внимаваме — свъси вежди тя и се замисли.

Въпреки обещанието да изтрият от паметта си онази злополучна сутрин в солариума и да се държат, сякаш нищо не е било, отношенията им някак се бяха променили. Даде си сметка, че положението бе по-сложно, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Не бе в състояние да забрави чувствените устни на Даниел, нежните му ласки и онзи върховен миг на наслада, когато лежеше в прегръдките му, разтърсена и замаяна от страст. Понякога я обземаше страх, че чувствата ѝ са изписани по лицето.

Често се питаше дали и Даниел мисли за това. Дали случката е оставила същата дълбока следа в неговото съзнание, както в нейното?

Ако е така, това ли е причината за зачестилите в последно време моменти на напрежение и неудобство между двамата?

— Той знае ли, че идвам да си играя със Стивън? — прекъсна мислите ѝ Кевин.

— Опазил ме Бог! — възкликна припряно Джейми. — Ако го бяхме питали, никога нямаше да се съгласи. Решихме, че като си поиграете със Стивън един път, без да вдигате шум и да му пречите, няма да има нищо против да дойдеш пак.

Кевин кимна сериозно. Тъмнокъфявите лунички изпъкваха ярко на бледото му лице.

— Затова ще си играете тихо и няма да правите бели, ясно ли е? Искам да му покажете, че сте добри и възпитани малки момчета. Ето, пристигнахме!

Тя сви по криволичещата алея и не след дълго спря пред гаража.

— Прилича на замък! — разшири очи от страхопочитание и благоговение Кевин, като видя огромното притихнало имение.

— Ами! Къща като къща! Тук също живеят хора.

— А къде е стаята на Стивън? — смая се Кевин при вида на многобройните прозорци.

— От другата страна. Не се вижда оттук.

Джейми погледна загрижено изплашеното личице на Кевин и малките му ръчички, вкопчени неистово в раницата.

— Хей, Кевин, я натисни този бутон да видим какво ще стане!

— Този ли? — попита несигурно той и се надигна на пръсти да разгледа дистанционното управление в ръката на леля си.

Джейми кимна.

Детето протегна боязливо малкото си пръстче, натисна бутона и зяпна от изненада, когато вратата на гаража се плъзна безшумно нагоре.

— Уау! — задъха се от вълнение той и очите му светнаха оживено. — Хайде пак!

— По-добре недей — усмихна се Джейми. — Бащата на Стивън може да гледа от прозореца и ще заподозре нещо нередно, ако види, че вратата на гаража се движи нагоре-надолу.

Кевин кимна със сериозно изражение, все още слисан и удивен от преживяното.

Джейми прибра колата в гаража, хвана детето здраво за ръка и тръгна към къщата.

Седнали на масата в кухнята, Мария и Клара пиеха кафе. Мария вдигна глава и се усмихна топло.

— Здравей, Кевин! — рече тя с тихия си мелодичен глас. — Радвам се най-сетне да те видя. Джейми ни е разказвала много за теб.

Кевин се усмихна срамежливо, развълнуван от нежния ѝ тон. В това време Клара внимателно го изучаваше. Той премигна с очи и я погледна мълчаливо с неприкрито детско любопитство.

— Ти послушен ли си, Кевин? — попита неочаквано тя.

— Да — кимна детето. — Мама казва, че ако брат ми и сестра ми слушат колкото мен, животът ще е песен.

Клара го стрелна с очи и внезапно избухна в смях, като видя, че детето говори съвсем сериозно.

— Е, много ми се иска да вярвам, че знаеш какво правиш — обърна се тя към Джейми.

— На мен също, Клара — отвърна пламенно Джейми. — Предполагам, че за зла участ Калахър е решил точно днес да работи цял ден и вече е седнал пред компютъра — добави мрачно тя.

— По-лошо дори — кимна Клара. — Сутринта му занесох закуската в стаята. Работил е цяла нощ и има вид на мъртвец, но каза, че ще работи, докато свърши, и заповяда да пазим тишина.

— Хубаво се подредих, няма що! — промърмори Джейми, ала бързо се окопоти и се усмихна насила: — Ще си играем тихо на двора, нали Кевин? Нали обещаващ, че няма да пречите на чичото?

Кевин отново кимна и сдъвка с охота шоколадовата бисквитка, която му подаде Мария.

— Къде е Стивън между другото? — попита Джейми и посегна към сладките.

— Чака в двора. Хайро му помогна да изнесат на моравата всички играчки и кашона с куклите, та да не губят време, като дойде Кевин.

— Добре — засмя се Джейми с умиление и хвана Кевин за ръката. — Хайде, да вървим!

Кевин заприпка подир нея по коридорите на къщата, като въртеше смаяно очи на всички посоки.

— Лельо, ама те имат плувен басейн! По средата на къщата! И истинска гора! — затаи дъх от почуда детето.

— Шшт! — засмя се Джейми. — Не говори толкова високо, миличък! Чакай да излезем навън.

Минаха тихомълком покрай басейна и се промъкнаха през вратата към вътрешния двор. Прескочиха безшумно избуялите перуники и тръгнаха по меката морава. Джейми знаеше всички скривалища и любими места на Стивън и се запровира уверено през разлюляното море от зеленина към малка закътана поляна на сред горичка от брези.

Коленичил на тревата, Стивън вадеше куклите от къщата и грижливо ги подреждаше на малко одеяло, все едно отиват на пикник. Погълнато изцяло от заниманието си, момчето не ги забеляза. Джейми се спря за миг и погледна с нежност крехките му рамена, изхвъркнали под тънката тениска, и слабото му телце.

— Здравей, Стивън! — рече накрая тя. — Я виж кой е тук!

Момчето подскочи и в очите му блесна радост, като видя Кевин.

— Здравей, Кевин!

— Здравсти — отвърна кратко Кевин и се притисна срамежливо към Джейми. Сетне се поколеба за миг и мина направо към въпроса: — По всяко време ли можеш да плуваш в басейна?

— Да. Стига да има кой да ме наглежда.

— Голям късметлия си!

— Аз ли? Ти си късметлия, защото имаш братчета и сестрички вкъщи да си играеш.

Кевин се сети мрачно за по-големите си брат и сестра, помисли малко и отвърна:

— Ами да ти ги отстъпя, ако искаш.

Джейми се засмя и се обърна към тях:

— Смятам да ви оставя, момчета. Нали ще си играете тук? Клара замина за провинцията, а Хайро отиде в града да занесе електрическата косачка на поправка. Ние с Мария ще бъдем в предния двор. Ако се нуждаете от нещо...

— Не се притеснявай! — успокои я Стивън и смигна на малкото момче. — Имаме си всичко.

— Нали ще пазите тишина? — попита загрижено за сетен път Джейми. — Моля те, Стивън, не се качвайте в детската стая и изобщо

не влизайте в къщата, чу ли? Баща ти...

— Знам, знам! Днес работи и е много кисел. Няма да вдигаме шум, обещавам! — успокой я отново той. — Няма дори да се приближаваме до къщата.

Джейми се поколеба и се загледа в децата. Те клекнаха до кашона и Стивън представи на Кевин всички членове на куклената фамилия.

— А това е бебето...

Кевин взе бебето и го разгледа с интерес. Нежен и чувствителен по природа, той обичаше да си играе с кукли, ала знаеше, че ако помоли родителите да му купят, брат му и сестра му ще му се подиграват много.

— Как се казва? — попита той и погали бебето с малката си ръчичка.

— Александра.

— Нашето бебе е момче и се казва Дъги.

— Имате истинско живо бебе?! — възкликна очарован Стивън. — Което плаче истински и се напикава?

— Денонощно — отвърна лаконично Кевин.

Джейми се засмя. В гърлото ѝ неочаквано заседна буца, когато двете момчета взеха да обличат куклите за разходка и да си говорят, сякаш се познаваха от години.

— Е, аз отивам да помогна на Мария — обади се тя. — Ако има нещо, елате при нас.

Погълнати от заниманието си, те кимнаха приветливо и продължиха играта, без да ѝ обръщат повече внимание. Джейми се обърна и закрачи пъргаво през ливадата. Неочаквано се почувства щастлива и лека като птичка.

Даниел прокара разсеяно ръка по разрошената си коса и се втренчи намръщено в монитора. Сетне посегна към една папка с кожена подвързия и запрелиства нетърпеливо книжката в нея.

— Тук трябва да е! — промърмори на глас той. — Онзи ден го четох, по дяволите!

За кой ли път проклинаше злата участ да разчита на чужди хора за събирането на фактологически материал за книгите. Преди време,

като беше здрав, сам пътуваше по света и извършваше проучванията, сетне подреждаше информацията в хронологическа последователност и в случай на нужда веднага можеше да се ориентира в записките. В онези дни процесът на писане бе за него неизчерпаема радост, а не мъчение, тъй като повторното прочитане на събрания материал го връщаше отново в посетените места и го караше да си припомня интересните преживявания и случки.

Разтърка уморено зачервените си очи и се протегна в стола. Мускулите на гърба му се бяха схванали от дългото седене в една поза. Неочаквано му се прииска Джейми да го разтрие и посегна към вътрешния телефон да я извика, ала в следващия миг се сети, че е събота и се отпусна в стола унил и разочарован.

Вместо това позвъни в кухнята с надеждата някой да му донесе топло кафе, но никой не отговори. Разсеяно си спомни, че сутринта в къщата цареше оживление — вратите на гаражите се отваряха и затваряха, леки коли се разминаваха по алеята — и предположи, че персоналът е отишъл на разходка през почивния ден.

Напоследък дори и Мария беше заета. Вече излизаше навън и прекарваше доста време на двора или в градината, макар винаги в компанията на някой от къщата.

Ето един недостатък на програмата за лечение на Мария, помисли кисело Даниел. Преди човек винаги можеше да намери някой в кухнята.

Отново запрелиства тетрадката, ала без резултат. Накрая се ядоса, захвърли я с отвращение и подкара количката към прозореца. Дръпна дебелите завеси и нагласи стола така, че да вижда целия двор.

Беше чуден летен ден. Наближаваше пладне. Слънцето бе високо в небето и напичаше жарко, ала поляните и ниските горички, сочни и зелени под грижите на Хайро, криеха прохладни местенца и примамливи сенки. Даниел се вгледа с мъчителен копнеж в красивата природа и се запита какво прави Джейми в това великолепно утро. Помисли си колко хубаво ще е да я намери и да я изненада, да я хване за ръка и да я поведе към някоя от тези закътани полянки и там под прикритието на горския храсталак да я вземе в обятията си и да обсипе лицето ѝ с целувки.

В гърдите му се надигна болезнено желание. Тръсна глава и се намръщи, подразнен от безплодните блянове. Мечтаеше като ученик,

осъзна той. Нещо по-лошо, във въображението си бе винаги здрав и силен, вървеше до нея, висок, пъргав и атлетичен. Никога не си представяше, че е сакат нещастник, който се тътри от едната ѝ страна в инвалидна количка.

Изведнъж го връхлетя непреодолимо отчаяние и тъга. Светът му се стори мрачен и черен, животът — без смисъл. Наведе глава и остана така притихнал за миг. Сетне с присъщата воля и сила на духа стисна твърдо зъби и се отдалечи от прозореца с решението да се захване отново с работа.

Тъкмо се настани удобно и понечи да включи компютъра, когато до ушите му внезапно долетя писък, който накара кръвта в жилите му да замръзне.

Завъртя бързо количката, стигна до прозореца, отвори го и махна дървените капаци да вижда по-добре. Вик на ужас проряза тишината на кабинета — висок и пронизителен вик на дете. Косата му се изправи.

Представи си Стивън съвсем сам в големия двор и лицето му пребледня като платно. Без повече да мисли, той подкара сляпо количката към вратата, излезе в коридора и се насочи към асансьора.

Прелетя с бясна скорост покрай притихналите стаи на долния етаж и се отправи по посока на крясъците, като се оглеждаше отчаяно за помощ. Ала огромната смълчана къща бе пуста и безлюдна в знойния летен ден.

Изхвърча през вратите към вътрешния двор и се устреми като обезумял по неравната поляна към сина си. Като навлезе в храсталака, земята стана на буци и количката заподскача опасно от лудешката скорост. Стомахът му се свиваше конвулсивно от ужас, като слушаше неистовите викове.

Сега писъците бяха толкова силни, че бе невъзможно само дете да вдига подобен шум. Даниел рязко свърна към малка брезова горичка и с яростни ругатни си запробива път през гъстите стволове на дърветата. Бодливи тръни и ниски чепати клони се закачаха в дрехите му и удряха лицето му.

Плувал в пот и запъхтян от усилие, той най-сетне се измъкна от храсталака и се озова на малка поляна. На одеяло върху тревата бяха подредени играчките на Стивън.

Вдигна глава и се вкамени от ужас.

Увиснал на дълго въже от клона на едно дърво, Стивън се люлееше във въздуха на четири-пет метра от земята. Въжето, очевидно вързано първоначално около кръста му, се бе изхлузило под мишниците и сега се впиваше безмилостно в гърдите му. Детето стискаше ужасено очи и крещеше с цяло гърло, а лицето му бе подуто и зачервено от неимоверно усилие.

Стивън обаче не беше сам. На около два-три метра по-нагоре от него висеше друго момче. Даниел го погледна изненадано и тутакси разбра какво се е случило.

Вързали са се с въжето, единият — в единия край, другият — в другия, и са се покатерили на дървото. Ала някой от двамата се е подхлъзнал и е повлякъл другия. В момента въжето се държеше на един от многобройните чепове на дебел извит клон и двамата се поклащаха във въздуха, сякаш окачени на теглилка.

Напуши го истеричен смях, ала мигновено се овладя. Макар на пръв поглед забавно, положението беше изключително опасно. Едно по-рязко движение на Стивън или другото момче и двамата щяха да полетят надолу с главата със смъртоносна скорост.

Трябва да улови тялото на Стивън, съобрази Даниел, тъй като бе по-ниско, и да дръпне полека въжето надолу, докато другото дете се хване за клона и остане там, а по-късно да свали и него.

Имам нужда от стълба, помисли бързо той и прецени за секунди ситуацията. Трябва да задържа някак Стивън, а в това време другото момче...

Ала в този миг с безкраен ужас и покъртително отчаяние осъзна, че не е в състояние да направи нищо. Наоколо нямаше никой, а децата бяха високо във въздуха. Беше съвършено безпомощен. Ако някое от момчетата, не дай си Боже, помръдне или несръчните възли около телата им се развържат, синът му ще си разбие главата пред очите му и той няма да може да стори абсолютно нищо.

Съзнанието му се помрачи. В гърдите му се надигна бездънна ярост срещу жестоката съдба. Обезумял, той заблъска разярено по облегалките на количката и се развика за помощ, като присъедини мощния си глас към пронизителните писъци на изплашените деца.

Стреснати и пребледнели, Мария и Джейми внезапно изникнаха на полянката.

— Какво има, Даниел? Чухме...

Джейми проследи погледа му и се вкамени от ужас. Отвори широко очи и поднесе неволно ръка към устата си.

— Божичко! — втренчи се тя във висящите тела на децата. — О, Боже! Добре ли са?

— Така изглежда — отвърна сухо Даниел, като се опитваше да прикрие бушуващите в него чувства. — Пицят като заклани.

— Мария... — обърна се тя, ала дребната жена вече тичаше по ливадата към гаража.

— Отивам за стълбата! — извика през рамо Мария, без да спира.

Джейми кимна и незабавно се премести под дървото, готова да хване някое от децата, в случай че падне, докато Мария донесе стълбата.

Вкопчил ръце в облегалките на инвалидния стол, Даниел седеше безмълвно и я наблюдаваше. Мрачното му лице бе изопнато от напрежение и страх.

Скоро Мария дотича запъхтяна, като влачеше след себе си дълга алуминиева стълба. Джейми я пое с благодарност и я нагласи точно под тялото на Стивън. Изкачи се пъргаво и застана на най-горното стъпало.

— Стивън, спри да викаш и ме чуй! Разбра ли, Стивън? — рече внимателно тя.

Момчето изхлипа, отвори предпазливо очи и погледна към Джейми. Тя протегна ръце и го хвана през кръста.

— Чуваш ли какво ти говоря, Стивън?

Той преглътна с мъка и кимна.

— Добре. Сега слушай внимателно. Не мога да те отвържа веднага, защото Кевин ще падне. Ще те смъкна малко надолу, за да се подпреш на стълбата. Едва тогава ще те отвържа и ще спусна Кевин на земята. Разбра ли?

Той кимна, поуспокоен от нейния сигурен и решителен глас. Джейми го хвана и внимателно издърпа въжето надолу. Малкото телце на Кевин се издигна още по-високо сред клоните. Накрая тя закрепил Стивън на стълбата, като държеше здраво въжето, за да не може тялото на Кевин да го повлече отново нагоре с тежестта си.

— Внимавай как го развързваш! — обади се долу Даниел. — Ако изпуснеш контрол над въжето дори само за миг, другото дете ще падне.

Джейми кимна напрегнато и разгледа съсредоточено възлите. Тъкмо се чудеше какво да предприеме, когато Мария се качи по стръмните стъпала на стълбата с изненадваща пъргавина и застана до нея.

— Ти дръж въжето, пък аз ще отвържа Стивън — рече тя със спокоен глас.

Джейми кимна с благодарност и опъна с всички сили въжето да задържи Кевин, докато Мария развързваше дебелите възли около кръста на Стивън.

— Готово! Развързвам го. Готова ли си, Джейми?

— Да — промълви Джейми. — Мария, хвани Стивън и го свали долу. Няма да може да слезе сам. Сигурно краката му треперят.

Джейми отпусна цялата си тежест върху въжето и се притисна към ствола на дървото, докато Мария свали разплаканото дете от стълбата. Когато двамата бяха най-сетне в безопасност на земята, Джейми лека-полека спусна свободния край на въжето между дланите си и приземи Кевин на тревата.

Когато детето тупна на меката морава, тя скочи от стълбата и го пое в обятията си, като го милваше по главичката, целуваше мокрите му бузи и шепнеше успокоителни слова.

Накрая то спря да хълца и скри лице в гърдите ѝ, ала малките му пръстчета още я стискаха болезнено. Джейми усети погледа на Даниел върху себе си и вдигна очи. Заровил глава в скута на баща си, Стивън хлипаше и подсмърчаше, а Даниел го галеше по косата и замислено наблюдаваше Джейми.

— Значи познаваш това дете, както виждам — рече накрая той.

— Да... Познавам го — заекна Джейми. — Кевин е малкият син на брат ми. Даниел, аз... Ще го заведа вкъщи...

Даниел я изпепеляваше с безмълвен поглед. Тя не издържа и се изправи, без да пуска детето от прегръдките си. Мария вдигна раницата на Кевин от одеялото, приближи се до Джейми и двете се отправиха сред гробно мълчание към гаража. Даниел се вторачи след тях. Лицето му бе каменно и студено под шарената сянка на дърветата.

Седнала от другата страна на широкото бюро в кабинета на Даниел, Джейми го наблюдаваше през гладката полирана дъбова

повърхност. Бе ранна вечер и сенките на предметите бяха дълги и неясни в здрача на притихналата стая. По едно време Джейми стана да светне лампата, после се върна на мястото си и отново се втрени предизвикателно в своя работодател.

— Не мога да ти простя, че наруши съвсем съзнателно една от моите заповеди, без да ми кажеш или да поискаш разрешение — говореше в тоя момент Калахър.

— Бяхме сигурни, че няма да позволиш, ако те питаме — извърна лице Джейми. — Мислехме обаче, че ако Кевин си поиграе мирно и тихо със Стивън, без да създава проблеми, по-лесно ще се съгласиш да идва на гости в бъдеще.

— Още ли искаш да ме убедиш, че племенникът ти, както каза, „не създава проблеми“? — По устните му се прокрадна студена усмивка.

— Даниел, но те са деца! — изчерви се тя. — Израели са и всичко е станало съвсем случайно. Кевин не е искал...

Тя го стрелна с очи, ала лицето му бе абсолютно непроницаемо. Той гледаше разсеяно лъскавата дървена повърхност на бюрото и несъзнателно прелистваше някаква разпечатка. Въпреки смущението и тревогата си Джейми се развълнува при вида на изящната извивка на скулите му и гъстите му мигли. Тя стисна облегалките на мекия фотьойл и въздъхна.

Винаги ставаше така. Беше уязвима към толкова много незначителни неща в този мъж — малки абсурдни подробности като строгия профил, линията на устните или кичурите коса, паднали на челото му, че никога не бе в състояние да предвиди как ще реагира. Понякога само една негова дума, поглед или жест бе достатъчен да я изкара от равновесие. В мислите ѝ настъпваше хаос, коленете ѝ се подкосяваха, губеше воля и разум. Той притежаваше такова властно и непреодолимо мъжко излъчване, че поведението ѝ в повечето случаи бе непредвидимо...

Даниел рязко я погледна и вдигна въпросително вежди.

Бузите ѝ пламнаха още по-силно. Тя се размърда неловко в стола и се помъчи да продължи мисълта си:

— Искам да кажа, че не бива да му забраняваш да идва тук, само защото...

— Нима той има желание да дойде тук отново? — прекъсна я Даниел. — Изглеждаше много нещастен, като го отведе. Не мога да повярвам, че ще поиска да дойде пак.

— Кевин е тих и срамежлив като сина ти, Даниел, но за разлика от Стивън си пати много от брат си и сестра си и е свикнал на тормоз. Другите деца непрекъснато си правят експерименти с него и го забъркват в разни кашаи. В такъв смисъл днешният случай не е прецедент и не го потресе кой знае колко, макар че действително се поизплаши.

— Сериозно ли говориш, че няма да остане с лоши спомени от този дом след това травмиращо преживяване и ще иска да дойде отново тук?

— О, той вече го забрави! Дори е щастлив, че има с какво да впечатли брат си. Случката изобщо не е оставила дълбоки следи в съзнанието му, както навярно предполагаш. Освен това мисля, че двамата със Стивън си допаднаха и съм сигурна, че ще се радва да си поиграят, ако пак има възможност.

Даниел внезапно вдигна глава и я погледна. Както винаги очите му сякаш проникнаха до дъното на душата ѝ. Джейми запази самообладание и изчака отговора му в мълчание.

— Изглежда и Стивън мисли така — обади се накрая Даниел. — Сутринта беше изплашен, но му мина доста по-бързо, отколкото предполагаш. И действително харесва това дете. Ще имам големи неприятности, ако му забраня да играе с него.

— Искаш да кажеш, че им даваш да си играят?! — не вярваше на ушите си Джейми. — Наистина ли разрешаваш Кевин да дойде пак тук?

— Да — отвърна уморено Даниел. — Нима имам друг избор? Виждам, че това означава много за Стивън и трябва да съм чудовище да му забраня да играе с единствения си приятел.

— О, Даниел, това е чудесно! — в очите ѝ блесна радост. — Толкова е...

— Това важи само за Кевин, Джейми — прекъсна я рязко той. — И изобщо не означава, че трябва да довлечеш в къщата ми цяла сюррия деца, било то и твои племенници. Имай го предвид и се постарай отсега нататък да се съобразяваш с изискванията ми.

— Не се прави на такъв, какъвто не си, Даниел! Всички знаем, че не си лош човек — засмя се Джейми, пресегна се и сграбчи импулсивно ръката му, без да обръща внимание на студения му тон.

Той вдигна очи и прикова поглед в нея. Нещо в изражението му я развълнува и смути. Пусна неловко ръката му и се облегна разтреперана в стола.

След миг той откъсна очи от нея и извърна глава към прозореца. Лицето му бе замислено и далечно.

— Какво точно се е случило, между другото? — попита небрежно той. — Стивън не иска да ми каже. Все повтаря, че си играели и въжето се изплъзнало, но така и не разбрах как изобщо са се озовали на проклетото дърво. Ти знаеш ли?

— По думите на Кевин представяли си, че на дървото има къщичка и се заиграли, но преди това уж за по-сигурно се завързали с въжето като алпинисти, та ако някой се подхлъзне, да не падне.

— Хубаво, ама май не са помислили какво ще стане, ако се подхлъзнат и двамата — засмя се неочаквано Даниел.

— Не са се сетили — потрепери Джейми.

Даниел замълча и се загледа през прозореца.

След миг отново се обърна към Джейми:

— Каква е тая игра на къщичка? Чия е била идеята?

— О, на Стивън естествено! Той говори само за такива къщички, които се правят между клоните на дърветата, не знаеш ли?

— Явно Стивън не ми казва доста неща — поклати глава той.

— Един от съучениците му има такава къщичка и според Стивън тя е най-прекрасното нещо на света, макар че само е слушал за нея. Никога не я е виждал, но би дал всичко на света да има същата, с вратичка, прозорци, подвижна стълба и така нататък.

— Като дете имах такава къщичка и бе наистина чудесна! — по устните му плъзна познатата момчешка усмивка, която промени цялото му изражение. — Всъщност там написах първата си книга — добави той и се усмихна още по-широко.

— Наистина ли? На колко години беше? — оживи се Джейми.

— На девет. Беше ужасна. Книгата, де.

Джейми го погледна весело и забеляза как усмивката му се скри и отстъпи място на предишното студено и сдържано изражение.

— Ех, да можех да му направя къщичка! — промърмори той почти на себе си. — Бих дал всичко да...

Той замълча и отново се загледа през прозореца. Джейми го наблюдаваше с тревожно мълчание.

— А Хайро? Той не може ли да я направи? Нали е сръчен в ръцете?

— Да, но няма инструменти.

— Как така? Всички инструменти в къщата са на негово разположение — махна нетърпеливо той.

— В къщата има само градински инструменти, няколко отвертки, чук и стар ръчен трион.

— Ти пък откъде знаеш?

— Знам, защото мечтата му е да се занимава с дърворезба. Баща му очевидно е дърводелец и като малък Хайро прекарвал доста време в семейната работилница. Сега посещава всички изложби на дърворезби в града, а през свободното време обикаля магазините за инструменти и прави проекти на кутии за бижута и други неща. — Джейми замълча за миг и се усмихна. — Да видиш само стаята му! Онзи ден ни покани с Мария на чай. Другите мъже обикновено слагат по стените плакати на хубави момичета и кинозвезди, а той окачил само снимки на бормащини и електрически триони.

— Защо не си купи инструменти, щом това му е мечтата? — попита смаян Даниел. — Мисля, че му плащам достатъчно да си го позволи.

Тогава Джейми му разказа как Хайро всеки месец изпраща по-голямата част от заплатата на семейството си в Япония и оставя само петдесет долара за собствени нужди.

— Господи! Петдесет долара?! Но това е нищо! — възкликна ужасен Даниел. Сетне се втренчи неочаквано в Джейми с черните си пронизателни очи. — Как го правиш, Джейми? Тия хора работят тук от години и не ги познавам, а ти си тук от два месеца и знаеш всичките им тайни. Как става така?

— Ами не знам. Явно ми се доверяват — отвърна простичко тя.

— Явно — усмихна се тъжно той и отново запрелиства механично компютърните разпечатки. Накрая рече: — Какво ще правиш утре?

— Брат ми и снаха ми ще водят татко на бейзболен мач в Едмънд, пък аз оставам да гледам децата. Отивам още тази вечер и ще спя там.

— Тогава ще те помоля — подхвана бавно той — понеделник сутринта преди сеанса да доведеш Хайро при мен.

— Разбира се — кимна тя с изненада. Поколеба се, погледна часовника и се изправи. — Е, аз да вървя. Обещах на Тери и Дорийн да бъда у тях преди осем.

Усмихна се на мълчаливия намръщен мъж от другата страна бюрото и тръгна към вратата. Спря на прага, обърна се и рече тихо:

— Даниел, много мило от твоя страна, че разрешаваш Кевин да идва тук. Ценя жеста ти и мисля, че ще е добре и за двете деца.

Той махна рязко за сбогом и вдигна лице. В очите му прозираше безкрайна мъка и болка. Джейми се вцепени.

— Даниел... — прошепна тя.

— Джейми... имаш ли поне малка представа какво преживях днес? — попита той, а красивото му лице бе тъжно и покрусено. — Знаеш ли какво означава за един баща да гледа сина си в беда и да не може да му помогне?

— Разбирам те, Даниел — отвърна тя, трогната от страданието му. — Сигурно е било ужасно!

— И ти ми говориш, че трябва да пътувам! Да забравя, че съм инвалид и да правя всички неща, които вършат нормалните хора — избухна той с горчивина. — За Бога, Джейми! Та аз не мога да помогна на собственото си дете, а ти искаш да живея като нормален човек!

— Знам, че си инвалид, Даниел, и не можеш да правиш някои неща. Ала това не променя факта, че можеш да вършиш много други. И в действителност те са много повече, отколкото предполагаш. Няма смисъл да се заблуждаваме, че животът ти ще е същият както преди. Но това не означава, че трябва да седиш вкъщи и да се самосъжаляваш!

Даниел безмълвно я наблюдаваше. Бузите ѝ бяха зачервени, гърдите ѝ се повдигаха от вълнение, а буйната къдрава коса блестеше като огненочервен ореол около главата ѝ. Застанала на прага на вратата, тя приличаше на прекрасно слънце, което разпръсква с лъчите си топлина и светлина, сила и живот. В душата му се надигна болезнен копнеж.

За съжаление Джейми никога нямаше да узнае чувствата му. Даниел се обърна и включи компютъра. Лицето му бе измъчено и далечно.

— Довиждане, Джейми. До понеделник — каза грубо той и прикова очи в листата на бюрото.

Тя остана още миг на прага, загледана тъжно в Даниел. Найсетне излезе, затвори тихо вратата след себе си и тръгна към асансьора по смълчания мрачен коридор.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Голяма кристална призма висеше на конец на един от кухненските прозорци и се въртеше бавно на утринния вятър, който развяваше белите надиплени завеси. Слънчевите лъчи се пречупваха в призмата и танцуваха в стаята под формата на пъстроцветни светлинни зайчета, които се гонеха по стените и трептяха по лицата на хората, седнали около масата.

Клара пиеше кафе и четеше съсредоточено фотографско списание, подпряно на кана със сироп.

— Представяте ли си?! — заяви тя на всеослушание. — Учените в момента работят върху самофокусиращ обектив с коефициент на увеличаване пет към едно!

Другите вдигнаха учудено погледи, ала никой не отговори и тя отново прикова очи в списанието.

— Стивън, я ела да ти завържа маратонката! — промърмори Джейми.

Момчето заобиколи масата и се облегна на стола на Джейми, като говореше сякаш на себе си:

— Ще живее в гаража и с Хайро ще го държим непрекъснато под око. — В очите му се четеше гореща молба. — Татко нищо няма да разбере. Нали, Хайро?

Хайро, който в момента прелистваше старо измачкано списание за дърворезба, се сепна, като чу името си, кимна разсеяно и отново се зачете с интерес.

— Може ли, Джейми? Моля те!

— Стивън... — подхвана безпомощно Джейми, завърза на панделка връзките и пусна внимателно крака му на земята. — Знаеш, че не зависи от мен. Баща ти решава дали да имаш куче, или не.

— Да, но можеш да го питаш — настояваше упорито момчето. — Сигурен съм, че ще се съгласи, ако го помолиш. Той те харесва и няма да ти откаже.

Джейми го погледна изненадано и се смути, а по бузите ѝ плъзна червенина. Сетне припряно се обърна към Мария, която в тоя момент търкаше усърдно скарата с домакинска тел:

— Е, Мария, ще ходим ли на разходка следобед?

— О, Джейми... — прошепна дребната жена и извърна лице към нея. В очите ѝ прозираше ужас.

— Може би избързваме. Да го отложим за друг път, а? Постои още някой друг ден на двора, пък ще видим... — рече замислено Джейми.

— Не! Вече реших и ще го направя! — заяви твърдо Мария. — Ако отлагам, само ще стане по-лошо.

— Браво! Смело момиче! — намеси се неочаквано Клара. — Трябва да ти направя няколко снимки, като тръгваш. В края на краищата това е важен момент в живота ти. Първото излизане в града от десет години — сетне явно ѝ хрумна нещо и добави: — Всъщност трябваше непрекъснато да те фотографирам. Щеше да стане страхотен документален филм!

Мария пребледня и очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Не я слушай, Мария! Няма да ѝ позволя да те снима през цялото време! — успокои я Джейми.

Клара се усмихна приятелски, затвори списанието и стана.

— Отивам на пазар! — заяви тя и излезе с пъргава и делова походка от кухнята.

— Моля те, Джейми! — продължаваше Стивън. — Ще го реша, ще го храня и ще го извеждам на разходка. И когато дойде Кевин, ще...

— Казах нещо, Стивън. Не зависи от мен — отвърна разсеяно Джейми.

— Но нали ще го питаш? Кажу ми, че обещавам да...

— Добре де! Ще му кажа, ако се сетя — съгласи се безпомощно тя. — Хайро! — извика тя на младия мъж, като видя, че се кани да излезе от кухнята.

— Кажу ми, Джейми.

— Хайро, изчакай за миг. Имаме работа тая сутрин.

— Да? — изгледа я въпросително той и спря до масата с присъщата си учтивост.

— Трябва да... Господин Калахър желае да се качим горе за няколко минути. Искане да поговори с нас.

— Защо? — прошепна Хайро. Жълто-кафявото му лице посивя от уплаха. — Нещо лошо ли съм направил?

— Не, разбира се! Просто ме помоли да те заведа в кабинета преди масажа. Нищо друго не знам.

Клара се върна в кухнята и двете с Мария се вторачиха тревожно в Хайро. Слисан и смутен, младият мъж погледна старите си парцаливи работни дрехи и вдигна очи към Джейми.

— Ами да вървим — рече той с несигурен глас и призрачна усмивка.

Тя кимна и тръгна от едната му страна. Минаха през пищното фойе и влязоха в личния асансьор на Даниел. Като приближиха кабинета, Джейми забеляза с тревога, че ръцете на Хайро се разтрепериха. Той ги стисна здраво в юмруци и ги прибра плътно към тялото си. Джейми почука на вратата и се обади по домофона.

— Не се притеснявай, Хайро! — прошепна тя. — Сигурна съм, че не е...

Ала преди да успее да довърши изречението, вратата се отвори и те се озоваха в просторната стая. Даниел седеше тихо до прозореца, както при първата им среща. Спомените нахлуха в съзнанието ѝ и се вляха в бурния, неудържим поток на чувствата, които я обземаха в негово присъствие.

Усмихна се неловко и избута Хайро напред.

— Доведох Хайро, както ме помоли — рече тя с пресилено спокоен глас.

Устните на Даниел се разтеглиха в топла лъчезарна усмивка.

— Седни, Джейми — посочи той един от големите кожени фотьойли. — Ти също, Хайро. Надявам се, че не прекъсвам работата ти.

— Не, господине — прошепна Хайро и се изкашля нервно. Седна боязливо на ръба на предложения стол и пъкна ръце между коленете си.

— С какво се занимаваш напоследък между другото? — попита любезно Даниел.

Хайро погледна уплашено Джейми и прокара език по пресъхналите си устни.

— Ами... с нищо особено — промърмори той с мекия си напевен глас. — Поддържам градината, както обикновено. В тия жеги тревата и

цветята искат много грижи. Освен това... поправам телената ограда в задния двор на имението.

Даниел кимна замислено. Слънчевите лъчи струяха през отворения прозорец зад гърба му, позлатяваха главата му и трепкаха закачливо по красивите черти на лицето му.

— Разбирам — отвърна тихо той. — А ще намериш ли свободно време да сториш нещо за мен, ако те помоля?

— Разбира се! Щом е за вас — винаги! — погледна го с удивление Хайро.

— Стивън иска да има къщичка между клоните на някое дърво. Ще можеш ли да намериш удобно дърво и да сглобиш нещо мъничко и подходящо за момчето?

Хайро стрелна с поглед Джейми. В очите му се четеше отчаяна молба за помощ. Замълча за миг, сетне отпусна примирено рамене и рече:

— Да, господине. Ще я направя, щом искате.

— Всъщност мисълта ми е да сключим сделка — додаде весело Даниел.

Хайро го погледна с учудване, ала не каза нищо.

— Молбата ми да направиш къщичка за Стивън е лична и не влиза в служебните ти задължения — продължи Даниел. — Затова смятам да ти платя допълнително или да сключим сделка.

— Сделка? — попита предпазливо Хайро.

Даниел кимна.

— Ти дойде в имението след смъртта на баща ми. Затова не го познаваш. Той обичаше да се занимава с дърворезба и беше голям майстор.

Лицето на Хайро се оживи от изненада и интерес и той притихна в очакване.

— Работилницата му все още стои непокътната в мазето. Мама не пожела да продаде инструментите, защото знаеше колко ги обичаше татко приживе. Надяваше се, че един ден все ще послужат на някой от къщата. И мисля, че този ден дойде.

Изумена, Джейми се втренчи в него, сетне хвърли поглед към Хайро. Встрепен от изненада, младият мъж бе вкопчил мазолестите си ръце в облегалките на стола толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

— Предлагам да се договорим. Ако си съгласен да направиш къщичката на Стивън и някои други неща за дома, като например рафтове за непрестанно растящата ми лична библиотека... — добави той с очарователна усмивка.

Хайро обходи с очи стените на кабинета и лицето му грейна от удоволствие. Сетне отново погледна Даниел със затаен дъх.

— Та значи ако приемеш, мисля да сключим сделка. Ти изработваш нещата, които те помолих, в или извън работно време, а аз ти давам да ползваш работилницата и инструментите за свои собствени нужди. Съгласен ли си да се споразумеем така?

Хайро бе онемял от възмущение. Джейми разбра, че не е в състояние да отговори и промърмори вместо него:

— Съгласен е, съгласен е! Нали, Хайро?

Дребният мъж преглътна с мъка и я погледна.

Лицето му красноречиво разкриваше чувствата му. Джейми веднага се досети.

— Можеш ли веднага да му покажеш работилницата? — прошепна тя на Даниел.

Даниел се усмихна и извади връзка ключове от джоба на ризата. Наведе се и ги подаде на слабичкия мъж от другата страна на бюрото.

— Да вървим! — рече весело той.

Изнизаха се един по един от стаята и поеха мълчаливо към асансьора. Когато стигнаха в мазето, Джейми се огледа с любопитство. Бе идвала тук няколко пъти за продукти, когато Клара бе заета.

Функционални и снабдени с климатична инсталация, избените помещения бяха обширни, чисти и грижливо поддържани. Даниел подкара бързо количката по облицован с плочки коридор, спря се пред масивна дъбова врата и кимна на Хайро:

— Това е работилницата, а ти си новият ключар.

Хайро завъртя ключа с разтреперана ръка. Вратата се отвори и той влезе в голямо тъмно помещение. Даниел го последва и запали лампата. Стаята потъна в ярка светлина. Даниел се обърна към Джейми и кимна безмълвно към Хайро.

Джейми проследи погледа му и се усмихна загадъчно в отговор. Хайро стоеше като втрещен по средата на стаята и се оглеждаше със страхопочитание и благоговение. В работилницата имаше абсолютно всичко, за което би могъл да мечтае един дърводелец. Израснала в

къща, пълна с мъже, Джейми с лекота разпозна някои от инструментите — бургии, бормашини, електрически триони, стругове — все скъпи, лъскави и в отлично състояние. Ала имаше много други уреди, които виждаше за пръв път. Хайро се движеше почитателно сред тях, като ги докосваше чинно и милваше с нежност гладката им намаслена повърхност.

Безброй по-малки инструменти бяха окачени по стените или подредени на рафтовете, а грижливо надписаните чекмеджета съдържаха различни по големина пирони, винтове, гайки, болтове и шайби. Стаята изглеждаше така сякаш бащата на Даниел е излязъл за малко и всеки момент ще се върне да продължи работата си.

Джейми хвърли поглед към широките мускулести рамене на Даниел и спокойния му изваян профил и се запита що за човек е бил баща му. Толкова много неща не знаеше за Даниел, а любопитството ѝ бе почти безгранично. Копнееше да разбере къде е ходил на училище, какъв е бил като дете, как се е държал с родителите си, какви са били любимите му игри.

Смутена и обезпокоена от хода на мислите си, тя се помъчи да се овладее и за стотен път се учуди какво става с нея.

— Е, как е, Хайро? Харесва ли ти? — казваше Даниел. — Ще се споразумеем ли?

Хайро вдигна поглед към своя работодател. Бе застанал до електрическата ножовка и галеше с ръка блестящата ѝ метална повърхност. Няколко кичури от правата му черна коса бяха паднали небрежно върху челото му.

— Аз... не мога да използвам тия неща — промърмори той с болка. — Толкова са красиви... и хубави. Такова качество... Не мога...

— Разбира се, че можеш! Няма кой друг да ги ползва. Освен това с какво ще направиш къщичката и рафтовете за библиотеката?

Хайро впери поглед в Даниел и се поколеба.

— Отсега нататък работилницата е твоя и можеш да я ползваш, когато желаш — заключи твърдо Калахър. — В качеството на твой работодател очаквам да се съгласиш без възражение. Хайде, Джейми, време е за масаж, че после имам много работа. Готова ли си?

— Да — отвърна незабавно тя и се усмихна при вида на смаяното изражение на Хайро.

— Задръж ключовете, аз имам дубликати. Всички са надписани. Тия големите са за шкафчетата до стената. Разбира се стаята е изцяло на твое разположение и никой няма да влиза тук без съгласието ти.

Хайро преглътна, стрелна с очи първо лицето на Даниел, после връзката ключове и кимна. Накрая изправи рамене, пое дълбоко дъх и хвърли един последен поглед на стаята.

— И аз имам работа. Много работа — рече той и лицето му се озари от щастие.

Джейми и Даниел се спогледаха с усмивка и тръгнаха към изхода. Хайро ги последва и заключи работилницата. Грижливо прибра ключа в джоба до сърцето си и го потупа с любов. Усмихна се отново и се забърза по коридора с весела стъпка и гордо вдигната глава.

Скоро след това Джейми и Даниел бяха във вътрешния двор на обичайното място за утринен масаж. Летният ден бе тих и горещ. Прерийният въздух беше кристалночист и прозрачен. Клоните на дърветата се поклащаха плавно на лекия вятър, сякаш танцуваха тържествен менует. В големия бряст над главите им двойка червеношийки прелитаха да търсят храна и се връщаха в гнездото при гладните си рожби.

— Господи, какъв живот! — отбеляза лениво Даниел, легнал по гръб с глава върху скръстените си отзад ръце и поглед, вперен в малките птички. — Виж ги, Джейми! Цяло лято се трудят неуморно, а наесен намират сили да прелетят хиляди километри до топлите страни. Колко странно!

— Природа... Така е откак свят светува и така ще бъде, много след като напуснем тази земя.

Двамата замълчаха за миг. Наслаждаваха се на топлия ден и лекия утринен бриз.

— Топло ли ти е? — попита Даниел.

— Не. Сега е приятно, но по обед сигурно ще настане адска жега...

Думите ѝ секнаха. Изражението ѝ се промени едва доловимо. Той я стрелна тревожно с очи.

— Какво има, Джейми?

— Не мога да забравя Хайро — поклати глава тя, усмихна се смутено и прехапа устни. — Даниел, видя ли лицето му? Беше на седмото небе. Едва сдържам сълзите си, като се сетя.

— Знам — протегна се той и хвана ръката ѝ. — И аз мисля все за това. Вечно сме погълнати от собствените си грижи и интереси и не осъзнаваме, че понякога е нужно съвсем мъничко да направиш някой човек щастлив.

Джейми кимна и го погледна крадешком. Усещаше осезателно допира на ръката му и близостта на яките мускулисти гърди. Почувства прилив на благодарност към Даниел за щедростта и великодушието му към младия градинар. Това чувство на признателност и възхищение се примеси с неясното обезпокояващо и настойчиво желание, което я измъчваше напоследък.

Тя се олюля и се наведе към него, привлечена от мъжественото тяло и широката властна уста на Даниел. В гърдите ѝ се надигна копнеж да се притисне към него, да почувства меката топла плът и силата на прегръдките му.

В тоя миг той прикова очи в нея и по гърба ѝ полазиха тръпки. В погледа му се четеше предпазливост и предупреждение.

Джейми се дръпна като ужилена, изчерви се болезнено и продължи да го масажира.

— Още нещо — мъчеше се тя гласът ѝ да звучи спокойно и небрежно. — Нали днес си в настроение да правиш хората щастливи.

— Да? — лицето му отново стана спокойно и непроницаемо.

— Стивън иска куче — тя изстиска крем върху дланите си и го втри енергично в кожата на бедрата му.

— Божичко! — простена Даниел с престолен ужас.

— Помоли ме да ти кажа, че ще го държи през цялото време в гаража, ще го храни и ще го води на разходка.

— През цялото време в гаража? Не вярвам. Още първата вечер ще се настани в леглото ми и ще вземе да квичи и да пикае навсякъде, помни ми думата.

— Казва, че Хайро ще му помага да се грижи за него. Заклева се, че ще го държи само в гаража.

— Остави това, Джейми! Няма да стане. Издейства на Хайро работилница, на Стивън — приятел и къщичка. Стига толкова! — рече меко Даниел.

— Значи не позволяваш?

— Не.

Двамата се усмихнаха с облекчение. Бяха превъзмогнали успешно още един труден момент във взаимоотношенията си. Даниел затвори очи и се отпусна блажено под топлите лъчи на слънцето, докато Джейми масажираше и раздвижваше краката му.

Джейми и Мария стояха на автобусната спирка пред имението и се вираха с напрегнато очакване в пустата сенчеста улица. Бяха с копринени поли, леки блузи и сандали. Въпреки следобедната жега Мария трепереше от страх.

— Ех, защо не може да отидем с колата! Хич не ми се иска да се качвам на този автобус! — прошепна тя. Лицето ѝ бе бледо като восък.

— Няма как! — отвърна търпеливо Джейми. — Вече се научи да пътуваш с кола, сега трябва да свикнеш и с автобус.

— Права си. Освен това не мога да шофирам и ако искам да ходя до центъра, трябва да използвам градския транспорт.

— Не се притеснявай! Ще идвам с теб, когато пожелаеш! А като почувстваш, че можеш да се справиш без моя помощ, ще те оставя сама.

— Господи, колко ме е страх! Това е най-трудното изпитание, Джейми! — потръпна тя, вкопчи се в ръчната си чантичка и я притисна до гърдите.

Мария погледна високата жена до себе си и се възхити на спокойствието и увереността ѝ. Джейми винаги запазваше присъствие на духа дори в най-трудните ситуации. Това може би се дължеше на присъщото ѝ хладнокръвие и самообладание. Не се ядосваше и не се притесняваше, гледаше на живота философски, бе весела и жизнерадостна.

Днес носеше червена копринена пола и бяла блуза с презрамки, която откриваше заоблените ѝ загорели рамене. Лицето ѝ бе обляно в златна светлина, а по красивите ѝ устни като че ли бе застинала усмивка от приятен спомен. Изглеждаше така сякаш може да направи всичко, да се пребори с всичко и да отиде, където пожелае.

— Джейми, теб никога ли не те е страх? — прошепна с мъка Мария.

— Напротив! Много неща ме плашат — учудена, тя извърна лице към приятелката си.

— Не ти личи. Винаги си толкова смела, спокойна и щастлива...

Джейми замълча и се опита да подреди мислите си.

— Всички хора имат тревоги и страхове, Мария, ала го показват по различен начин. Някои пък изобщо не го показват. Твоите опасения са дълбоки и болезнени, затова не си в състояние да ги скриеш.

Мария се замисли над думите ѝ.

— А ти... Ти от какво се страхуваш, Джейми?

Джейми проследи разсеяно колата, която профуча в отсрещното платно, и не отговори. За изненада на Мария по красивото ѝ лице в миг пробягнаха различни чувства — напрежение, меланхолия, носталгия и моментна болка. Дребната жена се изплаши и обезпокои.

— Джейми? — настоя загрижено тя.

— Моля? А, да... От жаби — отвърна безпомощно Джейми. — Изпитвам сляп ужас от жаби.

— Жаби?! Сериозно ли говориш? — разшири очи Мария.

— Съвсем сериозно — кимна Джейми и бързо възвърна обичайното си весело настроение. — Ще умра, ако ме затворят сама в стая с жаба. Не се шегувам, Мария. Затова ти се възхищавам. Знам какво е да се боиш от нещо, което за другите е смешно и необяснимо. Хората винаги се борят със собствените си страхове. И тази битка е най-мъчителната.

— Жаби! — изкиска се Мария. Красивото ѝ лице се оживи и тя отново заприлича на момиче. По устните ѝ затрептя дяволита усмивка. — И как се оправяш с жабите, Джейми?

— Боже, Боже! Доверяваш се на най-добрите си приятели и какво става в крайна сметка? — Джейми тъжно вдигна рамене. — Дори и те ти се подиграват.

— Не се подигравам. — Мария изведнъж придоби разкаяно изражение. Сетне призна: — Е, само малко ми е смешно. Опитвам се да си представя...

— Не забравяй, че имам трима по-големи братя, Мария. Непрекъснато ме тормозеха. Слагаха жаби навсякъде — в леглото ми, в шкафчетата с бельото, в ученическата чанта... — потръпна тя.

— А после? — в гласа на Мария се криеше съчувствие.

— Баща ми разбра какво става и ги заплаши с такива ужасни наказания, че ме оставиха на мира.

Тя въздъхна. Явно споменът за онези ужасни моменти и за спасителната намеса на баща ѝ бе още жив в съзнанието ѝ.

Мария наблюдаваше развълнувано изразителното лице на приятелката си. Погълната от разказа ѝ, тя изобщо не забеляза кога дойде автобусът.

Джейми се качи, тръгна по тясната пътека между седалките и се настани с грациозно движение на едно свободно място. Мария напрегнато я следваше. В миг се олюля, затвори ужасено очи, ала бързо се съвзе, благодарна на Бога, че Джейми е с нея.

Озърна се предпазливо и се почувства сякаш е попаднала в друго измерение. Видя неща, за които бе чела само в книгите или гледала по телевизията — момиче с оранжево-зелена коса, щръкнала във въздуха като гребен на петел; сериозен млад мъж с официален костюм и учебник по висша математика в ръка, ала с обръсната глава и сребърен кръст на ухото, девойка с минижуп, който опасно откриваше дългите ѝ крака... Мария ги наблюдаваше с безмълвно удивление и страх.

Сетне без предупреждение я връхлетя познатото чувство на ужас. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки, безмилостна ръка се вкопчи в сърцето ѝ. Кръвта нахлу в главата ѝ и забуча в ушите ѝ, а в гърлото ѝ заседна огромна буца. Задушаваше се, идеше ѝ да изкрещи.

— Джейми... — прошепна тя и се задави. — Джейми!

— Шшт! — промърмори Джейми и стисна малката задебеляла ръка на Мария между дланите си. — Тихо, Мария! Няма нищо страшно. Всичко е наред. Аз съм до теб. Никой няма да ти причини нищо лошо. Ще се оправиш! Ей сега ще ти стане по-добре. Ще слезем в центъра до парка и ще отидем пеша до...

Нежният ѝ мелодичен глас се носеше плавно и спокойно и нашепваше мили слова, докато зловещите демони, разперили черни крила във въображението на Мария, постепенно изчезнаха. Пулсът ѝ се нормализира и тя пое дълбоко дъх.

Стисна смутено ръката на Джейми, ала се срамуваше да я погледне в очите.

— Извинявай! Наистина съжалявам.

— Но за какво? — изненада се Джейми.

— Като някое бебе съм — промърмори нещастно тя.

— Бебе! Какво говориш! — изкиска се Джейми. — А аз какво да кажа тогава, като ме е страх от жаби?

Мария се усмихна колебливо и отново се огледа. Имаше чувството, че хората в автобуса... Не, хората в целия свят знаят и я наблюдават с неприкрит интерес и само чакат да направи погрешна стъпка.

В действителност обаче никой не ѝ обръщаше внимание. Зеленокосото момиче гледаше мрачно през прозореца, девойчето с късата пола изучаваше внимателно лакираните си нокти, а гологлавият младеж четеше вгълбено дебелия учебник.

— Колко са странни, Джейми! — прошепна ѝ тя на ухо.

— Още нищо не си видяла! — засмя се Джейми. — Чакай да стигнем главната улица!

Мария се вторачи с тревога в приятелката си, после отново огледа крадешком хората в автобуса. Накрая въздъхна и се върна към по-безопасна тема:

— Хайро се чуди какво да захване, като свърши къщичката и рафтовете. Мисли да направи няколко кутийки за бижута, та да ги продаде през есента на базарите за художествени предмети и да спести някой друг лев допълнително за семейството си.

— Добре би било да остави малко пари и за себе си. Не я разбирам тази негова саможертва — промърмори разсеяно Джейми.

— Аз също — съгласи се Мария. — Възпитани сме по друг начин, какво да се прави. За него това е съвсем нормално. Казва, че иска първо да уреди семейството си и после ще се погрижи за себе си.

Джейми кимна замислено и се загледа в градския пейзаж, който се разстилаше в далечината.

— Иска да запазим къщичката в тайна от Стивън, та ме помоли да ти кажа да предупредиш и другите — продължи Мария, като се опитваше да потисне страха си. — Щял да я направи на части в работилницата, да я сглоби на дървото и да изненада момчето.

Джейми се усмихна с умиление и потръпна от удоволствие, като си представи щастието на Стивън.

— Жалко, че не беше в кухнята на обед и не можа да чуеш плановете му — продължи Мария. — Смята да направи малка веранда, да сложи истински прозорец със стъкла и дървени капаци и да издялка маса и столчета за стаята.

Мария въздъхна блажено. Лицето ѝ бе светнало от щастие като на дете. Джейми я стрелна с очи и се усмихна топло.

Двете потънаха в мълчание. Мария се загледа през прозореца. Минаваха по тесни улички, задръстени с коли. От двете им страни бяха надвиснали застрашително огромни административни сгради. Дъхът ѝ се учести. Тя стисна Джейми за ръката и отчаяно се опита да превъзмогне надигналия се в гърдите ѝ ужас.

— Ще купя плат и ще си уشيا нещо наистина хубаво за срещата на випуска. Костюм най-вероятно, с дълго сако и игла, нали се сещаш? Ще бъде в сиво или черно. Какво ще кажеш?

— Може и костюм. Но задължително с късо сако да подчертава фигурата ти. Имаш такова страхотно тяло, Мария! И по-добре вземи някой по-светъл плат, червен или с индийски мотиви например. Стига с това черно и сиво!

Мария се замисли върху думите на Джейми. Лицето ѝ се оживи, а бузите ѝ порозовяха от вълнение.

— Тогава ще трябва да си купя нова чанта и обувки и...

— Чудесно! Ето повод редовно да обикаляме магазините. Без това трябва да се разхождаш по-често до града. И няма защо да се притесняваш за пари. Банковата ти сметка сигурно е солидна. Толкова години не си похарчила нито лев.

— Права си. Крайно време е да се погрижа за себе си — кимна Мария. Сетне добави срамежливо, а бузите ѝ пламнаха още по-силно: — Тони много ме харесваше в червено. Казваше да си уشيا червена булчинска рокля, като се омъжвам, защото този цвят ми отивал най-много.

— Тоя Тони все повече ми харесва. Обаждал ли се е напоследък? Мария поклати глава и в очите ѝ се прокрадна тревога.

— Струва ми се, че ме чака — прошепна тя. — Знае, че срещата на випуска приближава и чака да види дали аз... — гласът ѝ секна за миг. — О, Джейми! Дано да отида!

— Разбира се, че ще отидеш — успокои я Джейми и сложи ръка на крехките ѝ рамене.

Мария потрепери и преглътна с усилие. Събра смелост и отправи поглед към непознатия град, който всяваше в сърцето ѝ ужас.

— Какво... Какво ще търсим днес по магазините, Джейми? — попита отчаяно тя.

— Превда — отвърна жзнерадостно Джейми. — Ще купя цял тон, та да не се разкарвам всеки ден. Най-после свърших оная проклета покривка за маса. Сега започвам да плета покривка за легло. Обожавам големите предизвикателства!

Мария се изкиска. Във веселата компания на Джейми тя за миг забрави, че изживява един от най-трудните моменти в живота си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейми седеше на шарена сянка в малкия двор пред апартамента по къси бели панталони, розова тениска и с шапка на глава. По масата и столовете от ковано желязо бяха разпръснати купчини кремави и жълти цветчета, изплетени на една кука. Тя се намръщи съсредоточено и направи последния бод на едно цветче. Затегна конеца, пъкна ръка в кълбото, извади ножицата и отрязва края.

Вдигна завършения мотив да го разгледа. По устните ѝ неочаквано се разля широка, лъчезарна усмивка. Измореното ѝ лице се оживи, тъмните петна около очите сякаш се изгубиха за миг. Ала усмивката ѝ се стопи така внезапно, както се бе появила, и на лицето ѝ отново надвисна сянка.

През изминалия месец често изпитваше необяснимото чувство, че животът около нея не е същият. На пръв поглед уж нищо не се случваше, ала промените в дома на Даниел се извършваха тихо и неусетно, както нарастваше купчината изплетени мотиви. Според изчисленията ѝ трябваша към стотина цветчета да завърши започнатата преди месец покривка за легло, а досега бе направила едва четиридесет.

Настроението в къщата бе станало някак по-весело, атмосферата — ведро и спокойна.

Напоследък Хайро почти не излизаше навън. Прекарваше цялото си свободно време в работилницата и понякога се съветваше тайно с господаря на имението. Даниел редовно го навестяваше в мазето, а след посещенията му Хайро често работеше до ранни зори, лягаше за няколко часа и като станеше от сън, се захващаше неуморно с обичайните домашни задължения. Лицето му постепенно придобиваше изражението на човек, доволен от живота и работата си.

Мария също се променяше с всеки изминал ден. Изглеждаше пощастлива и самоуверена. След няколко разходки до града в компанията на Джейми, преминали с леки кризи, сега тя бе в състояние да се качи на автобуса без придружител, да слезе в центъра и да изчака Джейми

на спирката. Все още не можеше да ходи сама по магазините, да общува с непознати, нито да сменя по няколко автобуса, за да се прибере вкъщи, ала всичко бе въпрос на време. Това щеше да е последното изпитание в подготовката ѝ за срещата на випуска, до която оставаха още няколко седмици.

А Стивън... Джейми взе кълбо кремава прежда, подхвърли го разсеяно във въздуха и се усмихна на себе си.

Щастлив и жизнерадостен, Стивън бе въплъщение на самата радост. Нямаше и следа от предишното малко момче с големи тъжни очи, което Джейми бе срещнала при първото си посещение в началото на пролетта. По цели дни лудуваше с Кевин, на когото бе разрешено да идва няколко пъти в седмицата, а когато Кевин го нямаше, Стивън прекарваше повече време в игри с баща си, разказваше му невероятни случки и внасяше радост в самотния му живот с веселия си смях.

Усмивката на Джейми угасна и в очите ѝ се прокрадна тъга.

Всички бяха щастливи, помисли тя. Всички, с изключение на нея...

Размърда се неспокойно в шезлонга, премести голите си крака на слънце и нахлупи сламената шапка над очите си. Отпусна ръце в скута си, облегна се на стола и погледна дантеленя балдахин от зелени листа над главата си. Замисли се за живота си и се опита да открие причината за растящото си недоволство.

Може би така ѝ е писано, замижа тя на ярката слънчева светлина, която се прокрадваше през пролуките в гъстия листак. Навярно съдбата ѝ е да носи добро и да прави хората щастливи, а когато стъпят на крака и повече нямат нужда от нея, да се оттегля.

Глупости! Знаеше прекрасно, че не е вярно. Даниел още се нуждаеше от сръчните ѝ ръце и приятната ѝ компания. В последно време не се стесняваше да сподели колко цени професионалния ѝ опит и какво огромно значение имат масажите за общото му здравословно състояние. Ала освен сеансите двамата говореха с часове на всякакви теми; приказваха за другите членове на домакинството, семейството на Джейми, работата на Даниел, интересните места и хора, които бе виждал по време на пътешествията си, обсъждаха програмите на Джейми...

Тя поклати глава, затвори очи и отмести нагоре шапката да открие лицето си на топлото слънце.

Не е вярно, че приказваха на всякакви теми.

Избягваха да говорят за някои неща, ала мълчанието им бе по-красноречиво от думите.

Така например след първия разговор никога не повдигнаха отново въпроса за нежеланието на Даниел да събере разпокъсаните парчета на живота си и да започне отначало, да възобнови пътуванията си, така важни за неговите книги и душевния му комфорт. Никога не споменаваха и онази благоуханна пролетна утрин преди повече от два месеца, когато Джейми се озова в обятията му и се отдаде на страстта, отвела и двамата до неподозирани висини на една чувствена вселена...

Разтърка уморено слепоочия и се опита да прогони натрапчивите мисли. Въпреки горещото желание не бе успяла да забрави злополучната случка. Споменът смущаваше сънищата ѝ в самотните лунни нощи и я измъчваше денем, особено когато бе с Даниел. Както разтриваше тялото му, топло и отпуснато под ръцете ѝ, внезапно се сецаше как лежеше в обятията му онази сутрин, замаяна и тръпнеща от желание, а той проникваше властно в нея и в тялото ѝ се лееше необикновено щастие и задоволство...

Тя въздъхна и се размърда в стола. Лицето ѝ беше бледо и нещастно.

Знаеше, че отново повтаря старите грешки. Отношението ѝ към Даниел бе продиктувано от познатото състрадание. Може би той я привличаше със своята безпомощност, защото повече от всеки друг се нуждаеше от силата, топлината и ласките ѝ. Хайро, Мария и Стивън, макар и колебливо вече бяха поели по пътя си, откривайки удовлетворение в своите собствени интереси и любими занимания. Само Даниел зависеше напълно от нейната физическа помощ и душевна подкрепа.

Въпреки това понякога се чудеше дали непреодолимото ѝ желание да бъде по-силната и всеотдайна страна във всяка връзка е единственото обяснение на чувствата ѝ към Даниел. Това ли е причината за дивата необузdana страст, която този мъж будеше у нея? Или за еротичните картини, които непрестанно преследваха въображението ѝ? Нима чувството на съжаление предизвикваше неудържимия ѝ копнеж да потъне в обятията му и да се слее с тялото му?

Дали е омагьосана от силата на личността му, или е заслепена от собственото си желание да има власт над един несъмнено твърд човек?

Безкрайно, безмилостно, мислите ѝ се въртяха в порочен кръг и я измъчваха. Най-сетне я докараха до пълно отчаяние. В такива минути на откровение със себе си съзнаваше, че трябва да напусне. Чувствата пречеха на работата ѝ, не бе в състояние да изпълнява професионалните си задължения. След онази бурна утрин Даниел не даваше признаци, че я желае. Все пак той бе неин пациент и съществуваше истинска опасност да пострада от неспособността ѝ да се владее.

Хайро, Мария и Стивън вече нямаха нужда от нея. Бяха доволни, щастливи, справяха се чудесно сами. В началото на Даниел навярно щеше да му е трудно, но в крайна сметка щеше да се чувства по-добре с друг терапевт, чието съзнание не бе обсебено от смуцаващи натрапчиви мисли.

Ала за съжаление не можеше да събере смелост да напусне. Обичаше имението и хората, с радост изпълняваше служебните си задължения, наслаждаваше на часовете за отмора и почивка. Ужасяваше се от мисълта да подаде оставка, да изостави всичко и да търси работа на ново място.

Свъси вежди, вдигна кълбото прежда и се втренчи в него.

Предчувстваше, че ще се случи нещо важно, което ще я накара да действа въпреки нежеланието ѝ.

В най-скоро време положението щеше да се изясни.

Със смесено чувство на тревога и облекчение тя вдигна куката, взе кълбото и започна да плете съсредоточено ново цветче.

По-късно същия ден Джейми спря фолксвагена до бордюра пред автобусната спирка в центъра на града и се пресегна да отвори вратата. Мария седеше на пейка до спирката, ала бе погълната от разговор с възрастна жена и не я забеляза. Джейми натисна клаксона.

Мария извърна глава и на лицето ѝ мигновено грейна усмивка. Каза нещо на дамата, грабна ръчната си чанта и скочи на крака. Обърна се за последен път към новата позната явно да ѝ пожелае довиждане и се затича към колата. Седна отпред на мястото до Джейми и се усмихна приветливо.

— Какво отношение! — възкликна Джейми с престорено възмущение. — В началото ме чакаше като ангел спасител, а сега дори не ме забелязваш!

Мария се изкиска невъзмутимо.

— Много приятна жена! Имала трима сина и всичките — готвачи.

— Сериозно? И кой ѝ приготвя пуйката за Деня на благодарността? Тримата ли?

— И аз това попитах. Знаеш ли какво каза?

— Какво? — тя надзърна в страничното огледало и даде на заден ход да се отдели от бордюра.

— Водели я на ресторант. Представяш ли си? Тримата майстори готвачи и никой не иска да готви!

Джейми избухна в смях и стрелна с очи лъчезарното лице на Мария.

— Днес изглеждаш чудесно, Мария! Толкова си красива!

Мария махна с ръка и се изчерви. На бузите ѝ затрептяха трапчинки.

— Е, как мина? — попита Джейми.

— Нормално. Утре ще опитам да се върна сама.

Джейми изведнъж се притесни и стисна здраво волана.

— Мислиш ли, че е разумно? Сигурна ли си, че се справиш до центъра и обратно?

— Не се безпокой, Джейми! Нали се разбрахме, че това е следващата стъпка? Виж колко добре се справям засега. При това не ми е за първи път. Мисля, че вече съм готова.

— Не знам — промърмори угрижено Джейми. — Нека да те взема още няколко пъти от спирката, пък после ще видим, а?

— Джейми, няма време! Остават още шест седмици до срещата на випуска! Трябва да придобия по-голяма увереност в себе си. Затова искам да започна веднага. Не мога да си позволя да отлагам.

Джейми не продума. От професионален опит знаеше, че лечението на почти всички заболявания е бавен и продължителен процес и прибързаните действия в повечето случаи можеха да доведат до опасни последици. В същото време обаче мотивацията на пациента винаги бе най-важният фактор, а Мария без съмнение чувстваше сили и готовност да опита. Силното ѝ желание да се излекува и да бъде

независима намираше израз в непоколебимия глас и решимостта, изписана по лицето ѝ.

— Добре — обади се накрая Джейми. — Така да бъде!

Завиха по криволичещата алея към дома, прибраха колата в гаража и се забързаха към кухнята, където изглежда имаше малък празник.

Даниел, Клара, Хайро и Стивън седяха тържествено около масата и очевидно ги чакаха. Джейми се поколеба, изненадана от необичайното посещение на Даниел в кухнята. Сетне разтвори широко очи:

— О, Боже! Днес ли?!

Даниел кимна сериозно. В черните му очи блестяха весели пламъчета. Джейми го погледна втренчено. Още не можеше да възприеме напълно присъствието му в тази съвсем обикновена стая, където персоналът прекарваше голяма част от свободното време. Изглеждаше внушителен и страховит със своите широки мускулести рамене, красива аристократична осанка, изваяни черти и интелигентно излъчване.

Неочаквано почувства познатия копнеж за близост и любов, който я обземаше напоследък при вида на Даниел. Гореща вълна се разля по цялото ѝ тяло. Усети слабост. Краката ѝ се разтрепериха. Сетне първоначалното ѝ желание се уталожи и на неговото място дойде безкрайна празнота и тъга. Испита необясним порив и болезнена страст.

Как ми се иска..., каза си тя, прикова очи в пода и се опита да се овладее. Божичко, как ми се иска...

Винаги спираше дотук и не смееше да продължи. Осъзна, че се страхува от мислите си. Ала днес, уморена и тъжна, тя не желаше повече да потиска чувствата си и жестоката истина изплува в съзнанието ѝ с поразителна яснота.

Иска ми се да не е в тази количка! Иска ми се да е здрав и да го обичам заради самия него, а не от съжаление!

Обзе я дълбок срам и отвращение. Прехапа устни, погледна го насила и се помъчи гласът ѝ да звучи безгрижно и весело:

— Е, хайде тогава! Готов ли си, Хайро?

Хайро седеше на масата до Даниел. Бе облякъл стара снежнобяла туника и най-хубавите си джинси за случая. Косата му бе прилежно

сресана. Толкова се притесняваше, че ръцете му трепереха от напрежение. Ала лицето му грееше от щастие.

— Да — кимна той. — Завърших я тази сутрин.

— Значи си я сглобил и си я поставил? — попита Джейми с недомлъвки.

Хайро пак кимна. Беше преbledнял. Очите му блестяха трескаво от вълнение.

Стивън отхапа голямо парче сандвич с фъстъчено масло и шунка, завъртя се в стола и вдигна поглед към Джейми.

— За какво говорите? Татко помоли да дойда, защото Хайро искал да ми покаже нещо, но не каза какво. Спомена, че трябва да изчакаме да се приберете.

— Слава Богу! Не бих искала да пропусна такъв момент — усмихна се Джейми.

— Какъв момент? — попита безпомощно Стивън.

Джейми седна до него. Другите се спогледаха и се усмихнаха многозначително. Момчето беше по избелели къси панталони и тениска. Слабичките му ръце и крака бяха загорели на слънцето. Предусетил изненада, той целият тръпнеше от любопитство и се забавляваше, че възрастните са се събрали в кухнята и крият някаква тайна от него. В очите му гореше възбуда и нетърпение.

Джейми го прегърна. Той се сгуши за миг в обятията ѝ, сетне се отдръпна с достойнство на голямо момче и се съсредоточи върху сандвича.

— Какво прави днес следобед? Къде беше, докато Хайро сгло... Докато Хайро работеше? — попита Джейми.

— Татко ме заведе в аквариума. Каза, че не бива да се мотаем из къщи, за да не развалим изненадата. Каква е тая изненада? Кажете ми, Джейми, моля те!

Джейми се усмихна и отправи очи към Даниел. Погледите им се преплетоха, те се втренчиха един в друг за миг. Усмивката му бавно угасна, лицето му стана сериозно и напрегнато. Джейми първа сведе очи, поруменя и се обърна към момчето, което се люлееше нетърпеливо на стола.

— Питай баща ти и Хайро. В края на краищата идеята беше на баща ти, а Хайро я осъществи.

Стивън погледна баща си. Даниел кимна. В очите му отново блещукаше весело пламъче.

— Добре! Хайде да видим! Клара, зареден ли е фотоапаратът?

Клара се вторачи във фотоапарата в ръцете си, сетне изгледа Даниел с недоумение, сякаш се питаше как е възможно да ѝ задава такъв глупав въпрос. Накрая отвърна с достойнство:

— Че как иначе!

— Чудесно! Да тръгваме тогава! — усмихна се той.

Той завъртя колелата на инвалидния стол, заобиколи масата и се насочи към вратата, следван от цялата компания. Стивън подскочаше между тях и ги засипваше с въпроси.

— Ей сега, миличък! Чакай още малко и ще видиш — промърмори Джейми, докато крачеха един след друг по алеята към ливадата, следвайки количката на Даниел.

Самата тя гореше от нетърпение. Сърцето ѝ се разтуптя в очакване на нещо вълнуващо и приятно, когато навлязоха в гъстата сенчеста горичка зад къщата и приближиха голям ясен, който Хайро бе избрал за къщичката.

Малката процесия се спря под кичестите клони на дървото. Клара сложи обектив и приготви апарата за снимки. Объркан и удивен, Стивън се взираше подред във възрастните.

— Тате, защо спяхме тук? Къде е изненадата?

Даниел се усмихна нежно на сина си и се обърна към Хайро. Дребният японец стоеше в напрегнато мълчание до чепатия ствол на голямото дърво.

— Покажи му я, Хайро!

Нисичкият мъж погледна работодателя си с безгранично възхищение и почит. Сетне протегна тънката си, потъмняла от слънцето, ръка и дръпна края на дълго въже, увито около нисък клон, едва забележим сред гъстата зелена маса. Между листата се показва здрава дървена стълба, запуска се бавно надолу с точността на часовников механизъм и увисна в безмълвна покана на няколко педи от земята.

Сред присъстващите се възцари тишина. Стивън се вкопчи силно в една от металните прегради на инвалидната количка и кокалчетата на ръцете му побеляха. Прехапа устни и се втренчи с широко отворени очи в стълбата.

— Тате... К-какво е това? Къде води? — прошепна той, без да откъсва поглед от изящните дървени стъпала, които се губеха примамливо в листака.

Даниел се обърна към сина си и хвана едната му ръчичка. Обикновено прикриваше умело чувствата си и човек рядко можеше да го види толкова развълнуван, ала сега очите му преливаха от топлота и обич.

— Защо не се качиш да провериш сам, синко?

Стивън зяпна от изненада. Огледа лицата на възрастните. В очите му се четеше удивление и радостно предчувствие. Колебливо протегна ръка, хвана стълбата и се заизкачва по стъпалата. В началото напредваше бавно, ала сетне изведнъж ускори темпо. Много скоро тялото му се превърна в малка оранжева точкица и се скри в зелената корона на дървото.

— Уау! — извика внезапно той. — Но това е... О, колко е страхотна! Я виж, има и малка... Ау, има и...

Изуменият му глас секна. Чуваше се единствено шумолене, скърцане и приглушени стъпки по греди.

Джейми вдигна поглед и различи очертанията на малката дървена къщичка, умело прикрита сред клоните на ясена. Забеляза едната стена и част от покрива.

— От другата страна се вижда по-добре — обади се Даниел. — Там има прозорец с изглед към града.

— Невероятна е, Даниел! Хайро ми показва чертежите. Знаех, че ще е хубава, но не съм и предполагала, че ще стане толкова...

Тя замълча, сложи ръка над очите си и погледна нагоре с копнеж. Даниел я изгледа изпитателно и подхвърли небрежно:

— Хайро казва, че вътре има достатъчно място за двама. Защо не се качиш да хвърлиш едно око?

— А, не, не. Много съм тежка...

— Хайде, качи се, Джейми! — намеси се неочаквано Хайро. Целият сияеше от щастие, а в изражението му личеше една нова гордост и самоувереност. — Господин Калахър е прав. Има място и за теб.

Джейми се колебаеше. Погледна неуверено Хайро, сетне Даниел. В този миг над главите им отново долетя гласът на Стивън:

— Хей, тук има малка веранда! С парапет. Има и кухненски шкафове. В чекмеджетата намерих цветни моливи и бисквитки. Страхотно е!

— Край! Трябва да я видя! — засмя се Джейми.

Хвана стълбата и стъпи предпазливо на първото стъпало да провери дали ще издържи тежестта ѝ. После се пристраши и се заизкачва пъргаво към короната на ясена.

Къщичката бе на около четири метра от земята и бе така добре нагласена между клоните на дървото, че човек спокойно можеше да стои прав, без да се накланя на една или друга страна. Стълбата свършваше при верандата с перилата, така образно описана от Стивън. Джейми изкачи последното стъпало и се спря като омагьосана на миниатюрната веранда. Тихото шумолене на листата създаваше неповторимо чувство за вълшебство и нереалност. Тръсна глава да пропъди странното усещане и се наведе да мине през малката врата.

Озова се в изненадващо широко помещение, обзаведено с очарователни пейки и сгъваеми масички. Джейми вдъхна с удоволствие приятния мирис на дърво и прясна боя, примесен с аромата на свежи листа, който долиташе през отворения прозорец. До стените бяха поставени изящни малки шкафчета. Стивън бе коленичил пред едно от тях и безмълвно изучаваше съдържанието на едно чекмедже. През прозореца, направен от истинско стъкло, се процеждаше неясна светлина и осветяваше смаяното му лице.

Той вдигна поглед към Джейми. Очите му бяха толкова големи, сякаш изпълваха цялото му лице.

— Джейми! — прошепна той.

— Привет, Стивън! — усмихна се тя и добави: — Сигурно няма да се побера на пейките, затова ще се свия ей тук на пода. Ще ме почерпиш ли с бисквитка? Нали съм първият ти гост?

Детето извади от бюфета чиния, сложи сладките в нея и я занесе до гравираната маса. Сетне се върна за чаша и кутия натурален сок, без да продума.

— Какво има, Стивън? Не ти ли харесва? — попита загрижено Джейми.

Стивън се вторачи в нея и накрая рече:

— Чудесна е! Тя е най-красивата на света!

Устните му неочаквано се свиха и той се разплака. Хълцаше тихичко и триеше сълзите си с ръце.

Джейми се пресегна и го привлече близо до себе си. Притисна главичката му до гърдите си и го помилва.

Накрая той се отдръпна, вдигна очи към нея и прошепна:

— Джейми, случвало ли ти се е да плачеш от щастие?

— Много пъти — успокои го тя.

Детето се усмихна с благодарност през сълзи, наля сок в чашата и я поднесе с достойнство на Джейми.

— Ще живея тук цял живот! — заяви той. — Ще си донеса спален чувал и ще прекарвам нощите тук, а денем, като се върна от училище, ще си пиша домашните и...

— А, забрави тая работа! Къщичката е само за игра — рече твърдо Джейми.

Той се усмихна, сетне очите му внезапно се изпълниха с болезнен копнеж.

— Ех, Джейми, как ми се иска татко да се качи тук!

— На мен също, миличък! — прошепна тя и се втренчи през прозореца. В душата ѝ се надигна познато чувство на тъга и безнадеждност. — На мен също...

Мария седеше в дъното на автобуса и се взираше в посивялата рошава глава на шофьора. Бе изпълнена с увереност и радостно чувство за успех. Въпреки че не отиваше в града за първи път, това пътуване бе по-различно от предишните. Досега знаеше, че като слезе на спирката и почака малко, Джейми ще дойде да я вземе и да я откара вкъщи. Мястото на срещата винаги бе предварително уговорено.

Днес обаче нямаха среща. Щеше да е сама от началото до края. Смяташе да слезе до центъра, да купи няколко макари и жълти конци на Джейми, да се качи на рейса и да се върне вкъщи като всяка нормална жена, излязла по работа.

Мария пое дълбоко дъх и вътрешно се усмихна, докато наблюдаваше разсеяно къщите и дърветата, които прелитаха покрай прозореца на автобуса. Беше възбудена и почти замаяна от непознатото чувство на свобода и независимост. При всяко отваряне на вратата отвън нахлуваше прохладен ветреца с дъх на есен и галеше кожата ѝ.

Душата ѝ ликуваше при мисълта за предстоящата юбилейна среща на випуска. Представяше си как се разхожда уверено сред съучениците си и бърбори с тях, красива и привлекателна в новия червен костюм. После в дъното на стаята се появява Тони, мил и усмихнат, тя се приближава до него, стиска ръката му и...

Мария отново се усмихна и се размърда на седалката, погълната от мечти.

Сети се за Джейми и почувства прилив на благодарност. Топлото приятелство и подкрепата на младата жена бе променило живота ѝ из основи.

В следващия миг по лицето ѝ пробягна сянка на тревога. Напоследък Джейми изглеждаше променена. Вече не бе така весела и жизнерадостна, както в началото, ала никога не говореше какво я измъчва. Мария подозираше, че мрачното ѝ потиснато настроение е свързано по някакъв начин с господин Калахър, който от известно време насам също бе вгълбен и угрижен.

Спомни си веселите дяволити пламъчета в очите му, когато се пошегува с Клара за фотоапарата, и нежността, изписана на мрачното му лице, когато наблюдаваше радостта на малкото дете.

Иначе бе добър човек и изобщо не беше толкова страшен, колкото ѝ се струваше в началото. Дори се интересуваше от състоянието ѝ, често питаше как върви лечението. Понякога вадеше книга от библиотеката, даваше ѝ да прочете статия за агорафобията и обсъждаше сериозно болестта ѝ. Говореше с нея като с равна.

Зачуди се защо двама толкова мили хора като Джейми и господин Калахър не се разбират. Може би защото и двамата бяха силни личности или навярно прекарваха доста време заедно и това...

Мислите ѝ бяха прекъснати от скърцане на спирачки. Автобусът подскочи, залюля се тромаво и спря до бордюра. Погледна навън и с изненада откри, че вече са в центъра на града, точно до магазините, където възнамеряваше да слезе.

Пулсът ѝ се учести, дланите ѝ се изпотиха от притеснение. Решително си повтори, че тази разходка е като всички останали пътувания с Джейми. Нищо не я застрашаваше, никой нямаше да ѝ навреди. Ето, колко много жени бяха излезли на покупки и нито една не изглеждаше изплашена.

Стана с нежелание от мястото си и тръгна по пътеката между седалките към изхода. Спря се на стъпалата, усмихна се притеснено на шофьора и слезе от автобуса. Вратата се затвори шумно след нея и голямото превозно средство се отдалечи от тротоара. Почувства се сама и уязвима наред оживената търговска улица.

Поколеба се и се огледа наоколо с растящо безпокойство. Без Джейми всичко ѝ се стори някак по-различно. Въздухът бе мръсен, сградите — високи и безлични, лицата на хората — студени и далечни.

Обхвана я паника. Огледа се отчаяно за телефон.

„Обади ми се — бе казала Джейми. — Вземи на всяка цена дребни монети и веднага звъни, ако се почувстваш зле. Ще стоя къщи и ще чакам до телефона в случай, че се имаш нужда от мен.“

Съжали за прибързаното си решение. Джейми не бе съгласна, смяташе, че постъпва неразумно, като прескача важни етапи в лечението. И ето че се оказа права. Трябваше да дойде до града, Джейми да я посрещне и да я откара къщи още няколко пъти и едва тогава да опита съвсем сама. Но нали уж всичко беше наред досега? Нали се справяше чудесно с изпитанията... Толкова ѝ се искаше да започне нов живот... Заради Тони...

Потрепери и се вкопчи в чантичката си. Стоеше вцепенено по средата на тротоара, пребледняла и безмълвна. Забързани хора хвърчаха покрай нея, някои я заобикаляха, други я побутваха, трети я блъскаха.

Една ръка я хвана за рамото. Мария простена от ужас. Някъде отдалеч долетя неразбираем глас. Главата ѝ бучеше, не можеше да различи нито дума. Обърна се и пред невиждащия ѝ поглед изникна лице — голямо червено лице с предизвикателни руси къдрици...

Втренчи се сляпо в него. В милите сини очи на непознатата прозираше тревога, осъзна Мария. Жената просто проявяваше загриженост за състоянието ѝ.

— Добре ли си, скъпа? — питаше дрезгаво русокосата. В гласа ѝ се чувстваше силен акцент. — Имаш ли нужда от помощ?

— Не... Не... Нищо ми няма — прошепна Мария. На посинелите ѝ разтреперани устни се появи несигурна усмивка. — Малко ми се замая главата, но вече съм добре.

Непознатата прикова изпитателно очи в лицето на Мария и се поколеба.

— Сигурна ли си? Не изглеждаш добре. Да те придружа до бол...

— Но моля ви, няма нужда! — увери я Мария. Вниманието и топлотата на жената я трогна до сълзи. — Наистина съм добре!

Русокосата вдигна примирено рамене и се изгуби в навалищата. Мария тръгна с несигурна стъпка по тротоара. Постепенно влезе в крачка със забързаните хора и тълпата я повлече към големите врати на универсалния магазин.

Изневиделица някакво тяло се прилепи плътно към нейното. Почувства във врата си топъл дъх и усети как една ръка дръпна чантата ѝ. Замръзна на място. Толкова се изплаши, че не можа да извика. Огледа се ужасено, ала мъжът бе изчезнал в суматохата. Тялото ѝ се разтрепери неудържимо. Сведе очи към чантата и попипа трескаво закопчалката. Всичко бе наред, не липсваше нищо.

Може би така ѝ се е сторило...

Хората изглеждаха различни. Лицата им бяха враждебни и зловещи, в очите им прозираше студенина и омраза. Шумът се усили, в ушите ѝ пропищяха полицейски сирени, разнесоха се стенания и нечовешки викове. Воят се смеси с ужасяващия тътен в главата ѝ. Кръвта пулсираше лудо в слепоочията ѝ. Гадеше ѝ се, гърлото ѝ бе сковано от страх.

Някаква ръка я сграбчи, глас извика подир нея. Тя се откъсна и се втурна напосоки сред врявата и хаоса. Единственото ѝ желание бе да се скрие от бясната тълпа, да избяга далеч от гневното ръмжене на колите и мрачните злокобни сгради, чиито върхове се губеха в безкрайното есенно небе, надвиснало заплашително над главата ѝ.

Чу викове, видя протегнати ръце и втренчени лица. Дългата черна коса падаше в очите ѝ, дишаше често и неравномерно. По бузите ѝ се стичаха горещи сълзи и я заслепяваха. Чу скърцане на спирачки и яростен вой на клаксони. Усети острия мирис на изгорели газове, които пареха краката ѝ.

Неочаквано гладката асфалтова настилка свърши и под нозете ѝ се появиха се буци и камъни. Тя се спъна и се просна по очи върху неравната повърхност. Ръцете ѝ се вкопчиха неистово в дребния чакъл. Почувства парещата болка в краката и слепоочията.

Накрая отпусна клепачи и бавно потъна в милостивите обятия на забравата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лунните лъчи се прокрадваха през големия прозорец и обливаха пода и стените на стаята в сребриста светлина. Гладката полирана повърхност на мебелите блестеше меко в тъмнината.

Стиснал ръце в юмруци, Даниел лежеше с широко отворени очи в мрака. Лицето му бе изопнато от напрежение. Изви гръб и се размърда внимателно в голямото легло с надежда да притъпи парещата болка. Някъде в основата на гръбначния му стълб сякаш гореше огромна огнена топка. От сърцевината ѝ излизаха ярки искри и дълги пламъци и се разклоняваха на всички страни в тялото му като спици на колело.

Погледна отчаяно фосфоресциращия диск на часовника върху нощното шкафче. Бе едва един след полунощ. Твърде късно е да безпокои Джейми, помисли мрачно той. Сигурно вече спи дълбоко след изминалия труден ден.

Запали нощната лампа и хвърли поглед към заобикалящата го обстановка да се разсее. Обичаше тази стая. Живееше в нея още от дете. Бе я обзавел сам, изцяло по свой собствен вкус. Мебелите бяха предимно от тиково дърво, с красиви изчистени линии. Наоколо всичко тънеше в бронзово, тъмнозелено и кехлибарено жълто — багри, които със своята прелест наподобяваха естествените цветове на земята и напомняха на скъпоценни камъни. Мек рошав козяк покриваше по-голямата част от лъскавия дъсчен под. Тук-там бяха разхвърляни небрежно пъстри кадифени възглавнички за украса. Леглото бе единствената по-натруфена мебел в спалнята. Бе направено от тъмен махагон и имаше внушителна табла с дърворезба и инкрустирани перли. Купи го преди години от Пакистан.

Тук се намираха всички неща, които имаха някаква емоционална стойност в живота му: спомени от ученическите години, каскети, знаменца и трофейни купи стояха редом с ценни антикварни издания в кожена подвързия, порцеланови фигурки, малки пластики и екзотични сувенири от далечни страни. На една от стените висяха ритуални

маски от Британска Колумбия и изящно избродиран персийски гоблен. Юзда на камила със звънчета беше прехвърлена върху корпуса на плоскодънна китайска лодка дълга около метър.

Даниел прикова тъжно очи в предметите, донесени от различни краища на света, и се помъчи да си припомни при какви обстоятелства бе купил всяка вещ.

Ала усилието да отвлече вниманието си от болката бе напразно. Напоследък спомените за миналото го потискаха още повече, особено след разговора с Джейми. Не можеше да приеме мнението ѝ, че трябва да възобнови пътуванията си.

Стисна зъби и се хвана за таблата. Надигна се и се опита да легне в по-удобна поза. Болката го проряза като с нож. Простена и прокара ръка по изпотеното си чело.

Отчаяно извика образа на Джейми във въображението си. Представи си пълните ѝ сладки устни, изящните скули, голямото благородно чело и нежните сини очи.

— Господи, колко я обичам! — прошепна неволно той, ала мигновено пропъди срамната мисъл. Не можеше да си позволи лукса да обича Джейми, особено като знаеше чувствата ѝ към него.

Даниел бе интелигентен човек, а болестта бе засилила още повече вродената му проникателност. Винаги усещаше снизходителността и съжалението на хората. Често улавяше съчувствието в погледа на Джейми въпреки нейните старателните опити да го прикрие. Виждаше привързаността ѝ и искрения ѝ копнеж да го дари с топлина и да облекчи физическата му болка.

Ала в съзнанието му неизменно изплуваше разгневеното лице на Чад. Яростните му думи още кънтяха в ушите му.

Даниел присви устни с горчивина.

Проклет да съм, ако ѝ позволя да ме съжалява! — каза си той. Няма какво да ѝ дам, освен едно осакатено тяло и тя прекрасно го знае. Затова не мога да искам нищо от нея! Абсолютно нищо!

Въпреки това жадуваше за Джейми, копнееше за топлатата плът и нежните ѝ ласки. Представи си как лунните лъчи посребряват прекрасното ѝ лице, а звънкият ѝ смях се носи на прерийния вятър.

Въздъхна и се хвана за таблата да се обърне на другата страна. В долната част на тялото му сякаш избухна вулкан от болка, огнена лава

пропълзя от гръбнака нагоре и се разля в жилите му. С мъка удържа вика си.

Посегна към телефона, поколеба се за миг и набра номера на Джейми.

Тя вдигна след няколко позвънявания. Гласът ѝ бе дрезгав и сънен.

— Ало? Какво има?

— Аз съм, Джейми. Извинявай, че...

— Даниел? — мигновено се разбуди тя. — Зле ли си?

— Да — усмихна се печално той. — Мислиш ли, че иначе щях да те безпокоя по това време?

— Пак ли те боли гърбът?

— Да, но по-силно от всякога. Едва издържам.

— Идвам веднага. Моля те, не мърдай!

Той въздъхна с облекчение, внимателно легна по гръб и впери поглед в тавана, докато я чакаше.

Само след няколко минути тя дотича на пръсти в стаята. Носеше хавлиени кърпи, електрическа възглавничка и тубички с мазила. Даниел отправи поглед към нея и се помъчи да се усмихне.

— Същински ангел спасител в пижама с Патока Доналд! — пошегува се той.

Джейми се засмя и хвърли бегъл поглед към дрехите си. Беше с дебели ръчно плетени чорапи и синя вълнена пижама с ластици на китките и глезените. На горнището се мъдреше Патока Доналд.

— Моля, моля! Не съм тръгнала на прием!

— Знаех си, че не си от ония, дето си лягат с дантели и пухчета — той стисна зъби от болка, когато Джейми го повдигна и съблече внимателно ризата му.

— Дантелата ме гъделичка, пък от пухчетата кихам — отвърна весело тя. — Предпочитам Доналд. Моля те, Даниел, обърни се по гръб. Леко, леко... Така.

Той се подчини и скри лице между свитите си ръце. Джейми предпазливо докосна с пръсти гръбнака му. Даниел тихо простена.

— Ето! Открих го! Тук е, нали? — рече накрая тя и натисна едно място.

Той пое рязко дъх и се сгърчи от болка.

— Извинявай! — прошепна тя. — Боже, как си се схванал! Няма страшно, ще се оправиш! Само се отпусни, докато аз...

Седна на широкото легло до него, настани се удобно и започна да масажира претоварените мускули с неподозирана нежност и умение. Ръцете ѝ се движеха бавно и сръчно. Постепенно болката се притъпи и утихна. Само един нерв остана да пулсира някъде в тялото му.

— Божичко! — въздъхна блажено той. — Ти си магьосница, Джейми! Искам още.

— Разбира се! — засмя се тя. — Няма да спра, докато не се уверя, че болката е изчезнала. После ще сложим електрическата възглавничка да затоплим мястото — сетне добави: — За първи път ми звъниш през нощта. Представям си как си се чувствал.

— Не исках да те безпокоя, особено след...

Тя се скова за миг, сетне ръцете ѝ възобновиха своите ритмични кръгови движения.

— Знам — рече тя. — Не можах да заспя до късно. Дълго размишлявах за Мария.

— И какво ще кажеш? Всичко ли е загубено? Дали ще се оправи?

— Не знам. Наистина не знам, Даниел.

Той не виждаше лицето ѝ, ала гласът ѝ преливаше от мъка и нещастие. Испита желание да я прегърне и да я утеши. Беше толкова любвеобилна и всеотдайна, че бе готова на всичко да направи хората около себе си щастливи.

— Слава Богу, че полицаите са проявили разбиране и са я довели вкъщи, а не са я закарали в болницата. Представям си какъв ужас щеше да преживее, ако трябваше да прекара нощта в непозната обстановка.

— Сигурна ли си, че не е по-добре да е под лекарско наблюдение?

— Не, няма смисъл. Има само леки телесни повреди. Ударила си е главата в уличен стълб, но не е сътресение на мозъка. Колената ѝ са се обелили явно при падането. Аз ги промих и ги превързах, така че няма нищо опасно. Бързо ще заздравеят.

Двамата се смълчаха и се замислиха за душевните рани, които щяха да заздравеят много по-трудно.

— По дяволите! — избухна Джейми. — Аз съм виновна, Даниел! Знаех, че не е готова, но тя толкова настояваше, че отстъпих...

— Стига, Джейми! Престани да се самообвиняваш! Всеки сам трябва да отговаря за постъпките си.

— Но аз...

— Ти направи каквото можа. Толкова ѝ помогна... Пък и не само на нея. Няма да ти позволя да се чувстваш виновна всеки път, когато нещо не върви!

Джейми го погледна с удивление и благодарност. Той се вдигна на лакти, преобърна се и легна по гръб. Сетне я стрелна с очи и се усмихна.

— Вече съм по-добре. Болката почти затихна.

— Повдигни се, за да мога да подпъхна електрическата възглавничка... — тя сложи възглавничката под кръста му и добави: — Ще почакам няколко минути, за да съм сигурна, че няма да се схване отново.

— Завий се — той дръпна одеялото и покри краката ѝ, както бе седнала до него. Джейми се усмихна и вдигна завивките до кръста си.

— Благодаря. Май почнахме да се държим непринудено, а? — подхвърли тя. — Много по-различно, отколкото в първия ден, когато дойдох на интервю.

— Не ми напомняй — ухили се той. — Тогава каза, че съм негодник.

— Така си беше. А ти се съгласи!

Очите им се срещнаха. Усмивките им постепенно угаснаха в наситения заряд от чувства. Двамата извърнаха погледи и потърсиха по-безопасна тема на разговор.

— Как мислиш — попита Даниел, — дали неуспехът ще я обезсърчи? Трябва ли да почне отначало или никога няма да бъде в състояние да излезе от къщата?

Джейми замислено поклати глава.

— Нямам представа, Даниел. Всичко зависи от нея. Изплашена е до смърт, но ако това е от значение за нея, ще пожелае да опита отново. Ще видим...

Даниел се втренчи в тавана. Изваяното му лице се изопна, докато размишляваше за страха на Мария и за себе си — за чакалните на летищата, за митническите служители, за ресторантите и тоалетните, за неизброимите дребни, но ужасни препятствия, с които инвалидът се сблъсква на всяка крачка в света на нормалните хора.

— Сигурно е ужасно преживяване — промълви той. — Да не си излизал от години и когато накрая събереш кураж, да се сбъднат най-ужасните ти страхове.

Джейми сведе поглед към него. Даниел се зачуди дали гласът му не го е издал.

Той вдигна глава и срещна погледа ѝ. Дъхът му секна. Ясните ѝ сини очи бяха изпълнени със съчувствие и нежност.

— Даниел... — прошепна тя. — Даниел, знаеш, че не е...

Той докосна нежно устните ѝ. Допирът до пълните ѝ чувствени устни и изумлението в очите ѝ го накараха да изгуби самообладание.

С тих стон на болка и страст Даниел се надигна от леглото и привлече младата жена към себе си. Джейми се противопостави, опита да се измъкне от прегръдката му и да слезе от леглото, но ръцете му бяха твърде силни. Тя застина за миг, после се отпусна със стенание и притисна лице към широките му гърди.

— Джейми... — прошепна той в разпилените червено-златисти къдрици. — О, Джейми, обичам те... Желая те тъй силно...

Тя затаи дъх и леко помръдна. Мъжът усети отклика на тялото ѝ и сърцето му заби като лудо.

— Джейми — промърмори той отново, целуна косите ѝ, шията, плъзна ръце по стройното ѝ тяло.

С изключителна нежност пръстите му погалиха раменете, гърба ѝ, бавно проникнаха под пижамата. Ръката му се плъзна около кръста на младата жена и продължи нагоре към гърдите. Усети как тялото ѝ потръпна, когато докосна с пръсти втвърденото зърно.

— Даниел — възрази тихо Джейми, без да вдигне глава. — Моля те, недей! Даниел, не трябва...

— Не казвай нищо, Джейми — прошепна той. — Само ми позволи...

Той замълча, но продължи нежните милувки. Разтвори пижамата, обхвана гърдите ѝ и ги целуна, бавно прокара устни по нежната кожа, докато младата жена тръпнеше в обятията му.

Джейми не помръдваше, но чувстваше как тялото ѝ се изпълва с непреодолим копнеж, който караше сърцето ѝ бясно да тупти и придаваше на ласките нова неповторима нежност.

Даниел плъзна длани по стройните бедра, свали панталона на пижамата, погали плоския корем и ръката му бавно се спусна,

привлечена неудържимо от женствената топлина, която го очакваше.

Джейми се размърда в прегръдките му и той почувства разгарящия се в гърдите ѝ копнеж. Възбудата, завладяла осакатеното му тяло, го изуми. Ала дори в нажежените до бяло прегръдки на страстта, душата му благодари на жената в обятията му и я благослови за смелостта ѝ да продължи.

Джейми се притисна към него, тялото ѝ се подчиняваше единствено на неистовата страст, движенията ѝ бяха бавни, опияняващи в своя неосъзнат еротизъм. Мускулестите му ръце я обгърнаха, но вече не бяха нежни, а властни и настоятелни. Джейми пламенно откликна, вдигна глава и мъжът яростно впи устни в нейните, сякаш искаше да потъне в топлия живителен нектар от сексуалност, който бе част от същността ѝ.

Даниел усети възбуждащите движения на гъвкавото ѝ женствено тяло, задъха се от разтърсващата страст и изгарящото желание.

Изведнъж усети в нея промяна. Тя беше като плувец, отнесен от мощно течение, който прави последен отчаян опит да възвърне силите си и да се спаси.

Почувства как се опитва да потисне желанието на тялото си, да се измъкне от опиянението. Обзе го изпепеляващо разочарование, чувство за загуба и непоносима болка.

— Джейми — прошепна той в косите ѝ. — Какво има, скъпа? От какво се боиш?

— О, Даниел... — тя се отдръпна и вдигна глава. Страните ѝ горяха, в очите ѝ се четеше мъка. Той изпита чувство на вина.

Младата жена сведе поглед, пооправи смачканите си дрехи, после сви ръце в скута си. Ресниците ѝ хвърляха сенки по пламналите бузи на меката неясна светлина. Даниел виждаше как тежко се издигат и спускат гърдите ѝ, долавяше учестеното ѝ дишане, стремежа ѝ да овладее чувствата си.

— Какво има, Джейми? — попита той отново.

— Не е... редно — едва чуто прошепна Джейми, без да вдига поглед.

— Защо? И двамата сме зрели хора, нали? Желанието ти е толкова силно, колкото и моето, Джейми. Виждам го в очите ти, чувствам го, когато те държа в прегръдките си. Не вярвам да се заблуждавам в преценката си.

Най-сетне тя вдигна глава и открито срещна погледа му. Лицето ѝ бе изопнато. В очите ѝ гореше безкомпромисна искреност.

— Да, желая те, Даниел — отвърна твърдо тя. — Почти непрестанно и изглежда не съм способна да се владеея, макар да знам колко погрешно и непрофесионално е от моя страна, след като си мой пациент. Ала трябва да опитам да контролирам чувствата си заради последствията.

— Какви последствия? Джейми, та това дори не е за първи път.

Пронизващият ѝ поглед го караше да се чувства неловко.

— Да, така е. Случи се и преди. И беше ужасно и за двама ни, Даниел. Не докато се любихме — добави тя със замечтана усмивка. — Изглежда поне в сексуално отношение напълно си подходяме. Проблемът се появи след това, когато премислихме... случилото се. Беше мъчение и за двама ни, и ти го знаеш.

Лицето му все още гореше от незадоволеното желание, но той не можеше да отрече истината.

— Имаш предвид, че беше чудесно, когато се любихме, но щом започнахме да си задаваме въпроси за подбудите, се появиха проблемите, така ли?

Джейми кимна, без да откъсва поглед от него.

— Що се отнася до моите подбуди, едва ли има съмнение — продължи той. — Все пак до известна степен аз съм нормален мъж.

— Даниел — прошепна с болка тя, — моля те, недей...

— Разглеждаме твоите подбуди, нали, Джейми? — прекъсна я той спокойно. — Именно за тях се безпокоиш, тъй като не си сигурна защо искаш да го направиш, нали? Дали от искрено дълбоко чувство към мен, или само от състрадание към осакатения мъж, тъй като инвалидите също имат нужда от любов?

Тя вдигна поглед. В очите ѝ се четеше мъка. Не можеше да намери думи да му отговори.

— А всички знаем къде е слабото място на Джейми — продължи той. — Тя е изпълнена със съчувствие към бедните и безпомощните. И това винаги ѝ причинява страдание. Прав ли съм, Джейми?

— Да, така е — отвърна безизразно тя и сведе очи към смачканите завивки. — Винаги ми причинява страдание.

— А този път, Джейми? Изпитваш ли някакви чувства към мен, освен съжаление?

Тя отбягваше да срещне погледа му. Мъжът се наведе, тъй като не чу думите ѝ.

— Извинявай, Джейми, не разбрах какво каза.

— Казах, че не зная, Даниел — отвърна тя със сведена глава. — Наистина не зная. Непрестанно се опитвам да разбера дали... — гласът ѝ секна.

Даниел се вгледа в нея, чертите му се смекчиха.

— Няма значение, Джейми. Не е честно да те измъчвам. Вината не е в теб. Ти си сърдечна, мила, великодушна жена и не си направила нищо лошо. Вината е моя, задето желая и настоявам да ми дадеш нещо, което не заслужавам. Извинявай, скъпа. Няма да се повтори.

Наранена от думите и тона му, Джейми вдигна глава и се втренчи в мъжа.

— Даниел, не съм казала...

— Моля те, Джейми, всичко е наред — той срещна погледа ѝ, лицето му отново бе добило обичайната си безизразност. Усмихна ѝ се учтиво. — Няма да се повтори. Благодаря ти, задето ме разтри. Чувствам се много по-добре.

— Даниел, нямах предвид...

— Мисля, че е най-добре да си легнеш и да отпочинеш — прекъсна я той със същия тих учтив тон. — Напоследък изглеждаш уморена. Трябва да се напиш.

Тя кимна измъчено и стана от леглото. Без да вдига поглед, оправи завивките и възглавницата му, докато мъжът я наблюдаваше мълчаливо. Джейми събра уредите за масаж и се оправи към вратата. На прага се извърна към него. В очите му горяха стаени чувства, но устните му бяха горчиво стиснати.

— Даниел... — започна колебливо младата жена.

— Лека нощ, Джейми. Благодаря ти още веднъж, че дойде толкова късно през нощта.

Джейми постоя още миг, сякаш да осъзнае любезните думи, с които я отпращаше, после тихо затвори вратата и изчезна в нощта.

Дълго след като тя излезе, Даниел лежа неподвижно и се взира в тавана. По лицето му бяха изписани чувствата, които не бе могъл да сподели с нея — болката, неудовлетвореността, негодуванието срещу себе си и своята съдба, белязала завинаги живота му.

Но по лицето му бе изписано и неуловимо, бавно оформящо се убеждение, което дори необикновено интелигентен човек като Даниел трудно би могъл да определи и назове. Знаеше само, че има нещо общо с прочетените в очите на Джейми чувства, точно преди тя да си тръгне, беше свързано също и с изключителната ѝ честност и искреност.

Ако веднъж срещнеш подобна искреност, помисли си Даниел, и наистина я опознаеш, ще се промениш завинаги.

Нямаше представа по какъв начин ще се промени и дали изобщо ще намери сили, за да издържи докрай тази промяна.

Но знаеше, че след тази нощ, когато бе погледнал Джейми в очите и бе видял истината за себе си, няма да бъде същият човек.

Джейми лежеше, втречена в сенките на тавана. Отдавна се бе отказала от опитите да заспи, осъзнала, че мислите ѝ са твърде объркани и мъчителни, за да ѝ дадат покоя на съня.

Съзнаваше как часовете бавно се изнизват и се бореше с мощните всепоглъщащи чувства, които заплашваха да я потопят в огромен тъжен океан от нещастие. Чувстваше се безпомощна, непоносимо самотна, неспособна да разбере собствените си чувства, както и да ги овладее. Болката от незадоволената страст бе съвсем осезаема, а в съзнанието ѝ звучаха думите на Даниел и собствените ѝ отговори.

Беше ли прав? Възможно ли е наистина да изпитва толкова силно влечение към него, тъй безумна страст само защото е великодушна? Нима отново щеше да се предаде на старите коварни чувства, които ѝ бяха донесли толкова страдания в миналото?

Тя изстена и се обърна по корем, зарови лице в топлата възглавница и вкопчи пръсти в ръба на леглото. Опита се да потъне в тишината, докато луната обливаше със сребриста светлина напрегнатото ѝ неподвижно тяло.

Най-сетне примирено стана, навлече робата си и чехлите и отиде в малката всекидневна. Постави фотьойла пред огромните прозорци и дръпна завесите. Сви се на удобния стол, обхвана коленете си и подпря брадичка на тях. Безмълвно се загледа в изсветляващото небе на изток.

Ивица светлина, бледа и нежна като блещукане в процепа на мида, очертаваше хоризонта, където слънцето скоро щеше да изгрее.

Никакъв друг белег не разделяше небето от земята. Като двете половини на огромна мидена черупка, те оставаха плътно затворени, сиво сребристи и безмълвни. Небето отразяваше огромните пространства от изсъхнала трева, а земята бе потънала в мъгла като носещите се на талози оловносиви облаци. Светът бе необятен и неизмерим, огромна сфера, впримчена във времето, притихнала в очакване.

Изведнъж в ненарушимата тишина слънцето се плъзна над хоризонта и разпръсна великолепието си над прерията. Яркочервена пътека от светлина се спусна върху сребрилата трева и засия с разноцветни отблясъци в сланата, покрила всяко тънко стъбълце. Облаците сякаш пламнаха и обляха заспалата земя с всички цветове на дъгата. Събуден от изгрева, лек ветрец премина над сякаш покритата със скъпоценни камъни трева, която се залюля като огромно море. Постройките на града, внушително възправящи се в тишината, блестяха в пастелни тонове, прозорците им отразяваха златистите лъчи и ги изпращаха обратно към окъпаното в светлина небе.

Джейми възхитено проследи прерийния изгрев, чувствайки се неизразимо самотна и тъжна. Блестящата бледа светлина сякаш проникваше в душата ѝ, излагаше на показ обърканите ѝ мисли.

Нямаше представа какво става с нея, къде ще я отведат тези чувства или какво ще предизвикат. Единственото ѝ ясно усещане бе за предстояща опасност. И ако не овладееше чувствата си, за да промени ситуацията, щеше да се окаже дълбоко и безвъзвратно въввлечена в живота на Даниел. Щеше да се хвърли в леглото му, в обятията му, използвайки физическата и емоционална сила, за да му помогне и да го успокои, да го предпази от света, който го ужасяваше.

О, не, не и това. Не отново, рече си Джейми, лицето ѝ застина като каменна маска.

Бе се заклела, че любовните ѝ връзки ще бъдат само с мъже, които могат сами да си помогнат. И нямаше намерение да нарушава клетвата си дори заради толкова неустоим мъж като Даниел Калахър.

Изведнъж решението я озари, ясно и неизменно като пътеката от слънчева светлина, спуснала се над спящата прерията. Осъзна какво трябва да направи и си даде сметка, че трябва да го стори незабавно.

Вцепенена от болка, Джейми бавно стана от стола и се върна в спалнята. Безшумно навлече джинсите, пуловера и джинсовото яке с

мека подплата, обу мокасините. Сложи в ръчната си чанта най-необходимите неща, не спираше дори да помисли какво ще ѝ трябва, нетърпелива всичко да свърши по-бързо. Откъсна лист от бележника си, седна на бюрото да съчини кратко писмо, което запечата в плик.

Прибра плика в чантата си, измъкна се безшумно от стаята и предпазливо прекоси огромната, потънала в сън, къща. Във фойето спря, остави запечатания плик на полираната маса от палисандрово дърво и остана няколко минути безмълвно загледана в него. Лицето ѝ се изопна от агонията на колебанието, пръстите ѝ докоснаха плика.

Най-сетне тя решително пъкна ръка в джоба, мина през кухнята, излезе от страничната врата и се вмъкна в гаража, където бе паркирана колата ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кухнята на Дорийн беше само на три-четири километра от имението в „Найтсбридж Хейтс“, но по обстановка и атмосфера сякаш ги деляха светлинни години.

Все едно попадаш в напълно различен свят, помисли Джейми. Всъщност само докато прекоси града, човек вече се чувстваше изтощен като след дълъг полет. Все пак тук поне не й оставаше време за самосъжаление, каза си тя.

Мислите й бяха прекъснати от топка овесена каша, която прелетя покрай бузата й и с плясък се приземи на масата пред чинията й. Джейми се втренчи в уголемяващото се петно, после отмести поглед към Дъги, който здраво стискаше извитата си бебешка лъжица и изглеждаше необикновено доволен от себе си. Момченцето сведе поглед към лъжичката в пухкавата си ръчичка и устничките му се разтвориха в очарователна усмивка, която разкри всичките новопоникнали зъбчета. След миг избухна във весел бебешки кикот и енергично заудря с лъжицата върху подноса, закрепен на високото му столче.

— Е, добре, малчо — рече Кевин О’Рурк на щастливия си внук. — Щом вече стреляш с каша, значи не си гладен, нали? Дядо ще те измие.

Вдигна бебето, което недоволно се опитваше да се изтръгне от ръцете му и го отнесе да му измие лицето и да свали лигавничето.

Джейми се усмихна измъчено, когато дядото и внукът излязоха от стаята, и насочи вниманието си към бурната препирня между Шон и Тереза, които очевидно се бяха съсредоточили върху метафизичните явления.

— Не са! — извика гневно Шон.

— Разбира се, че са, глупчо — отвърна спокойно Тереза. — Всеки го знае. Дават го непрестанно по телевизията и на кино, и навсякъде. Не мога да повярвам, че си толкова глупав.

— Така ли? — войнствено попита Шон. — Тогава защо като обитават къщи, духовете носят вериги и разни други неща? Как го правят? Как?

Неволно заинтригувана, Джейми се обърна към двете деца. Седнали в края на масата, те похапваха палачинки със сироп и се гледаха свирепо. Червенокосата Тереза, която имаше твърде ексцентричен вкус по отношение на облеклото, носеше светлосиня сатенена блуза с жабо, задигната от овехтелите дрехи на майка ѝ, високи маратонки и сив клин с голяма кръпка на коляното. Тъй като беше събота, Шон все още бе по пижама, която вече му бе доста отесняла.

— Вярно ли е, лельо Джейми? — попита той и обърна към нея покритото си с лунички лице, върху което бе изписано отчаяние. — Прав съм, нали?

— Много е глупав — рече спокойно Тереза и обилно поля със сироп палачинката си. Тактичността не бе сред достойнствата ѝ. Тя вярваше, че нещата трябва да се наричат с истинските им имена.

— Не слагай толкова много сироп, Теси — машинално рече Джейми. — Не е полезно. За какво е спорът?

— Тя казва, че духовете са невидими като вятъра и не могат да правят нищо друго, освен да плашат хората — възмутено каза Шон.

— А не е ли вярно? — озадачено попита Джейми. — Винаги съм мислила, че именно това правят.

— Видя ли? — доволно го изгледа Тереза. — И леля Джейми казва същото.

— Но те местят предмети! — възрази Шон. — Носят вериги, хвърлят разни неща, блъскат хората... Как биха могли да правят всичко това, ако са само въздух или нещо подобно?

Джейми, която често се оказваше въввлечена в споровете между племенниците си, само защото бяха твърде интересни, се намръщи замислено.

— А какво е твоето мнение за духовете, Шон? — попита накрая тя.

— Мисля, че са истински хора, само че невидими. И че ако се блъснеш в призрак, непременно ще усетиш.

— Ако се блъсна в призрак, ще умра — заяви малкият Кевин, застанал незабелязано до Джейми. — Няма да почувствам нищо.

Джейми неволно избухна в смях, вдигна момченцето в скута и го прегърна с обич.

— А къде е Мириам? — озърна се Джейми.

— Тук съм — чу се нежното гласче на момиченцето някъде откъм пода.

Джейми се наведе и надникна под масата. Срамежливата ѝ, чернокоса племенница седеше на любимото си място и съсредоточено преобличаше малка армия от кукли Барби в невъобразимо ярки официални тоалети.

Джейми се усмихна, седна отново и разсеяно погали Кевин по косата.

— Лельо Джейми, може ли днес да дойда да поиграя със Стивън? — обърна се момчето към нея. — Не съм ходил при него вече цяла седмица, а сме намислили да направим нещо в дървената къщичка. Тайна е.

— Не днес, миличък. Днес е... свободният ми ден и бих искала да ви погостувам, а после... — гласът ѝ внезапно секна и тя бързо отпи глътка кафе, но не можа да избегне пронизателния поглед на Дорийн.

— Хайде, изчезвайте всички! — рече внезапно Дорийн. — Тереза, помогни на Мириам да се облече. Шон, качете се с Кевин в стаята си и я почистете. После всички можете да погледате анимационни филми, докато татко се събуди и ни заведе до търговския център. Побързайте, не се мотайте!

Кухнята в миг опустя и тишината сякаш надвисна над младите жени, които вдигнаха чашите с кафето в безмълвен тост.

— Не разбирам как го постигаш, Дорийн — рече с възхищение Джейми. — Невероятна си. Само помръдваш устни и като че ли целият свят се променя.

— Може би съм дух — рече невъзмутимо Дорийн. — Господ ми е свидетел, понякога наистина се чувствам като дух.

Джейми се разсмя, после изведнъж застина, загледана през прозореца на кухнята.

— Е, ще кажеш ли най-сетне какво те мъчи? — безцеремонно попита Дорийн. — Какво се е случило?

Джейми погледна снаха си, после бързо сведе очи и с треперещи пръсти докосна ръба на покривката.

— О, нищо особено — тя се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Съвсем обикновена събота.

— Изглеждаш уморена, Джейми.

— Не спях добре... Това е всичко.

— Хайде, Джейми. Сега сме само двете. Няма нито мъже, нито деца. Каж ми какво има. Побързай, преди да нахлуят отново.

Джейми остана със сведена глава. Прехапа устни, за да овладее гласа си, и рече:

— Мисля да напусна, Дорийн. Всъщност вече напуснах. Сутринта, преди да дойда тук, оставих писмо — тя вдигна поглед. В сините ѝ очи се четеше отчаяние. — Беше... Стана...

— Мислех, че работата ти харесва — рече Дорийн.

— Да, така е! Но всичко е твърде... объркано.

— Да не би господин Калахър отново да се е държал грубо? Все още ли те тормози?

— Не, ни най-малко. Напротив. Но като че ли повтарям... старите грешки.

Дорийн я изгледа замислено.

— Джейми, да не би Чад да е замесен?

— Чад? — безизразно попита Джейми. — Защо? Отдавна не съм го виждала, дори не се сещам за него.

Дорийн се поколеба и мълчаливо сведе поглед към ръцете си.

— Спомняш ли си, преди време ти казахме, че Чад възнамерява да се срещне и разговаря с господин Калахър? Е, мисля, че е изпълнил намерението си. Похвалил се на Тери, че поставил на място господин Калахър.

С преbledняло лице Джейми се втренчи в жената срещу себе си.

— Чад е говорил с Даниел?! — прошепна тя. — О, Господи! — покри лице с длани и дълго време мълча, опитвайки се да подреди обърканите си мисли. Най-сетне вдигна поглед и примигна, за да спре сълзите.

— Джейми, моля те, не плачи — по лицето на Дорийн се четеше съчувствие. — Искях само да знаеш, в случай че Чад има нещо общо с проблемите ти. Но струва ми се, той е разговарял с господин Калахър доста отдавна.

— Не мисля, че е причинил неприятности. Но...

— Според мен си преуморена — успокояващо рече Дорийн. — Струпах ти се толкова много тревоги — първо господин Калахър, после малкия Стивън, бедната Мария и дори дърводелеца... Как му беше името?

— Хайро. — Джейми се усмихна тъжно.

— Точно така. Е, смятам, че имаш нужда от почивка. Защо не заминеш за няколко дни. Ще помислиш на спокойствие и ще прецениш дали е разумно да се откажеш от работата си при господни Калахър.

Джейми се втренчи в изпълнените с топлина и съчувствие очи на Дорийн и за миг усети прилив на надежда. После отчаянието отново надделя.

— Но, Дорийн, аз вече напуснах. Оставих писмо...

— Ще му позвъня по телефона — енергично се намеси Дорийн. — Ще му кажа, че си изморена и имаш нужда от почивка и че ще му се обадиш след около седмица.

— Но не зная... — прошепна Джейми и замълча. — Не зная дали бих могла да се върна отново там — тя вдигна поглед към снаха си. Очите ѝ ясно изразяваха чувствата ѝ.

Потънала в размисъл, Дорийн мълчаливо срещна умолителния поглед на Джейми. Бе свикнала да изслушва проблемите на другите, умееше да помогне със съвет, да окуражи или утеши събеседника си. Накрая кимна рязко и стана да почисти масата.

— Е, добре — каза, очевидно достигнала до решение. — Всичко е уредено. Ще заминеш за няколко дни, за да си починеш. Аз ще се обадя на господин Калахър по-късно, когато вече си поела на път и ще му обясня какво се е случило. Когато се върнеш, ще поговориш с него, ако желаеш, и ще решиш как да постъпиш относно работата и... всичко останало.

Джейми се почувства на годините на Мириам. Сякаш опитни ръце я повдигнаха, почистиха праха от дрехите ѝ, промиха раните и светът отново стана прекрасен. Усещането бе невероятно успокоително.

— Къде да отида? — попита тя покорно. — Нямам... Никога не съм ходила на почивка сама — добави с измъчена усмивка.

— Можеш да отидеш на вилата — предложи Дорийн. — По това време никой не ходи там, а планината е прекрасна, окъпана в багрите на есента.

Предложението бе разумно. Джейми си представи семейната вила, сгушена сред високите борове в планината и неволно въздъхна от облекчение.

Мъжете от семейство О'Рурк, Кевин и синовете му, купиха вилата в планината близо до Банф преди няколко години и ходеха там на почивка през лятото и през зимата. По-големите братя на Джейми планираха отпуските си така, че всеки да има възможност да отседне в хижата със семейството си, затова бе заета и през двата курортни сезона.

Макар че нямаше дял в собствеността, Джейми често ходеше със семействата на братята си и с удоволствие караше ски или предприемаше дълги екскурзии из планината. Никога не бе ходила в хижата сама и предложението ѝ се стори невероятно примамливо. Както бе изнервена и разстроена, няколко дни сред тишина и спокойствие щяха да ѝ осигурят тъй необходимото време за размисъл.

— О, Дорийн... — обич и признателност смекчиха чертите на измъченото ѝ лице.

Но Дорийн не ѝ позволи да продължи.

— В хижата има съдове и прибори, консерви, дърва и чаршафи. В случай, че имаш нужда от нещо друго, се обади на семейство Флеминг, които живеят наблизко. Трябва само да купиш мляко и зеленчуци. Ей сега ще ти донеса ключа.

Дорийн енергично излезе и остави Джейми сама в тихата кухня. Младата жена отпи от кафето и замислено се загледа през прозореца.

След няколко минути Дорийн се върна с ключа, прикрепен към миниатюрен ритуален стълб, чиято изящна дърворезба бе изработена от един от братята на Джейми. Зад Дорийн се появи Тери и сънено пристъпи в кухнята, облечен в тъмносин анцуг.

Джейми нямаше представа какво е казала Дорийн на Тери, но той с обич се усмихна на сестра си и постави ръка на рамото ѝ.

— Е, Джейми, разбрах от Дорийн, че си взела отпуска.

— Само няколко дни. Сигурен ли си, че бих могла да отседна в хижата?

— Разбира се. Някой трябва да я изчисти и да затвори капаците на прозорците, преди да започнат снежните бури. Ще го сториш ти, малката.

Джейми се усмихна. Обсипаното с лунички лице на брат ѝ бе досущ като лицето на Шон. Почувства се обградена с обич и семейна топлина, с грижи и внимание и едва успя да овладее напиралите в очите ѝ сълзи.

Преглътна буцата в гърлото си, бутна стола назад и прибра ключа в джоба на джинсовото яке.

— Е, щом ще ходя на почивка, по-добре да не губя нито минута — рече, като се опита гласът ѝ да прозвучи безгрижно. — Благодаря за всичко. Целунете татко и децата от мен. Дорийн, ако говориш с Даниел, кажи му, че аз... аз...

— Ще му кажа — успокояващо подхвърли Дорийн. — Тръгвай и приятно прекарване.

Джейми вдигна лице към двамата, понечи да каже още нещо, но се отказа. Накрая само махна с ръка, излезе и пое към очуканата малка кола. Не забеляза загрижения поглед, който си размениха Тери и Дорийн, докато следяха през прозореца как ярката ѝ, червено-златиста коса изчезва във вътрешността на автомобила. Тя запали мотора и само след минути се вля в натоварения поток на съботното движение.

На следващата сутрин Джейми седеше на дървената веранда на хижата с лице срещу слънцето и се наслаждаваше на спокойствието и уединението. Въздухът бе изпълнен с аромат на бор, тишината се нарушаваше единствено от крясъците на катеричките и меланхоличната песен на двойка гмурци, долитаща откъм езерото.

О, да, ти бе права, Дорийн, точно от това имах нужда, помисли Джейми и се протегна блажено.

Усмихна се, като си спомни спокойствието и уединението, на които се бе наслаждавала през изминалите двайсет и четири часа. Вече се чувстваше по-силна, по-уверена, способна да направлява живота си и да се справи с всички трудности.

С всички, освен с Даниел, мина ѝ през ум. Тръсна глава, за да прогони тази мисъл. Даниел все още беше проблем, но щеше да се съсредоточи върху него по-късно.

Сега възнамеряваше да се разходи покрай езерото и да не мисли за нищо друго, освен за слънцето и пясъка, за птиците и боровете, за тишината и уединението.

Джейми се усмихна отново, скочи на крака, обу старите си маратонки и грабна пуловера. Сложи още дърва в камината да подсили огъня и заключи задната врата. Вдъхна аромата от кедровите клончета, които бе отчупила вчера и поставила в картонена кутия от мляко на масата, и пое към езерото.

Разхожда се по брега в продължение на часове, поспираше на скалите, издадени над водната повърхност, и сред гората, за да погледа птиците и катеричките. Мислите ѝ блуждаеха, докато си тананикаше популярни песнички.

Чистият свеж въздух бе наситен с аромата на есента. Беше толкова тихо, че се чуваше шепотът на вятъра в клоните на боровете и плясъкът на вълните, галещи нежно скалите на брега.

Когато слънцето се изкачи високо в небето, Джейми тръгна обратно към хижата, унесена в мисли за дългия самотен следобед и предстоящата нощ. Лениво се чудеше дали да подремне, да вземе въдицата и да отиде на риболов, или да си направи голяма купа пуканки и да чете до вечерта.

Въздъхна и реши да отложи удоволствието от решението. Блажено се отпусна на голям плосък камък и се загледа в блестящата повърхност на езерото. Топлите слънчеви лъчи приятно сгряха тялото ѝ. Тишината я обгръщаше, обвиваше я като пашкул, действаше ѝ невероятно успокоително. Обзе я странното усещане, че е единственият човек на този свят, и в същото време не е сама, че мислите и чувствата ѝ са само малка съставна част от огромна сложна композиция.

Усещането бе приятно и успокоително, особено след дългия период на самота и изтощително самоопознаване. Джейми се излегна на топлия камък под приятно галещите слънчеви лъчи и потъна в спокойната тишина, която я залюля в обятията си. Мислите ѝ постепенно започнаха да приемат форма.

Изведнъж с изумителна яснота Джейми съзря лицето на Даниел. Мъжът се смееше, чувствените му устни весело потрепваха, тъмните му очи проблясваха, косата му падаше върху челото. Той протегна ръце, а Джейми се усмихна и се втурна срещу него, потъна в топлата му силна прегръдка, вдъхвайки познатия аромат на мускулестото тяло, което винаги разгаряше у нея безумна страст.

Джейми повдигна клепачи и се взря в късчето синьо небе между върховете на дърветата. Очите ѝ се разшириха от изненада, мисълта, пронизала цялото ѝ същество с кристалната си яснота, сякаш я замая.

— Обичам го — прошепна Джейми на вятъра и на водата. — Обичам го.

Младата жена осъзна, че това е безпощадната истина. Обичаше Даниел Калахър така, както никога не бе обичала друг мъж. Обичаше го с цялата си душа и сърце. Чувствата ѝ нямаха нищо общо със съжалението, с факта, че тялото му бе осакатено. Любовта ѝ бе много по-дълбока. Любов, която щеше да надживее вечността.

Джейми продължи да се взира в небето. Чувстваше се като пречистена. Зачуди се защо ѝ бе отнело толкова много време, за да осъзнае чувствата си, защо се бе борила, отричала и смесвала любовта със съжалението.

Защото не исках да се изправя пред неизбежното, помисли си тя. Защото зная, че ще трябва да взема решение...

Най-сетне можеше да бъде честна към себе си, но това ни най-малко не улесняваше ситуацията. Невъзможно бе да се качи в колата, да отиде в дома му, както копнееше да стори, и да му признае, че го обича. Защото в мига, в който осъзна чувствата си, се появиха и съображения, които я върнаха в жестоката действителност.

Тя най-сетне си бе дала сметка, че недъгът му не е от значение за нея. Но душата му също бе наранена, а Джейми не би могла да поеме риска и да се опита да заличи тази дълбока рана.

Но аз мога да помогна! — помисли си тя. С моята помощ той ще се научи отново да пътува, ще възвърне вярата в себе си, ще намери своето място в живота. Ще бъда до него и ще...

И в този миг тя осъзна огромната опасност, на която щеше да изложи собственото си щастие.

Виждаше всичко с такава яснота, та се запита как е възможно да се е заблуждавала месеци наред. Бе отричала любовта, упорито си бе въобразявала, че изпитва единствено съжаление, защото дълбоко в себе си е осъзнавала безмилостната дилема, пред която ще я изправят истинските ѝ чувства.

Ако напуснеш Даниел, щеше да обърне гръб на най-дълбоката и истинска любов в живота си. Но ако останеш, щеше да се върне към старата си роля на човек, който се нагърбва с чуждите проблеми,

предлага утешение и подкрепа — роля, която винаги я бе опустошавала, бе унищожавала приятелствата ѝ, бе ѝ носила единствено страдание. Ясно съзнаваше, че има една-единствена възможност.

— Сбогом, Даниел — прошепна тя на вятъра и блещукащите вълни. — Едва ли можеш да си представиш колко много те обичам, но няма да те видя никога вече.

Сълзи изпълниха очите ѝ и се стекоха по бузите ѝ. Тя ги избърса с длан, изправи рамене и отметна глава, за да посрещне смело бъдещето.

Осъзна, че трябва да намери сили да продължи, да открие своето щастие в живота, защото не бе свикнала да се предава. И ако Даниел събере кураж да промени живота си и да извоюва свое място в света, тя ще го чака. Но няма да поеме ролята на всеотдайния помагач, не и този път. Даниел трябва да се справи сам.

Джейми слезе от скалата, лицето ѝ изразяваше решимост, придобита след моментното ѝ проникновение. Никога не се бе чувствала толкова спокойна, така уверена в правилността на решението си. Замислено пое по брега на езерото към хижата.

Изведнъж рязко спря, засенчи очите си с ръка и се взря уплашено.

До хижата под дърветата бе паркиран сребрист микробус, който Джейми не бе виждала досега, и проблясваше под лъчите на следобедното слънце.

Сърцето ѝ тревожно заби. Тя внимателно приближи до верандата, но не забеляза никого. Само скъпия сребрист микробус, огромен и подозрителен, спрян недалече от хижата. Безпокойството ѝ нарасна. Тя спря на първото стъпало на верандата, готова да побегне.

Леко движение иззад ъгъла на постройката привлече вниманието ѝ. Младата жена рязко се извърна и онемя, шокирана.

Даниел Калахър седеше в инвалидния стол, облечен в черния си анцуг и яркочервено яке, и мълчаливо я наблюдаваше.

— Здравей, Джейми — тихо рече той. — Извинявай, че те изплаших.

— Д-Даниел... — Джейми напразно търсеше думи, неспособна да овладее вълнението си. Не чуваше собствения си глас, заглушен от силните удари на сърцето ѝ.

— Хей, защo се изплаши? — усмихна се мъжът. — Не съм чак толкова страшен, нали?

— Аз... Не очаквах... — Джейми безпомощно се огледа. — Кой те докара? Хайро ли? Къде... Къде е той?

По лицето на Даниел се изписа болка, но той смело срещна погледа ѝ.

— Хайро не е тук, Джейми. Шофирах сам. Микробусът... — той махна към сребристата кола. — Съоръжен е с най-различни приспособления. Въртящи се седалки, рампа и други устройства, които улесняват живота на инвалидите.

— Откъде се сдоби с него? — попита Джейми, все още вцепенена от изненадата.

— Взех го под наем — весело рече той. — Но мисля, че ще го купя. Харесва ми.

— Това е... Даниел, това е чудесно...

Мъжът продължи замислено да се взира в нея, а Джейми усети как руменина залива страните ѝ. Смутено извърна глава.

— Джейми — нежно започна той, — мисля, че трябва да поговорим.

— Да — прошепна тя.

— Би ли намерила дъска, която да използваме за рампа, за да се кача по стъпалата? Мисля, че в бараката зад хижата може да се намери подходяща, но на вратата има огромен катинар...

Джейми се вкопчи с облекчение в предоставилата ѝ се възможност да се заеме с нещо. Заобиколи тичешком хижата, отключи бараката и се втурна обратно, понесла дълга дъска, останала от малкия пристан, който бяха сковали на брега на езерото миналото лято.

Постави импровизираната рампа и помогна на Даниел да изкачи стола си по наклона до верандата. Отключи хижата и донесе кафе за двамата. После се отпусна на един от плетените столове, стиснала чашата си с треперещи пръсти.

Даниел приближи стола си, наведе се към младата жена и настойчиво се втренчи в лицето ѝ.

— Джейми — рече нежно.

Тя не смееше да вдигне поглед, не смееше дори да се довери на гласа си. Взря се в чашата и се опита да овладее чувствата си, да прикрие вълнението си.

— Джейми, защо замина? Защото се държах толкова ужасно онази нощ, затова ли? Искам да знаеш, че съжалявам, Джейми. Нямах право да ти оказвам натиск. Беше отвратително от моя страна.

— Даниел... моля те... Не искам да говорим за... за всичко това. Не още — тя умолително вдигна поглед към него.

— Добре, Джейми — кимна той след миг размисъл. — Както искаш. За какво желаете да говорим?

— Как... Как разбра къде съм? — попита тя.

— Вчера сутринта Мария ми донесе писмото ти. Тъкмо бях преодолял шока и размишлявах как да те намеря, когато се обади снаха ти. Много мила жена.

— Казва се Дорийн — усмихна се Джейми. — Тя е майка на всички.

— Същото си помислих и аз, когато я видях.

— Видял си Дорийн?! — Джейми изумено се втренчи в него. — Как? Нали каза, че само ти се обадила.

— Да, така беше — весело рече той. — Но после всички бяхме поканени на вечеря. Пържолите, печени на скара в двора, бяха много вкусни.

Джейми изпита чувството, че светът бясно се завърта около нея и се разпада на хиляди малки парченца. Продължи да се визира в Даниел, неспособна да проговори.

— Джейми — рече той с усмивка, — ела на себе си.

Най-сетне младата жена промълви:

— Даниел, не мога да разбера... защо си ходил в дома на брат ми?

Усмивката му угасна.

— Чувствах се ужасно, когато прочетох писмото ти, Джейми. Искях веднага да те откроя, да ти се извиня и да те отведа у дома. Снаха ти не ми каза къде си, но спомена, че е склонна да се срещнем и да поговорим. Покани всички ни на вечеря и ние отидохме.

— Всички? — смаяно попита Джейми. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид всички. Стивън, Мария, Хайро, Клара и аз. Всички отидохме.

— Господи! — Джейми въздъхна и опита да си представи как е преминала вечерята в двора на брат й. В съзнанието й изплува

смачканата трева, старата газова скара, масата за пикник, застлана с шарена покривка, шумната група деца...

— Беше доста забавно — рече спокойно Даниел, сякаш прочел мислите ѝ.

— Забавно! — слисано възкликна Джейми. — Даниел, не мога дори да си представя...

— Пържолите бяха чудесни — продължи мъжът. — Брат ти е чудесен готвач. А тайният сос, който е измислил, е истинска мечта. Клара положи неимоверни усилия, за да измъкне рецептата, но брат ти остана непоколебим.

Джейми се усмихна, но все още бе твърде удивена, за да успее да осъзнае всичко.

— Накрая обаче Клара си намери събеседник. Двете с Дорийн разменяха рецепти цяла нощ, докато Тери и Хайро разговаряха за дърводелство в работилницата на брат ти.

— Ами... Ами Мария? Каза, че тя също дошла с вас? Не се ли боеше да излезе от къщи след случилото се в петък?

— Мисля, че се страхуваше. Беше много изплашена, но знаеше, че отиваме в дома на брат ти заради теб, затова направи усилия да дойде, макар да не ѝ се искаше да напусне сигурността на къщата.

— А когато пристигна...

— Щом се озова в двора, с радост наблюдаваше игрите на децата. Цяла вечер държа в скута си пълничкото бебе и сякаш щеше да се разтопи от щастие.

— Какво не бих дала да съм била там — усмихна се замечтано Джейми.

— Тази сутрин казах на Мария, че ще дойда да те видя. Тя помоли да ти предам, че се чувства добре и утре отново ще опита да отиде сама до търговския център на града. Спомена, че като видяла децата на брат ти, изпитала непреодолимо желание да се върне в истинския свят.

— О... — промълви Джейми. В очите ѝ грейше обич. — О, Даниел, това е чудесно — изведнъж лицето ѝ помръкна. — Но щом тя ще тръгне утре, аз няма да бъда там... Трябва да съм до нея, Даниел, в случай че тя...

— Джейми, не можеш винаги да бъдеш до нея. Трябва да оставиш хората сами да се справят в живота. Изтощена си именно

защото поемаш на плещите си тежестта от проблемите на всички. Или поне така ми каза Дорийн — добави той със смутена усмивка.

— Даниел, наистина е много мило от твоя страна... — тя притеснено замълча, сведе поглед, после отново вдигна очи и опита да се усмихне. — А ти, Даниел, какво прави през цялата вечер в дома на брат ми?

— Разговарях с баща ти. Той е прекрасен човек, Джейми. Много ми допадна.

Джейми се усмихна отново, зарадвана от думите. Представи си как Даниел и баща ѝ разговарят.

— За какво говорихте?

— Ами... за шансовете на „Блу Джейс“ да спечелят първенството, за историята на Ирландия, за годините, когато баща ти започнал работа в корабостроителниците. Животът му е изключително интересен, Джейми. Все още не съм написал книга, в която действието да се развива в Ирландия. Точно след злополуката започнах една, дори се опитах да замина за Белфаст, за да направя проучвания, но... — Той внезапно замълча. Двамата се загледаха в сивата катеричка, по-смела от събратята си, която изтича по парапета, спря до лакътя на Даниел и с комично смаян поглед се втренчи в блестящите хромирани колела на инвалидната количка. — Накрая Дорийн реши, че все пак не представлявам заплаха и че ще бъде добре двамата с теб да се видим и да поговорим. Така че ми каза как да те намеря, а Тери предложи да наема микробуса и ето ме тук.

— Да, ето те тук — повтори Джейми, очаквайки със страх следващите му думи.

— А сега, Джейми, стига сме извъртали, да поговорим най-сетне сериозно.

— Даниел — промърмори младата жена и сведе очи, — не мисля, че бих могла...

— Погледни ме, Джейми — нежно рече той.

Тя вдигна глава и срещна погледа му, лицето му бе изопнато, в очите му се четеше болка.

— Джейми, обичам те.

— О, Даниел...

— Моля те, не мисли, че ти оказвам натиск, Джейми. Искам само да го знаеш... — той се усмихна тъжно. — Искам да знаеш, че

намеренията ми са честни. Съзнавам, доста често бях груб към теб и те обвинявах, че... подбудите ти са осъдителни, но... всъщност се опитвах да отрека собствените си чувства, за да се защита и бях несправедлив към теб. Истината е, че те обичам, наистина те обичам и не искам да ти причиня болка и мъка.

Джейми остави чашата си на парапета, отпусна ръце в скута си и мълчаливо сведе поглед.

— Зная, че няма какво друго да ти предложа, освен името и парите си — продължи непоколебимо Даниел, — а също така си давам сметка, че парите не са от значение за теб. Аз никога няма да бъда пълноценен човек, Джейми, и при тези обстоятелства е твърде егоистично от моя страна да те желая само за себе си. Но ще бъда доволен на толкова внимание, колкото смяташ, че си в състояние да ми отделиш. Ако решиш да се върнеш като мой терапевт и пожелаеш отношенията ни да бъдат само приятелски, ще се постарая да се задоволя с това. От този момент няма да те насилвам и да настоявам да получа повече, отколкото чувстваш, че си готова да ми дадеш.

Думите му сякаш пронизаха тялото ѝ с мощен електрически заряд. Тя вдигна поглед, бузите ѝ поруменяха, очите ѝ гневно проблеснаха.

— Даниел, мислиш ли, че всичко това е от значение за мен? Знаеш, че не се интересувам от парите ти. Вярваш ли, че недъгът ти би се отразил на чувствата ми към теб? Че бих могла да не те обичам?

— Не зная, Джейми — настойчиво се вгледа в лицето ѝ мъжът. — Защо не ми кажеш? Ще можеш ли някога да ме обикнеш?

Сините ѝ очи срещнаха неговите. В погледа ѝ се четеше неподправена искреност, чертите ѝ бяха изопнати от удивление.

— Кажи, Джейми — прошепна настойчиво той. — Искам да го чуя от теб.

— Обичам те, Даниел — рече твърдо тя. — Обичам те от цялата си душа и сърце и винаги ще те обичам.

— О, Господи — промълви Даниел, стисна колелата на стола и понечи да приближи към младата жена, но спря, дочул отново гласа ѝ.

— Мисля, че те обикнах от първия миг, в който те видях, макар да бе толкова разярен — продължи Джейми със същия овладян, спокоен глас. — Но ми трябваше доста време, за да осъзная чувствата си. Когато се любихме за първи път... — тя го погледна въпросително,

страните ѝ поруменияха при спомена. Мъжът безмълвно кимна. — Тогава бях наистина объркана. Ти ме обвини, че поведението ми е продиктувано от съжаление. Реших, че може би си прав, макар непрестанно да копнеех да те погая, да те прегърна. Трудно ми бе да не те докосвам.

— Джейми — усмихна се той, — твое задължение е да ме докосваш непрекъснато.

— Много добре разбираш какво имам предвид.

— Господи, чудесно разбирам какво имаш предвид.

— А през онази нощ, когато пожела... — тя се поколеба смутено, ала продължи: — Моето желание бе също толкова силно, ала не знаех от какво е породено. Едва когато дойдох тук, останах сама и имах възможност да обмисля всичко, осъзнах, че не съм била водена от скрити подбуди. Обичам те, това е всичко. И те желая непрестанно.

— Джейми, скъпа, не разбирам защо си тъжна. Жената, която обожавам, ми казва, че ме обича заради мен самия, безрезервно, и в същото време имам чувството, че ни делят милион светлинни години. Защо, Джейми? Какво има?

Тя огледа верандата, опитваше се да намери подходящи думи, с които да му обясни.

— Даниел, преди няколко дни ми каза, че след Коледа възнамеряваш да започнеш нова книга. Приключенски роман за крадци на произведения на изкуството, струва ми се.

— Да, точно така — отвърна Даниел, изумен от внезапната смяна на темата.

— Каза, че действието ще се развива най-вече в Париж, нали? В Лувъра?

— Да, точно така.

— Даниел, как ще извършиш проучванията за книгата?

Той вдигна глава и изпитателно се вгледа в младата жена, преди да отговори.

— Ще наредя на екипа, който провежда проучванията, веднага да започне работа по проекта. После, когато събере достатъчно материал, за Париж ще замине един от ръководителите на екипа, на когото имам пълно доверие, за да уточни техническите подробности — например охранителната система на галериите, а също обстановката и някои колоритни детайли.

— Но ти няма да заминеш — тихо рече Джейми.

— Не. Няма да замина.

— В никакъв случай? Никога?

— Никога.

Болка се изписа по лицето на Джейми и младата жена тъжно се загледа в проблясващата повърхност на езерото.

— Джейми, не те разбирам? Нима не си в състояние да ме обичаш, защото не одобряваш начина ми на живот?

— Нищо не може да ми попречи да те обичам, Даниел — промълви Джейми. — Но не бих искала да свържа живота си с теб, след като не одобрявам възгледите и действията ти.

— Твърде жестоко е, Джейми.

— Не мисля така — срещна погледа му тя. — Смятам, че това е единственото правилно решение. Така трябва да постъпи зрелият човек. Когато жената е млада, Даниел, особено жена като мен — добави Джейми с горчива усмивка, — тя мисли, че би могла да направи света по-добър. Несъзнателно търси мъж, който отчаяно да се нуждае от нея, защото ще може да му помага, да го окуражава, да изгради характера му. Разбираш ли какво искам да кажа?

Даниел кимна, без да отделя поглед от нея.

— Но когато момичето се превърне в зряла жена... — започна той.

— Когато се превърне в зряла жена, осъзнава, че не може да „поправи“ всичко. Напротив. Хората трябва сами да се справят със своите проблеми и ако станат твърде зависими от друг човек, който им вдъхва сила и непрестанно им помага, тогава любовта може бързо да се превърне в омраза.

— Никога няма да те намразя, Джейми. Никога.

— Изненадата ти ще бъде огромна, Даниел, когато след няколко години установиш, че ме мразиш — в сините ѝ очи проблесна непоколебима увереност. — Защото аз ще бъда свободна да идвам и да си отивам, когато поискам, докато ти все още ще бъдеш прикован в капана на своите страхове.

Мъжът пребледня, но погледът му не трепна.

— Ти си безмилостна, Джейми.

— Обичам те. Истинската любов не е милостива. Тя трябва да бъде безмилостна, иначе няма да бъде силна. Ако наистина искаш да

преодолееш страха си, ще те подкрепя с цялата си любов. Но щом отказваш сам да си помогнеш, не бих желала да се намесвам. Ще си причиним твърде много болка.

За миг той остана неподвижен, загледан в нея. Най-сетне, сякаш стигнал до твърде болезнено решение, рязко подкара количката до края на верандата и се спусна по пригодената рампа. Спря и погледна през рамо.

Джейми бързо извърна глава и се втренчи в езерото, опитвайки се да потисне внезапно обзелото я страстно желание. Широките му рамене, арогантните устни, загорялото от слънцето лице на фона на зелените борове я накараха да тръпне в копнеж. Но тя остана безмълвна и неподвижна, не издаде бушуващите в гърдите ѝ чувства.

— Ще се върнеш ли у дома? — безизразно попита мъжът. — Ако ти обещаю, че днешният разговор никога няма да бъде споменат и ще можеш спокойно да работиш, без намеса или натиск от моя страна?

— Не — бавно отвърна Джейми. — Ще дойда да прибера багажа си, но не мисля... че бих могла да се върна, Даниел.

— Не само с мен трябва да се съобразяваш, Джейми — той настойчиво се взря в нея. — Помисли за Стивън, за Мария... За всички останали, които те обичат.

— Даниел... — безпомощно започна тя.

— Поне помисли — рязко рече мъжът. — Остани тук, почини си и обмисли добре решението си. След няколко дни ела да се видим и да поговорим отново.

— А ако и тогава не се чувствам готова да остана да живея при теб...

— Ще бъдеш напълно свободна да си отидеш — промълви той. — Говоря сериозно, Джейми. Няма да те насилвам.

Джейми кимна и сведе поглед.

Даниел безмълвно се извърна и подкара стола по неравния терен към сребристия микробус.

Джейми видя как той се мъчи да отвори плъзгащата се врата и да спусне рампата, усети непреодолим импулс да се втурне и да му помогне. Ала инстинктът я предупреди, че точно в този момент Даниел не желае помощ от нея. Остана на верандата, стиснала ръце в скута си, докато мъжът най-сетне успя да се настани на шофьорското място и да прибере инвалидния стол зад себе си.

С хладен учтив жест Даниел махна за довиждане, зави пред хижата и изчезна по планинския път сред облак прах.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Татко? Татко, може ли да вляза?

Съсредоточен върху документите, разпилени по бюрото му, Даниел с усилие се върна към действителността и се обърна към вратата. На прага стоеше Стивън, облечен в училищната си униформа, косата му бе прилежно сресана.

— Извинявай, сине, не те чух какво каза? Искаш да поговорим ли?

— Искам да те попитам нещо — повтори търпеливо Стивън. — Може ли да вляза?

— Разбира се.

Даниел проследи с поглед малкото момче. Както винаги, остана поразен от фините му черти, изразяващи необикновена чувствителност, стеснителност и уязвимост.

Стивън пристъпи в стаята и внимателно седна на един от кожените фотьойли. Беше с къси сиви панталонки и краката му изглеждаха съвсем слаби. Даниел с усмивка забеляза драскотината върху коляното на сина си — белег от минало приключение.

Момчето прехапа устни и за миг сведе очи към ръцете си, учтиво прибрани в скута му, после смело се вгледа в баща си.

— Татко, Джейми ще се върне ли?

Даниел усети как дъхът му секна, болката избухна с неподозирана сила в тялото му. Но лицето му остана безизразно, докато той внимателно подреждаше документите пред себе си.

— Разбира се, че ще се върне, Стивън. Защо се тревожиш?

— Помислих си... Помислих си, че може би тя не ни обича... — прошепна детето. Лицето му бе силно пребледняло. — Реших, че може би е като мама и не иска да живее с нас, че ще си замине и никога вече няма да се върне.

Даниел положи неимоверни усилия, за да срещне спокойно изпитателния поглед на сина си.

— Стивън, ти не си виновен, задето майка ти ни напусна. Ти си чудесно момче и тя все още те обича по свой начин. Джейми също те обича. И много държи на теб.

— Тогава защо замина? — попита умолително Стивън. — Не ми е толкова мъчно за мама — продължи той с неподправена детска искреност. — Тя и без това не ми обръщаше внимание. Но Джейми винаги е толкова... — гласът му заглъхна и момчето сведе глава. Търсеше подходящи думи, докато Даниел го наблюдаваше с безпокойство. — Ако Джейми не се върне, ще умра — сподавено промълви накрая Стивън. — Обичам Джейми.

— Аз също, сине — тъжно рече Даниел, тъмните му очи невиждащо се втренчиха някъде далече. — Аз също.

Преди да продължи мисълта си, на прага се появи Мария. Тя погледна извинително Даниел и насочи вниманието си към момчето.

— Стивън, трябва да побързаш. Автобусът ще бъде... — младата жена внезапно замълча и разтревожено се втренчи в детето. — Стивън, ти плачеш. Какво се е случило?

Момчето стана, бързо избърса очи и се насочи към вратата. Мария загрижено погледна Даниел.

— Разтревожен е за Джейми — обясни Даниел. — Страхува се, че тя може да не се върне.

Мария кимна съчувствено, наведе се и прегърна малкото момче.

— Стивън, знаеш, че Джейми ще се върне — прошепна тя. — Татко ти ни каза, че тя ще бъде тук след няколко дни.

— Понякога хората така казват — упорито възрази Стивън. — Ала после не се връщат. Ами ако Джейми не се върне?

— Джейми ще се върне — твърдо заяви Мария. — Тя обича всички ни твърде много, не би могла да замине и да ни изостави. Почакай и ще видиш. Джейми ще се върне, преди да дойде краят на седмицата и тогава Клара ще направи пай от ревен за вечеря.

Стивън вдигна поглед към нежната млада жена, очите му радостно заблестяха.

— Паят от ревен е любимият на Джейми.

— Да, наистина — усмихна се Мария и погали момчето по косата. — А ти трябва да завършиш оцветяването на онези чудесни картинки с цветя. Знаеш, че Джейми много обича цветя.

Успокоено, момчето приближи до баща си, целуна го по бузата и пое към вратата, следвано от Мария.

— Стивън — обади се внезапно Даниел, — изтичай долу сам и вземи учебниците си от Клара. Бих искал да поговоря с Мария.

— Добре, татко. Довиждане. Довиждане, Мария. Ще се видим след училище — той спря на прага, обърна се и с надежда се взря в баща си. — Татко, мислиш ли, че когато се върна довечера, Джейми вече ще бъде тук?

Даниел поклати глава.

— Вероятно не. Мисля, че ще се върне към края на седмицата, момчето ми. Тя си взе отпуска, за да си почине.

Момчето се поколеба, после кимна и изчезна по коридора.

За миг Даниел остана неподвижен, втренчен замислено във вратата, после се обърна към Мария, която плахо чакаше в стаята.

Откакто Джейми се появи в къщата, Мария като че ли вече не е тъй нервна и изплашена в мое присъствие, помисли си Даниел. Но изглежда ще си остане все така стеснителна и плаха.

— Надявам се, че му казвам истината, Мария — рече той с тъжна усмивка.

— За Джейми ли, сър?

Даниел кимна и сведе поглед към документите върху бюрото.

— Сигурна съм, че това е истината, сър — отвърна уверено Мария. — Не мога да повярвам, че Джейми няма да се върне. Тя държи на нас. Тя е като...

— Като член от семейството? — попита Даниел и стрелна с поглед младата жена.

— Да — тихо рече Мария. — Като член от семейството.

— О, Господи — промърмори Даниел, като даде израз на чувствата си. — Боже мой... — изведнъж възвърна самообладанието си и се втренчи в пръстите си, вкопчени в бюрото. — Мария — започна той, като внезапно и преднамерено смени темата, — разбрах, че днес ще предприемеш важна стъпка.

Бузите на младата жена силно поруменяха.

— Да, сър — прошепна тя. — За мен поне е много важна.

— Важна е за всички, Мария. Да събереш кураж да направиш нещо, което те плаши до смърт... е най-важното решение в живота на всеки човек.

Мария вдигна поглед. По лицето ѝ бе изписана странна смесица от страх и признателност.

— Благодаря ви, сър — прошепна тя.

— Какъв точно е планът ти? Какво възнамеряваш да направиш днес? Мога ли да ти помогна?

— Не, благодаря, сър. Мисля, че е по-добре да не приемам помощ. Трябва да го направя сама.

Даниел кимна.

— И какво ще предприемеш?

— Ще бъде точно като предишния път. Но не искам да рискувам, като си оставя спасителен изход. Трябва да съм сигурна, че ще стигна дотам.

— И как ще го постигнеш?

Мария се поколеба, руменината по страните ѝ се засили.

— Ще... уредя някой да ме чака там — промълви тя, неспособна да срещне погледа на Даниел. — Някой, когото не бих искала да разочаровам, за да съм сигурна, че ще спазя уговорката.

— Някой, който работи в търговската част на града? — усмихна се Даниел. — Например в магазин за хранителни стоки?

Лицето на младата жена грейна в усмивка и Даниел усети как буца засяда на гърлото му.

— Обади ли му се вече, Мария?

Тя поклати глава.

— Ще му се обадя... след няколко минути. Първо исках да се уверя, че ще успея да стигна до града. Вече знам, че ще се справя — добави тя и гордо вирна брадичка. Решимостта ѝ трогна Даниел. — Няма да се поддавам отново на страха си. Изгубих достатъчно години от живота си.

— Мария, какво точно изпитваш? — настойчиво попита мъжът. — Искам да кажа, когато излезеш, когато всъщност се впускаш в това, което те ужасява и знаеш, че спасителен изход няма. Как се чувстваш тогава?

Младата жена се замисли, търсейки най-подходящите думи, с които да отговори. Очите ѝ бяха вперени някъде в далечината.

— Ужасно е — промълви най-сетне тя. — Няма думи, с които бих могла да опиша колко е ужасно. Сякаш умираш, и то само от страх, защото е трудно да повярваш, че можеш да понесеш такава

мъчение и да останеш жив. Но после се замисляш за всички хора, които обичаш, за твърде високия залог, за огромната загуба, която ще претърпиш, ако смелостта ти изневери, и продължаваш напред. А след това се чувстваш чудесно — заключи момичето. — Нищо не те кара да се чувстваш така прекрасно както... Както мисълта, че си влязъл в битка със страха си и не си се предал.

Даниел я изслуша мълчаливо. Лицето му бе изопнато, напрежението от потиснатите чувства бе сковало мускулестото му тяло.

— Желая ти успех, Мария — тихо рече той. — Ти си невероятно смела и заслужаваш да бъдеш най-щастливата жена на света.

Тя се обърна към него, изненадана и трогната от думите му, после излезе от стаята. Даниел проследи с поглед как вратата безшумно се плъзна зад стройната ѝ фигура. Бавно подкара стола към прозореца. Дръпна завесите и дълго остана загледан в градината, окъпана в златни есенни багри.

— О, Хайро, благодаря ти — възкликна Мария. — Прекрасна е — усмихна се младата жена, бледото ѝ лице грейна щастливо, докато тя разглеждаше полираната дървена кутия в ръцете си.

— Твоята е от тиково дърво — обади се Клара от другата страна на масата. — А моята от махагон. Виж как добре прилягат ъглите.

Клара вдигна друга малка кутия и я подаде на Мария. Усмивка смекчи строгите черти на готвачката. Хайро смутено се наслаждаваше на радостта на двете жени от неговите подаръци.

— Имам една и за Джейми — рече той. — Ще ѝ я дам, когато се върне.

— Джейми ще се зарадва много — увери го Мария. — Ще бъде възхитена, Хайро. Изработката е великолепна.

Хайро бутна стола си назад, допи кафето и се отправи към вратата. На прага спря, обърна се към двете жени и рече с усмивка:

— За жените в моя живот, нищо не е достатъчно красиво.

Клара се засмя и стана. Внимателно остави кутията си на перваза и нежно погали дървената повърхност. Взе ключовете си и навлече старата си жилетка.

— Е, аз излизам. Имаш ли нужда от нещо? — попита тя, свела поглед към списъка за покупки.

— Не, Клара — отвърна Мария и отнесе чиниите до умивалника. — А пък и аз също ще отида до търговския център — добави, като се опита гласът ѝ да прозвучи нехайно. — Може би около обяд.

Клара се взря в приятелката си.

— Мария, мислиш ли, че е разумно? Искам да кажа, не е необходимо да прибързваш... Още едно неприятно изживяване едва ли ще ти отрази добре. Не мислиш ли, че е по-добре да изчакаш поне докато Джейми се върне?

Мария поклати глава.

— Не мога винаги да прехвърлям проблемите си на Джейми. Искам да ѝ докажа, че мога да се справям сама.

Клара замислено се поколеба на прага, после кимна и излезе.

Мария приближи до прозореца, проследи с поглед как малкия пикап на Хайро и колата на Клара потеглиха надолу по криволичещия път, нервно изтри ръце в престилката си и вдигна телефона.

Номерът бе запечатан в паметта ѝ, макар че отдавна не го бе набирала. Много пъти в самотните следобеди бе отваряла указателя и се бе взирала в цифрите с мисълта, че Тони е там, от другата страна на линията, на секунди разстояние и трябва само да събере кураж, за да чуе гласа му.

Мария пое дълбоко въздух, прехапа устни и стисна слушалката в ръка. С треперещи пръсти натисна бутоните.

Чу отчетливия звън на телефона в магазина, деловия тон на служителката, която се обади, собствения си несигурен глас, после веселите викове, призоваващи Тони и бързите му стъпки, приближаващи към телефона.

— Ало? — рече той.

При звука на тъй скъпия познат глас, в гърдите на Мария се надигна паника, която заплашваше да я погълне. Дъхът ѝ секна, не можеше да говори, не можеше да си спомни собственото си име, нито причината, поради която се обаждаше.

— Ало? — повтори Тони. — Кой се обажда?

— Аз съм... аз съм, Тони — промълви Мария, ядосана на себе си, заради обзелата я несигурност.

— Мария? — задъхано прошепна той. — Мария, ти ли си?

— Да... да, аз съм. Тони, извинявай, че ти досаждам, докато си на работа. Зная, че не би трябвало да се обаждам, но...

— Мария, не ми досаждаш! Ако знаеш само колко пъти аз... — той изведнъж замълча, после продължи с по-спокоен тон: — Какво бих могъл да направя за теб, Мария? Заради събирането ли се обаждаш?

— Не, не съвсем — прошепна тя. — Аз... имам нужда от помощта ти.

— Мария, ако бих могъл да ти помогна по някакъв начин, нищо не може да ме спре.

Думите му я развълнуваха, стоплиха сърцето ѝ, вдъхнаха ѝ смелост.

— Тони, имам... проблем. Имам го от много време, но през последните няколко години сериозно се задълбочи. Всъщност не зная как да ти обясня... — Мария се поколеба за миг, след това решително продължи: — Страдам от... агорафобия. Знаеш ли какво е това?

— Да, зная — той замълча за момент. — Мария, затова ли ми отказваше всеки път, когато исках да се видим? Страхувала си се да излезеш от къщата?

— Да, Тони, затова.

— Защо не ми обясни? Трябваше да ми кажеш, Мария! Мислех, че не искаш да ме видиш, че си намерила друг, който ти допада повече.

— О, Тони — прошепна Мария и стисна слушалката с треперещи пръсти, като се опита да преглътне сълзите си.

Тя чу някой да го вика по име, после високи гласове, които му подхвърлиха шега, последвана от неговия остроумен отговор. За миг настъпи тишина, след което Тони отново заговори в слушалката.

— Мария, нали каза, че мога да ти помогна? Има ли нещо, което бих могъл да сторя за теб? Знаеш, че съм готов да направя всичко, за което ме помолиш, Мария.

— Аз... — Мария пое дълбоко въздух и продължи: — Тони, опитвам се да преодоляя страха си. Накрая осъзнах... При господин Калахър постъпи на работа терапевт и тя ми помогна да разбера, че не съм луда, Тони, че това е болест като всяка друга и хората могат да бъдат излекувани. Благодарение на тази жена съм много по-добре. Вече мога да пътувам съвсем сама с автобус до търговския център, но все още... Все още ужасно се страхувам — призна Мария и смутено се засмя.

— О, Мария — промълви той. — Моя малка Мария...

Нежността в гласа му я трогна дълбоко. Младата жена вкопчи пръсти в ръба на масичката, на която бе поставен телефонът. Нямаше сили да продължи.

— Тони, скоро ще навърша трийсет — рече накрая. — Не желая да губя повече години от живота си. Искам... Искам да...

Гласът му прозвуча отново — силен и плътен.

— Зная, Мария. Чувствам се по същия начин. И ако мога да помогна...

— Наистина искам да те видя, Тони. Всъщност точно затова се обадох. Чудех се... — Мария замълча, скована от парализиращ страх, после смело продължи: — Чудех се какво ще правиш на обяд?

— Днес ли?

— Да.

— Господи, Мария, чаках толкова време и сега изведнъж... Не съм зает на обяд — радостно рече той с момчешка дяволитост в гласа. — На твое разположение съм.

— Трябва да те предупредя, че може и да не успея, Тони — със сериозен тон сподели Мария. — Миналата седмица... пропътувах сама целия път до търговския център, след което получих пристъп на паника... и трябваше позорно да бъда откарана вкъщи.

— О, Мария... Не искаш ли да дойда и да те взема? Няма ли да бъде по-лесно?

— Не! — рязко го прекъсна Мария. — Лесните начини не ме интересуват! Искам отново да заживея нормално! Трябва да се справя с трудностите, за да успея!

— Добре, кажи ми какво искаш и ще го сторя.

— Искам да се срещнем на обяд в търговския център. В колко часа ти е удобно?

— В един. Няма да изляза в обедна почивка до един и после ще можем да прекараме заедно няколко часа.

— Чудесно — смутено рече Мария. — Това е чудесно, Тони. Ще се срещнем в един часа пред Итън.

— Мария, сигурна ли си...

— Напълно — прекъсна го тя. — Ще се видим в един часа.

— Мария, нямаш представа колко много... — обзелото го вълнение се чувстваше в гласа му. После отново се дочуха високи

викове и закачки, мъжът се поколеба, после продължи по-делово: — Добре, ще се видим в един часа. Довиждане, Мария.

— Довиждане, Тони — нежно отвърна тя.

Дълго след като бе оставила слушалката, Мария остана загледана в телефона. Очите ѝ блестяха замечтано.

Мария твърде късно осъзна, че на обяд не е най-подходящото време да се пътува с автобус.

Седалките бяха претъпкани с ученици, студенти, както и с домакини, тръгнаха да пазаруват. Правостоящите бяха притиснати един в друг, блъскаха се на завоите, грубо се бореха за място.

Мария едва не изгуби кураж, когато бе притисната на седалката до прозореца от необикновено пълен мъж, облечен в стар вълнен пуловер. Непознатият носеше куп книги и дъхът му вонеше на салам.

За щастие спътникът ѝ не подхвана разговор и Мария се загледа през прозореца в наситения с багри пейзаж, който бе опознала за последните няколко месеца дотолкова, че ѝ вдъхна спокойствие.

Тя седеше мълчаливо, прибрала ръце в скута си, поразително красива в яркочервения костюм, ушит специално за събирането по случай годишнината от завършването на гимназията. Лицето ѝ изглеждаше бледо и изящно, гъстата ѝ, черна коса бе опъната назад и свита на кок.

Радвам се, че не запазих костюма за събирането, помисли си тя и плъзна ръка по тънката материя на полата. Все пак днес е най-важният ден в живота ми.

Автобусът спираше и тръгваше, отваряше и затваряше врати, за да погълне или изхвърли потока от пътници. Клаксоните на автомобилите свиреха, хората грубо крещяха, есенният вятър вдигаше прах и изсъхнали опадали листа. Бавно и безмилостно светът зад прозорците на автобуса започваше да се превръща в злокобен пейзаж, пълен с безименни заплахи.

Мария прехапа устни и втренчи невидящ поглед пред себе си, усети как бавно я обзема вцепеняващия ужас, предхождащ винаги пристъпите на паника. Опита да насочи мислите си към приятни неща — представи си как Стивън и Кевин весело се смеят в дървената къщичка, видя радостното лице на Клара, стиснала новия си

фотоапарат, Хайро, увлечен в изработването на изящна и сложна дърворезба, играта на слънчевите лъчи в огнените къдрици на Джейми. Отчаяно си помисли за Тони, за черната му къдрава коса и трапчинката на брадичката му, за изпълнените му с безкрайна доброта очи. Тони, който в този момент я чакаше на ветровитата улица в търговския център.

Но образите на любимите ѝ хора бяха неясни и отдалечени, тъй нереални както изглеждат предметите, видени от обратната страна на телескоп. Погрешно си бе въобразила, че срещата с Тони, на която много държеше, ще бъде в състояние да потисне страховете ѝ. Обичаше Тони, копнееше да го види, но сграбчена в лапите на паниката, която заплашваше да я задуши, любимият ѝ все едно беше на луната.

Мария отчаяно изстена и стисна ръце, едва овладявайки импулса да скочи, да премине по пътеката между седалките на движещия се автобус и да се хвърли на улицата, където ще може да побегне, слепешката да тича, докато намери спокоен тих подслон. Да се върне къщи, в своята стая, обратно там, откъдето изобщо не трябваше да тръгва...

През гъстата сива мъгла, нахлула в главата ѝ, Мария дочу глас, смътен и далечен, долови неясни думи.

Младата жена изстена отново, тръсна глава в опит да проясни замъгленото си съзнание, но продължи да чува гласа.

Усети тежка топла ръка, която я хвана за лакътя, съвсем близо до лицето си долови остра миризма на салам и отново чу гласа, който ръмжеше в ухото ѝ.

Мария понечи да изкрещи, завладяна от неистов ужас. Ръката стегна хватката си. Изведнъж младата жена разбра няколко думи и се заслуша, вцепенена от изумление. Гласът, придружен от миризмата на салам, говореше нещо за кучета. Всъщност за едно-единствено куче, на име Джордж.

— ... и той никак не обича да го къпят — избоботи жизнерадостно гласът. — Много мрази банята. Но какво мога да направя? Той непрестанно излиза и се въргаля в купчината тор на съседа, така че нямам избор, нали? Ала след като го изкъпя, обожава да му разресвам козината. Става гладка и мека като коприна... — гласът монотонно и успокоително продължи да боботи над главата ѝ,

обяснявайки за хранителните навици на Джордж, за привързаността му към пощальона, за изключителната му изобретателност и склонността му да прави номера.

Мария сви юмруци и леко извърна глава, за да погледне мъжа до себе си. Той беше доста пълен с кръгло розово лице, което му придаваше вид на голямо бебе.

Усетил погледа ѝ, спътникът на Мария се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— По-добре ли се чувствате, мила?

Миризмата на салам я лъхна с нова сила, но едновременно с нея младата жена долови и съчувствието в очите на непознатия. Сведе поглед към ръцете си, борейки се срещу безпомощността.

— Малко... Малко по-добре съм, като че ли — прошепна тя. — Имах... пристъп на паника.

— Разбрах — рече мъжът. — Неотдавна открих, че присъствието на Джордж ми действа успокоително, затова си помислих, че ако заговоря за него, може да ви помогна.

— Много сте... Много сте мил — промълви Мария.

— От дългогодишни наблюдения мога да твърдя, че взети поотделно, хората са изненадващо добросърдечни — отвърна спътникът ѝ. — Никога не забравяй това, мила. При извънредни обстоятелства обикновено винаги ще се намери някой, готов да помогне. Мисля, че когато осъзнае това, човек се чувства доста по-спокоен.

Мария усети как задушаваният ужас постепенно се отдръпва и самообладанието ѝ се възвръща. Помисли си за пристъпа, който като по чудо бе преодоляла, за необикновената доброта на непознатия ѝ спътник, за Тони, който предано я чакаше на улицата.

Изведнъж я заля вълна от щастие, почти така всепоглъщаща като ужаса преди минути. Изпълни цялото ѝ същество, засия около нея като бляскав ореол. Широката усмивка на младата жена изуми спътника ѝ.

— Благодаря ви — прошепна тя и топло стисна пълната му ръка. — Нямам представа колко много ми помогнахте. Толкова съм ви благодарна...

Автобусът спря и Мария надникна през прозореца. Леко подскочи и бързо грабна чантата си.

— Тук трябва да слеза — рече и мина покрай мъжа. — Още веднъж, много ви благодаря.

Тя премина по пътеката между седалките тъй енергично, с толкова жизнерадостна усмивка, че десетки погледи я проследиха и по лицата се изписа възхищение от стройната ѝ фигура и блестящата ѝ черна коса.

Но Мария не забелязваше никого. Тя виждаше едно-единствено лице с изсечени черти, отчасти закрито от потока пешеходци. Мъжът я търсеше с поглед, в очите му се четеше безпокойство.

— Тони! — извика Мария. — Тони, ето ме!

Той я забеляза, лицето му грейна. Тони протегна ръце и Мария се втурна към него, хвърли се обятията му, смееше се и плачеше едновременно.

Тя забрави къде се намира, защо е тук и каква огромна победа бе удържала. Усецаше само необикновена сигурност, която изпълваше цялото ѝ същество. Най-сетне си бе у дома.

Джейми завъртя ключа в бравата и отвори вратата. Безшумно се вмъкна в пустата кухня, прекоси я и се озова в просторното луксозно обзаведено фоайе. След като бе прекарала почти седмица в семейната хижа, домът на Даниел ѝ се стори невероятно просторен и потънал в разкош. Джейми тъжно помисли за своята удобна стая и тъжно се запита дали някога ще намери сили да напусне тази къща и обитателите ѝ, към които толкова се бе привързала.

Изведнъж се огледа разтревожено. В къщата цареше необичайна тишина.

В същия миг в коридора излезе Мария, понесла куп хавлиени кърпи. Щом забеляза Джейми, дребничката жена спря за миг, после радостно възкликна и се втурна да прегърне приятелката си.

— Джейми! Толкова се радвам да те видя! Чудехме се кога ще се върнеш! — Мария се отдръпна, лицето ѝ грееше в усмивка, тъмните ѝ очи весело проблясваха.

— Мария, какво се е случило с теб? — огледа я Джейми. — Изглеждаш доста по-различно. Изглеждаш толкова...

— Щастлива — довърши Мария. — Наистина съм щастлива, Джейми. Толкова съм щастлива и го дължа на теб. О, Джейми...

— Почакай — прекъсна Джейми потока от думи. — Разкажи ми с подробности. Какво се е случило?

— В понеделник — започна Мария с блеснали очи — отидох до търговския център сама с автобуса. Срегнах се с Тони и обядвахме заедно.

Джейми се вторачи в момичето, онемяла от изумление.

— И оттогава — продължи Мария със замечтана усмивка — с Тони излизаме почти всяка вечер... Ходихме на гости у майка му, на вечеря в най-прекрасния ресторант и веднъж на кино. Джейми, имаш ли представа откога не бях ходила на кино?

— Смаяна съм, Мария — успя да промълви най-сетне Джейми. — Как се случи всичко?

— Обадих му се — отвърна Мария. — И го помолих да се срещнем в търговския център. Знаех, че само така бих могла да успея.

— Но... Ами събирането в чест на годишнината от завършването на гимназията?

— Реших, че е само претекст, от който вече нямам нужда. Идеята много ми помогна в началото, но както казах и на Тони, трябва да живееш всеки ден, а не само при особени случаи.

— Права си — рече Джейми. — Напълно права си. Е, как върви? — добави тя с усмивка. — Чудесно, както разбирам?

— О, Джейми — започна Мария с блажена усмивка, — нямам търпение да ти разкажа...

Телефонен звън наруши тишината в къщата, скоро след това се чу сигналът на автоматичния секретар.

— Къде са всички? — попита Джейми и се огледа.

— Стивън е на училище, разбира се. А Клара и Хайро са в гаража, правят по-широко легло за кученцето. И аз бях при тях, но се върнах да потърся още хавлиени кърпи за...

— Кученце? — прекъсна я Джейми. — Какво кученце?

— Господин Калахър реши все пак да купи кученце на Стивън. Малък рошав кокер шпаньол. Джейми, прелестен е. Почакай да го видиш! Ще го наречем Джордж — добави Мария с усмивка. — Стивън ме определи за кръстница и аз избрах името.

— Боже мой! — възкликна Джейми с шеговито отчаяние. — Нямахте ме само няколко дни и вие започнахте да купувате кученца, да ходите на кино и какви ли не други изумителни неща — тя замълча,

после овладя пронизалата я болка и попита: — А... господин Калахър, Мария? С какво се занимава той, освен че купува кученца?

Мария поклати глава.

— Нямам представа. Той почти не излизаше от стаята си през последните няколко дни. Слезе само за да даде кученцето на Стивън.

— О, страхувах се, че така ще стане — промърмори тъжно Джейми.

— Но преди няколко дни ме повика при себе си — продължи Мария. — След като бях ходила сама с автобуса до търговския център. Зададе ми много въпроси — как съм се чувствала, какво се е случило и как съм успяла. Изглеждаше наистина заинтригуван.

Студени тръпки полазиха по гърба на Джейми. Тя пусна куфара си на пода, поколеба се за миг и се отправи към асансьора.

— Мария, мисля... Ще се кача да се видя с него. След няколко минути ще дойда в гаража да се запозная с Джордж.

— Почакай, Джейми. Господин Калахър не е тук.

— Не е ли тук?!

— Замина тази сутрин, Джейми. Каза, че ще отсъства няколко дни. Не спомена къде отива, но остави писмо за теб.

— Писмо?

Мария кимна, извади бял плик от джоба на престилката си и го подаде на Джейми, която се втренчи в него с нарастващ ужас.

Мария с тревога се вгледа в приятелката си, после забързано излезе.

С треперещи ръце Джейми разкъса плика, извади листа и прочете краткото съобщение, написано от Даниел:

„Джейми, заминавам за няколко дни. Не се безпокой за мен. Надявам се скоро да ти се обадя. Моля те, остани дотогава и ми дай още една възможност да променя решението ти. Обичам те.“

Бележката бе подписана и нищо повече.

Пребледняла, Джейми безмълвно се втренчи в хартията. В тишината на огромната празна стая младата жена чуваше как студеният есенен вятър стене и вие в ъглите на къщата, подхваща в

яросна вихрушка изсъхналите листа и ги отнася надолу по криволичещата алея.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В събота през нощта след завръщането на Джейми падна слана, която попари клоните на дърветата и ярките есенни хризантеми, които все още цъфтяха около къщата. На сутринта заваля сняг, големи тежки парцали, които бавно покриваха огромната градина с бяла пелена.

Облечена в синята си пижама, Джейми стоеше до прозореца на спалнята си и се наслаждаваше на белотата навън. За миг я заля вълна от щастие при вида на смълчаната красота на деня, после спомените нахлуха обратно в съзнанието ѝ — разговорът ѝ с Даниел, необяснимото му заминаване, предизвикано вероятно от твърде суровите ѝ думи, както и непрестанните тревоги, които я измъчваха денем и нощем.

Тя се намръщи, отмести поглед от прозореца и се отправи към банята, но в същия миг на вратата се почука.

— Влез — извика Джейми. — Не е заключено.

Вратата се отвори и на прага застана Стивън, прегърнал кученцето си. Животинчето се бе притиснало към гърдите на момчето, кафявите му очи любопитно шареха из стаята, ушите му бяха щръкнали.

— Здравей, Стивън — усмихна се Джейми. — Здравей, Джордж. Как прекарахте нощта?

— Той беше много добър — рече Стивън. — Плака малко, но после аз... — момчето замълча и прехапа устни.

— После ти го взе в леглото и той беше много добър — довърши Джейми. — Така ли?

Стивън кимна, избягвайки погледа ѝ.

Джейми подпря ръце на кръста си и сведе поглед към момчето.

— Стивън, много добре знаеш, че баща ти каза Джордж да спи в гаража — безпомощно рече тя.

— Татко няма да има нищо против Джордж да спи в моята стая, стига да не вдига шум! — отвърна Стивън. — А пък сега — добави

мрачно момчето — татко и без това го няма вкъщи, така че няма значение.

Джейми се вгледа в разтревоженото му лице. Тъй здраво бе стиснал кученцето и толкова яростно го притискаше към себе си в стремежа си да го защити, че младата жена се трогна.

— Е, мисля, че си прав — рече тя. — Тренирай го, докато баща ти се върне и после ще бъде тих като мишка.

— Да, Джейми! — обеща Стивън, очите му сияеха. — Ще бъде съвсем тих! — той се обърна и забърза към кухнята да приготви закуска на Джордж. В коридора се размина с Мария, която влезе в стаята на Джейми.

— Добро утро, Мария — поздрави Джейми. — Снегът е красив, нали?

Мария се усмихна в знак на съгласие и шеговито кимна към апликацията на патето Доналд върху пижамата на Джейми.

— Много харесвам тези пижами — невинно рече тя. — Толкова са сексапилни.

— Мария! — възрази Джейми, преструвайки се на шокирана.

Ала докато говореше, едва не издаде чувствата си. Тъй ясно, сякаш се бе случило вчера, тя си спомни шеговитите забележки на Даниел за същата пижама в нощта, когато бе отишла в спалнята му. Изведнъж бе обзета от силен копнеж, от почти непреодолимо желание да се притисне в прегръдките му.

— Джейми, какво има? — попита Мария, съзряла изражението ѝ.

Джейми се отпусна във фотьойла и прегърна възглавницата. Мария загрижено се втренчи в приятелката си.

— О, Мария, толкова се безпокоя за него. Страхувам се, ужасно се страхувам...

— Джейми, винаги си казвала, че той е напълно способен да се грижи за себе си и не го заплашва никаква опасност. Спомни си всичко, което си говорила на Стивън.

— Да, зная, зная. Но все си мисля... За всичко, което може да се случи... Колко отдавна не е пътувал, и колко малко е пътешествал в инвалидна количка... — Джейми вдигна глава и се втренчи в приятелката си, в очите ѝ се четеше болка. — Бих искала да съм с него, Мария — прошепна тя. — Бих искала да съм там, за да му помогна.

Мария поклати глава и се усмихна тъжно.

— Никога не съм и предполагала, че мога да имам нещо общо с господин Калахър, едва сега си давам сметка за това. И двамата страдаме от едни и същи страхове. А това са страхове, срещу които никой не може да помогне, Джейми. Трябва да намериш кураж сам да ги победиш или никога няма да успееш.

Джейми кимна и разсеяно се загледа в бавно сипеция се сняг.

— Джейми... — промълви тихо Мария. — Джейми, ти го обичаш, нали?

Джейми стреснато се извърна, страните ѝ пламнаха.

— Да, Мария — прошепна най-сетне. — Обичам го. Осъзнах го едва когато заминах и имах време да обмисля всичко на спокойствие. И дори тогава бях убедена, че нищо няма да излезе, защото той не искаше да се пребори със страховете си и отново да направлява живота си. Но когато се върнах и разбрах, че е заминал... О, Мария, едва издържам! Понякога ми се струва, че ще умра, ако не го видя скоро и не разбера какво прави, ако не се убедя, че е в безопасност!

— Всичко ще бъде наред — успокоително рече Мария. — Ако се бе случило нещо, ние първи щяхме да научим.

Джейми кимна, ала все още не бе убедена.

— Той също те обича — продължи тихо Мария. — Господин Калахър се промени много, откакто ти дойде да живееш тук. Джейми, трябва да видиш лицето му, когато се спомене името ти или когато те гледа и смята, че никой не го наблюдава. Той те обожава.

Джейми се обърна към приятелката си, трогната от думите ѝ. Смутено се засмя, захвърли възглавницата и скочи на крака.

— Каква къща, Мария! — възкликна тя. — Всички са влюбени. Клара обожава новия си фотоапарат, Хайро е влюбен в инструментите си. Стивън обича Джордж, а ти... Ти си тъй силно влюбена в своя Тони, че съм шокирана. А ето че аз... — гласът ѝ секна. Тя приближи до прозореца, дръпна завесите и се втренчи в спокойната белота навън.

Мария пристъпи към нея, прегърна я през кръста и склони глава на рамото ѝ.

— Той скоро ще ти се обади — прошепна тя. — Може би още днес, Джейми. Почакай и ще видиш.

Както се оказа, Мария сгреши в предположението си с няколко дни. Съобщението от Даниел пристигна едва в края на седмицата, и то по твърде необичаен начин.

Джейми беше при басейна, облечена в жълто трико и клин. До нея бе малкият ѝ стереокасетофон и куп касетки. Младата жена разработваше нова серия упражнения по аеробика, възползвайки се от неочаквано предоставилото ѝ се свободно време, за да подготви пълна програма за групите, с които щеше да работи през новия сезон.

— На пети, на пръсти, нагоре, две, три — задъхано изрече тя. — Назад, настрани, нагоре, две, три...

На входа откъм фойето се появи Мария. Изглеждаше тъй напрегната и развълнувана, та Джейми изведнъж се почувства изтощена и спря касетофона.

— Какво има, Мария?

— Джейми... Отвън е спрял микробус за куриерски услуги. Носи лична пратка за теб.

— О... О, Господи...

Джейми припряно навлече полата си, с треперещи пръсти я закопча и се втурна покрай Мария в кухнята.

Куриерът, твърде безличен в синята си униформа, ѝ подаде голям плик, облепен с множество марки. Единственото нещо, което Джейми разпозна, заличавайки от съзнанието си всичко останало, бе собственото ѝ име, изписано с енергичния почерк на Даниел. С трепереща ръка се подписа за пратката, втурна се по празните коридори и влезе в стаята си. Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато разкъса големия плик и изумено се втренчи в съдържанието му.

Вътре имаше само кратка, написана на машина, бележка и самолетен билет.

Джейми смаяно се втренчи в билета, после отвори бележката и зачете с нарастващо недоумение.

Писмото беше от Даниел, но съдържаше само списък от инструкции как да използва самолетния билет, как ще бъде посрещната, когато пристигне, в кой хотел да отседне и завършваше учтиво с изявлението, че той няма търпение да я види и се надява да ѝ е възможно да предприеме пътуването.

Джейми насочи вниманието си към билета. Самолетът излиташе рано на следващата сутрин от Калгари. Щеше да пътува за Далас, щата

Тексас.

Джейми се почувства леко замаяна, развълнувана, не знаеше да се смее ли, да плаче ли.

— О, Даниел — прошепна тя. — Даниел, какво правиш, за Бога?

Поколеба се още миг, после енергично прекоси стаята, извади куфара си от гардероба и започна да подрежда багажа си.

Облаците се носеха на талози под крилото на самолета, което се виждаше от нейното място. Джейми нетърпеливо се вгледа в тях и си пожела да се стопят и изчезнат, за да може да зърне земята отдолу. Сведе очи към часовника си, после отново надникна през прозореца.

Ако самолетът се движеше по разписание, в момента трябваше да летят над Колорадо...

Сякаш в отговор на мислите ѝ, облаците изтъняха, разкъсаха се и под тях се показаха очертанията на внушително извисяващите се Скалисти планини. Джейми с възхищение се взря в огромната планинска верига, покриваща цяла Северна Америка чак до Аляска, потръпна при мисълта за обширния континент, който самолетът прекосяваше.

Скоро планинският терен се изравни, цветовете избледняха от тъмнозелено към червено и кафяво, кехлибарено и охра, докато летяха над каньоните и пустините на Ню Мексико.

Джейми бе обзета от радостна възбуда, осъзнавайки колко близо се намира до Далас, до Даниел и всичко, което е планирал за нея.

В чакалнята на летището до Джейми приближи дребен учтив мъж в тъмен костюм, инструктиран да чака висока жена с яркочервена коса. Мъжът показва лична карта, както бе споменал в бележката си Даниел, и поведе Джейми през претъпканата чакалня.

Макар да бе изключително резервиран и дискретен, спътникът на Джейми не можа да прикрие одобрителния поглед, който хвърли на дългите ѝ крака, стройното тяло, както и на белия костюм, съчетан с оранжева копринена блуза. Съзряла възхищението в очите му, Джейми се усмихна, почувствала се внезапно по-самоуверена.

Спътникът ѝ спря до луксозна кола, паркирана до изхода, помогна на Джейми да се качи, след което се върна за багажа ѝ, а младата жена с любопитство огледа паркинга, окъпан в слънчеви лъчи.

Рано сутринта, когато тръгна от Калгари, снегът все още не се бе стопил и студеният западен вятър свиреше из тъмните пусти улици. Сега изпита странното чувство, че за няколко часа е пропътувала разстоянието от зимата до лятото.

Спътникът ѝ се върна и умело подкара голямата кола през търговския център на града до огромен хотелски комплекс. Джейми огледа внушителната сграда, после сведе очи към шофьора.

— Пристигнахме ли? — попита нервно. — Тук ли е отседнал Даниел?

— Господин Калахър е тук — безизразно отвърна спътникът ѝ.

— Чака ли ме? В неговата стая ли ще ме отведете?

— Ще ви заведе във вашата стая. Имате на разположение двадесет минути да се освежите от пътуването, после ще ви се обади отново.

— И ще ме отведете в стаята на Даниел?

— Ще ви заведе там, където е господин Калахър.

Джейми се втренчи в него, но мъжът гледаше право пред себе си, лицето му бе напълно безизразно зад тъмните очила. Тя въздъхна, кимна и го последва до стаята си.

Мъжът учтиво си тръгна, като ѝ напомни отново, че има на разположение двадесет минути. Джейми пристъпи в малкия апартамент и затаи дъх, изумена от великолепието и лукса. Цветя и кошници с плодове бяха поставени навсякъде из стаите. Върху шкаф от палисандрово дърво до огромна ваза, пълна с ярки есенни цветя, бе оставен малък пакет, опакован като подарък.

Джейми прекоси стаята, взе пакета и разкъса опаковката. Дъхът ѝ секна, когато под хартията се показа малка, красиво изработена, златна статуетка на лъвица, седнала на задните си крака, очите ѝ бяха блестящи сапфири. Джейми удивено се втренчи в скулптурата, поразена от съвършенството ѝ. Сгънатата бележка изпадна от опаковката. Младата жена я вдигна, разтвори я и прочете:

„Скъпа моя, Стивън винаги казва, че му напомняш на прекрасна златна лъвица, и най-сетне разбрах защо. Ти си силна, красива, грациозна и безстрашна, и аз те обичам, любима моя Джейми, с цялата си душа и сърце.“

Джейми усети прилив на нежност, почувства се замаяна и обезсилена. Сгъна бележката и я прибра в чантата си, внимателно остави скулптурата на шкафа и се отправи към банята, за да освежи грима и разреши косата си.

Точен до секундата, непознатият ѝ спътник почука на вратата, после учтиво ѝ даде указания за посоката и я последва по коридора. Джейми се зачуди къде ли е стаята на Даниел и какво ще си кажат двамата, когато се срещнат.

Младата жена се усмихна и ускори крачка, осъзнавайки с изумление през какви трудности е трябвало да премине Даниел само за да ѝ докаже, че може да пътува сам и да се справя с уреждането на пътешествията.

„О, Даниел — помисли си тя, изпълнена с нежност, — нима беше необходимо да прекося континента, за да ми докажеш, че си успял. Но предполагам, не би могъл да постъпиш по друг начин. Ти не си човек, който би оставил нещата недовършени, нали?“

— Пристигнахме — спокойно съобщи непознатият и прекъсна мислите ѝ. — С асансьора ще слезем до първия етаж.

— Първия етаж? — с недоумение повтори Джейми. — Но аз си мислех... Мислех, че ще ме заведете до стаята на Даниел.

— Казах, че ще ви отведе там, където е господин Калахър — отвърна невъзмутимо мъжът. — И точно там отиваме.

Оптимизмът на Джейми бързо бе заменен от нарастващо недоумение и безпокойство. Спътникът ѝ я поведе през пищното фоайе, минаха зад рецепцията и продължиха по застлани с меки килими коридори.

Спряха пред масивна врата и мъжът се обърна с окуражителна усмивка към Джейми:

— Предполагам, вече са започнали — промърмори той. — Ще намеря разпоредителя, за да Ви отведе до мястото Ви. Вече няма да имате нужда от мен.

— До мястото ми? За какво говорите? — прошепна нервно Джейми. — Каква е тази зала? Какво има вътре?

— Конференция на писателите и издателите — отвърна спокойно непознатият. — Господин Калахър е запазил място за Вас.

Джейми безпомощно последва спътника си, когато той отвори огромните врати и прошепна нещо на униформения разпоредител,

приблизил безшумно до тях. Разпоредителят кимна и поведе Джейми през огромната слабо осветена зала, претъпкана с хора.

Твърде напрегната и изнервена, Джейми доби доста смътна представа за залата, украсена със златни стенни свещници и скъпи картини, рисувани с маслени бои и поставени в осветени ниши. Докато прекосяваха помещението, погледът ѝ премина по копринени рокли, кожени палта, бижута и стотици бледи лица, които се сливаха в неясно петно сред полумрака.

Стигнаха до първия ред и младият разпоредител галантно посочи на Джейми незаето място. Това бе единственото свободно място и младата жена внимателно се огледа, търсейки Даниел.

Той не се виждаше никъде.

Изведнъж, щом очите ѝ привикнаха към слабата светлина, Джейми забрави за миг за Даниел и дъхът ѝ секна от изумление. Около нея седяха хора, които познаваше, лица, които бе виждала и на които се бе възхищавала върху кориците на любимите си книги. Имената на събраните в залата хора бяха известни по цял свят. Мъжът с грубо изсечени черти, който седеше отляво на Джейми и пушеше лула, бе един от най-популярните съвременни автори на романи в Америка. А възпълната дама с кръгло лице пишеше исторически саги, които се продаваха в милионен тираж.

Жената усети погледа на Джейми, обърна се към нея и се усмихна, после отново насочи вниманието си към сцената.

Джейми несигурно отвърна на усмивката, замаяна от разкритието. Намръщи се и прехапа устни в отчаян стремеж да подреди обърканите си мисли.

Знаеше, разбира се, и то от месеци, че след злополуката Даниел избягва да се среща със своите колеги писатели. Той не можеше да понесе мисълта, че ще го видят в инвалидна количка, безпомощен и унижен, затова никога не приемаше поканите за събирания и конференции. Избягваше дори срещите със своите издатели и предпочиташе да урежда всичко по телефона.

Очевидно Даниел бе решил да ѝ докаже не само че е в състояние да пътува сам, но и че не се бои от срещите с дългогодишните си колеги.

Но в такъв случай къде беше той?

Джейми крадешком се огледа, изтръпнала от страх.

Ами ако Даниел бе организиран всичко това и в последния момент бе осъзнал, че е неспособен да издържи? Или ако точно в този миг се намираще в някоя от стаите на хотела, борейки се с пристъп на паника, подобен на тези, от които страдеше Мария, горчиво разочарован от себе си, задето не му е достигнала смелост да доведе замисъла си докрай, след като бе накарал Джейми да пропътува това голямо разстояние?

О, Даниел, помисли си Джейми в агония. Даниел...

Бе тъй развълнувана и объркана, та не чу думите на мъжа, застанал на сцената. Насочи вниманието си към него едва когато в отговор на забележката му прозвучаха кратки ръкопляскания. Мъжът замълча, усмихна се, после пристъпи отново до микрофона и продължи:

— И така, дами и господа, представям ви следващия оратор! — с театрален жест той махна към завесата.

Джейми, както и всички присъстващи, се обърна в указаната посока. Изведнъж младата жена се вкопчи в облегалките на стола, уплашена, че ще припадне.

Изад завесите се появи Даниел Калахър и бавно подкара инвалидната количка към центъра на сцената, следван от прожектора, който осветяваше гъстата му черна коса, загорялото от слънцето лице и прекрасно ушитото сиво сако.

Публиката избухна в радостни възгласи на изненада, които отекнаха гръмко в огромната зала. Известният романист до Джейми скочи на крака и започна силно да ръкопляска. Всички се изправиха, водени от непреодолим импулс, и шумът заля огромната зала.

Джейми осъзна, че също е станала, увлечена от мощното чувство, на което не можеше да устои и което бе вдигнало цялата публика на крака. Младата жена ръкопляскаше и се усмихваше, без да си дава сметка за сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

Видя как Даниел я търси с поглед, свъсил вежди, втренчил се в тъмнината пред себе си. Когато най-сетне я откри, на устните му се появи усмивка — момчешката му усмивка, която изразяваше победа, радост, смелост и безмерна, вечна, всепобеждаваща любов.

Той бавно приближи стола към микрофона, спокойно огледа възбудената публика и мълчаливо зачака да стихнат аплодисментите, за да започне речта си.

ЕПИЛОГ

Джейми се събуди от ранните утринни лъчи в огромното легло с балдахин, изпъстрено със светлини и сенки, хвърляни от тежките дантелени завеси на прозореца. Тя сънено се загледа през матираното стъкло в малкия фонтан в двора на вилата, наслаждавайки се на танцуващите във водните пръски слънчеви лъчи.

Бавно извърна глава и се усмихна. От месеци бе омъжена за Даниел, ала всяка сутрин с радост се взираше в лицето му, когато бе потънал в сън, чувстваше се щастлива при мисълта, че винаги ще бъдат заедно.

Вгледа се в познатите черти и усети прилив на нежност и любов. Непокорен кичур бе паднал на челото му, а в съня лицето му изглеждаше момчешко и уморено. В продължение на доста дни бе прекарвал дълги часове в Лувъра и в други галерии в Париж, за да извърши проучванията, необходими за новата му книга за крадци на художествени произведения.

Работата му бе приключена и двамата имаха на разположение цяла седмица, преди да се върнат в Канада. Бяха отседнали във вилата на стар приятел на Даниел, толкова известен писател, та Джейми все още се смущаваше, когато обядваха или вечеряха заедно. Но домакинът им бе остроумен, изискан и любезен, оставяше младите си гости да отпочинат, да се наслаждават един на друг, да наблюдават как пролетта нежно спуска своя плащ над градините и парковете.

Даниел отвори очи, срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Добро утро, скъпа — прошепна той.

Джейми отвърна на усмивката, обзета от непреодолимо желание да му съобщи новината. Бе решила да пази тайната, докато се приберат вкъщи, но двамата бяха влюбени, намираха се в Париж и беше пролет. Време беше да му каже.

— Даниел, помниш ли миналия четвъртък, когато беше в Лувъра, за да разговаряш с охраната?

Мъжът кимна озадачено.

— Е, тогава ходих на преглед — Джейми се засмя, съзряла паниката, изписала се на лицето му и прегърна съпруга си.

— Бременна съм, скъпи — прошепна тя. — Ще имаме дете. Малко братче или сестричка на Стивън — добави с усмивка. — Той ще бъде много щастлив.

Лицето на Даниел засия от неизмерима радост. Той грабна своята съпруга в прегръдките си. Целуваше я страстно, шепнеше неразбираеми любовни думи, докато гълъбите тихо гукаха на перваза и фонтанът изпращаше разноцветни водни пръски към утринното слънце.

Издание:

Марго Далтън. Даниел и червенокосата
ИК „Арлекин-България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Ани Друмева

ISBN: 954-11-0279-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.